JOHN GRISHAM

Ford County

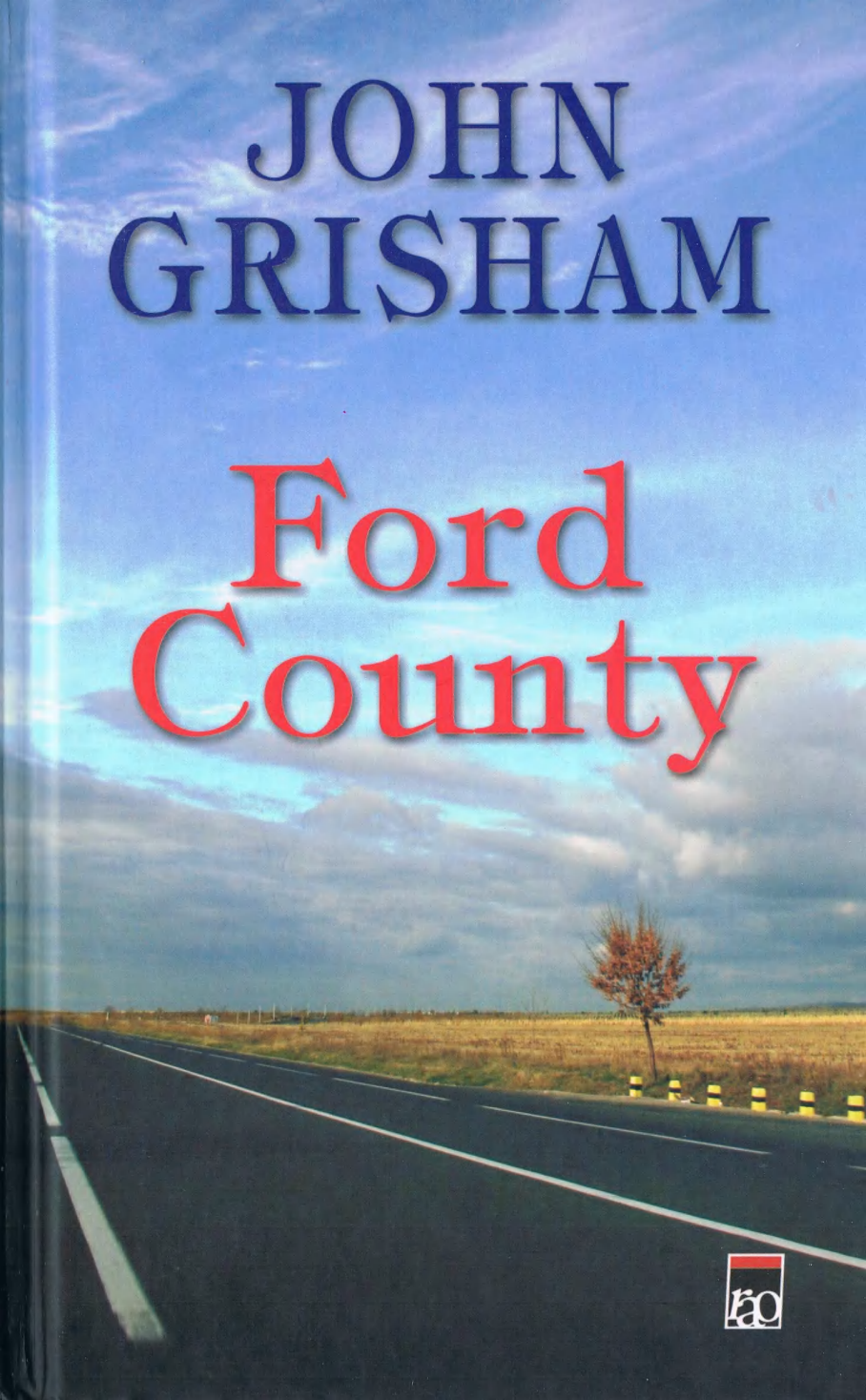

JOHN
GRISHAM

Ford County

POVESTIRI

Traducere din limba engleză
DANIELA CĂLINESCU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRISHAM, JOHN
Ford County / John Grisham ; trad.: Daniela Călinescu. - Bucureşti : Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-04-2

I. Călinescu, Daniela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Ford County
© 2009 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2010
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-8251-04-2

Lui Bobby Moak

*

Atunci când romanul *Şi vreme e ca să ucizi* a fost publicat acum douăzeci de ani, am învăţat în scurt timp dureroasa lecţie că este cu mult mai greu să vinzi cărţi decât să le scrii. Am cumpărat o mie de exemplare şi am întâmpinat dificultăţi în a le da. Le-am cărat în portbagajul maşinii şi le-am comercializat bucată cu bucată pe la biblioteci, cluburi de grădinărit, magazine alimentare, cafenele şi o mână de librării. Adeseori, am fost însoţit de dragul meu prieten Bobby Moak.

Există poveşti pe care nu le vom istorisi niciodată.

Cuprins

E nevoie de sânge 9
După Raymond 53
Dosarele-peşte 103
Cazinoul 148
Camera lui Michael 186
Paradis liniştit 220
Ciudat băiat 276

E nevoie de sânge

Pe când veştile despre accidentul lui Bailey se răspândiseră prin aşezarea rurală din Box Hill, existau deja vreo câteva variante despre cum se petrecuse întâmplarea. Cineva de la compania de construcţii o sunase pe mama lui şi-i adusese la cunoştinţă că fusese rănit de o schelă sau aşa ceva – ce se prăbuşise pe un şantier din centrul Memphisului –, că suferise o intervenţie chirurgicală, era stabil şi era de aşteptat să supravieţuiască. Mamă-sa, o invalidă care cântărea mai bine de o sută optzeci de kilograme şi era cunoscută a fi uşor impresionabilă, nu prinsese tot ce i se spusese, aşa că începuse să urle şi să ducă vorba mai departe. Îşi sunase prieteni şi vecini, iar cu fiecare relatare a groaznicelor veşti o parte dintre detalii sufereau distorsionări sau elaborări. Neglijase să-şi noteze numărul de telefon al persoanei de la companie, astfel că nu aveau pe cine suna pentru a confirma sau infirma zvonurile care se înmulţeau de la un minut la altul.

Unul dintre colegii de muncă ai lui Bailey, un alt băiat din Ford County, o sunase pe prietena lui din Box Hill şi-i relatase un lucru oarecum diferit: Bailey ar fi fost zdrobit de un buldozer care s-ar fi aflat în vecinătatea schelei şi, în fapt, ar fi ca şi mort. Chirurgii îl băgaseră în operaţie, dar pronosticul era unul rezervat.

Apoi, un administrator al unui spital din Memphis sunase acasă la Bailey, ceruse să discute cu mama lui, dar i se spusese că aceasta se băgase în pat, fiind prea supărată să poată vorbi, şi nu putea aşadar să vină la telefon. Vecinul care răspunsese la telefon îl bombardase pe administrator cu întrebări, dar nu obţinuse cine ştie ce detalii. Ceva se prăbuşise pe şantier, vreun şanţ în care lucra tânărul, sau ceva de genul acesta. Da, se afla în operaţie, iar spitalul avea nevoie de informaţii despre el.

În scurt timp, căsuţa de cărămidă a mamei lui Bailey forfotea de agitaţie. Până să se însereze, începuseră să vină vizitatori: prieteni, rude şi câţiva pastori de la micuţele biserici risipite de jur împrejurul ţinutului Box Hill. Femeile adunate în bucătărie şi în birou trăncăneau fără încetare, în vreme ce telefonul suna încontinuu. Bărbaţii erau cu toţii grămadă afară, trăgând din ţigări. Începură să apară caserole şi prăjituri.

Neavând mare lucru de făcut, iar informaţiile despre rănirea lui Bailey fiind mult prea puţine, vizitatorii luau la puricat fiecare amănunt în parte, îl analizau, îl disecau, după care îl transmiteau mai departe femeilor din casă ori bărbaţilor de afară. Un picior îi fusese sfârtecat şi probabil avea să-i fie amputat. Suferise răni grave la cap. Bailey ar fi căzut cu schela vreo patru etaje sau poate vreo opt. Avea pieptul zdrobit. Parte dintre fapte şi teorii erau pur şi simplu create ad-hoc. Se formulaseră chiar şi o serie de întrebări sumbre legate de pregătirea înmormântării.

Bailey avea nouăsprezece ani, iar în scurta sa viaţă nu avusese niciodată atât de mulţi prieteni şi admiratori. Pe măsură ce orele treceau, întreaga comunitate îl iubea din ce în ce mai mult. Era un băiat de treabă, bine-crescut, un om mult mai vrednic decât amărâtul de taică-său, un ins care nu mai fusese văzut de ani de zile.

Îşi făcu apariţia şi fosta prietenă a lui Bailey, iar în scurt timp deveni centrul atenţiei. Era distrusă şi îndurerată şi o năpădeau cu

ușurință lacrimile, mai ales când vorbea despre mult-iubitul ei Bailey. Cu toate acestea, când în dormitor se strecură vestea despre prezența ei, iar mama lui află că stricata îi călcase pragul, ceru să fie dată afară. După care stricata se alătură bărbaților din curte, flirtând și fumând cu ei. În cele din urmă, plecă, jurând să se repeadă de îndată cu mașina până în Memphis să-l vadă pe Bailey al ei.

Vărul unuia dintre vecini locuia în Memphis, iar acest văr acceptase, deși fără nici o tragere de inimă, să meargă la spital să-i țină la curent cu ce se petrecea. Cu primul telefon, le dădu de știre că tânărul într-adevăr se afla în operație, cu multiple răni, dar părea a fi stabil. Pierduse mult sânge. Cu al doilea telefon, vărul le lămurise alte câteva aspecte. Vorbise cu șeful de echipă, și Bailey ar fi fost rănit atunci când un buldozer lovise schela, făcând-o să se prăbușească și trântindu-l pe bietul băiat de la o înălțime de aproape cinci metri într-un fel de groapă. Ridicau zidurile de cărămidă ale unei clădiri de birouri de șase etaje din Memphis, iar Bailey lucra ca ajutor de zidar. Spitalul nu permitea vizite pentru cel puțin alte douăzeci și patru de ore, însă aveau nevoie de donatori de sânge.

Ajutor de zidar? Mamă-sa se lăudase că Bailey fusese repede promovat în cadrul companiei, iar acum ar fi fost ajutorul șefului de echipă. Însă, date fiind împrejurările, nimeni nu-i ceru lămuriri legate de această nepotrivire de amănunte.

După ce se lăsă întunericul, își făcu apariția un bărbat în costum, care le explică faptul că este un fel de anchetator. Fu plasat mai departe unui unchi – fratele cel mai mic al mamei lui Bailey –, iar în timpul discuției între patru ochi purtate în curtea din spate, acesta îi înmână o carte de vizită a unui avocat din Clanton.

– Cel mai bun avocat din district, îi spuse. Iar noi lucrăm deja la caz.

Unchiul fu impresionat şi promise să nu apeleze la alţi avocaţi – „doar o adunătură de vânători de ambulanţe" – şi să-l repeadă pe orice inspector de asigurări care ar apărea ca să-şi bage coada.

În cele din urmă, veni vorba despre un drum până la Memphis. Deşi n-ar fi luat mai mult de două ore cu maşina, putea la fel de bine să dureze şi cinci. Pentru cei din Box Hill, a merge la oraş însemna a merge cu maşina o oră până în Tupelo, o localitate cu o populaţie de cincizeci de mii. Memphisul era în alt stat, era o altă lume, în plus, infracţionalitatea era în floare acolo. Rata criminalităţii era la acelaşi nivel cu cea din Detroit. Urmăreau carnajul în fiecare seară pe Canalul 5.

Cu fiecare clipă ce trecea, mama lui Bailey devenea şi mai neputincioasă şi era clar că nu putea călători, ca să nu mai vorbim despre donarea de sânge. Sora ei locuia în Clanton, dar nu-şi putea lăsa copiii singuri. A doua zi era vineri, zi de lucru, şi se ştia că un astfel de drum până la Memphis şi înapoi, plus chestia cu sângele ar lua multe ore; de fapt, cine ştia când s-ar fi putut întoarce donatorii în Ford County?

Un alt telefon din Memphis îi anunţă că băiatul ieşise din operaţie, că se încăpăţâna să trăiască, dar încă avea nevoie disperată de sânge. Pe când vestea ajunse şi la grupul de bărbaţi care pierdeau vremea pe-afară, se-nţelegea cum că bietul Bailey avea să moară în orice clipă dacă cei dragi lui n-ar fi dat năvală la spital să li se-nţepe venele.

De-ndată se găsi şi eroul. Numele lui era Wayne Agnor, un aşa-zis prieten apropiat al lui Bailey, cunoscut de-o viaţă sub numele de Aggie. Împreună cu tatăl său, ţinea un atelier auto, aşa că avea un program suficient de flexibil cât să-i permită să dea o fugă până la Memphis. Avea şi propria camionetă, un Dodge model nou, şi pretindea că ştia Memphisul ca pe propriile buzunare.

– Pot să plec chiar acum, zise Aggie cu mândrie către grup şi de-ndată se duse vorba în toată casa că urma să se materializeze drumul la Memphis.

Una dintre femei calmă spiritele după ce aduse lămuriri că va fi nevoie de mai mulţi voluntari, pentru că la spital nu se ia mai mult de jumătate de litru de donator.

– Nu poţi dona patru litri, explică ea.

Foarte puţini dintre ei mai donaseră, de fapt, sânge, iar gândul la ace şi eprubete îi speria pe mulţi. În casă şi în curtea din faţă se făcuse linişte. Vecini îngrijoraţi, care se arătaseră tare preocupaţi de starea lui Bailey cu puţin timp în urmă, începuseră să caute cu privirea în altă parte.

– Mă duc şi eu, spuse în cele din urmă un alt tânăr care fu imediat felicitat.

Numele lui era Calvin Marr şi avea un program care îi permitea şi lui să plece, însă din cu totul alte motive: fusese dat afară de la fabrica de încălţăminte din Clanton şi trăia din ajutor de şomaj. Îi era o teamă cruntă de ace, dar îl atrăgea aventura de a vedea Memphisul pentru prima dată. Ar fi fost onorat să fie unul dintre donatori.

Ideea de a avea un tovarăş de drum îl încântă pe Aggie, aşa că le aruncă provocarea:

– Altcineva?

Se auzi un murmur general, răstimp în care cei mai mulţi dintre bărbaţi îşi studiau ghetele.

– Luăm camioneta mea şi plătesc eu benzina, continuă Aggie.

– Când plecăm? întrebă Calvin.

– Chiar acum, spuse Aggie. E o urgenţă.

– Aşa e, adăugă careva.

– Îl trimit şi pe Roger, se oferi un domn mai în vârstă, dar afirmaţia fu primită cu scepticism, în tăcere.

Roger, care nu era prezent, n-avea o slujbă de care să fie îngrijorat, pentru că nu era în stare să păstreze vreuna. Renunțase la liceu și avea un trecut tare colorat, plin de aventuri cu alcool și cu droguri. Acele, cu siguranță, nu l-ar fi intimidat.

Deși mai toți bărbații habar n-aveau cum e cu transfuziile, însăși ideea unei victime atât de grav rănite încât să aibă nevoie de sânge de la Roger era greu de imaginat.

– Încerci să-l omori pe Bailey? mormăi unul dintre ei.

– Roger o s-o facă, spuse cu mândrie tatăl lui.

Marea întrebare era: „O fi treaz?" Luptele lui Roger cu propriii demoni erau bine-cunoscute și subiect de discuție în Box Hill. Cei mai mulți cam știau când era „curat" și când nu.

– În ultima vreme, a fost într-o stare bună, continuă taică-său, deși cu o evidentă lipsă de convingere în glas.

Dar urgența cu pricina învinse orice îndoială, iar Aggie spuse în cele din urmă:

– Unde-i?

– E-acasă.

Bineînțeles că era acasă. Roger nu pleca niciodată de-acasă. Unde s-ar fi putut duce?

În doar câteva minute, doamnele pregătiră o cutie mare cu sendvișuri și altele de-ale gurii. Aggie și Calvin erau îmbrățișați, felicitați și băgați în seamă de parcă ar fi pornit în pas de marș să-și apere patria. Și, când porniră în trombă ca să-i salveze viața lui Bailey, toți ceilalți erau adunați în stradă, făcându-le semne de rămas-bun bravilor tineri.

Roger îi aștepta lângă cutia poștală, iar când camioneta ajunse în dreptul lui, băgă capul pe geam și întrebă:

– Stăm peste noapte?

– N-aveam de gând, spuse Aggie.

– Bine.

Discutară și se puseră în cele din urmă de acord ca Roger, care era mai slăbănog, să stea la mijloc, între Aggie și Calvin, mult mai bine făcuți și mai îndesați. Îi așezară cutia cu mâncare în brațe, iar Roger, la nici un kilometru și jumătate depărtare de Box Hill, desfăcu un sendviș cu carne de curcan. La cei douăzeci și șapte de ani ai săi, era cel mai mare dintre ei trei, însă anii nu fuseseră blânzi cu el. Trecuse prin două divorțuri și prin numeroase eforturi nereușite de a scăpa de dependențe. Era costeliv și extrem de agitat, iar de-ndată ce termină primul sendviș, mai desfăcu unul. Aggie, la cele vreo 115 kile ale sale, și Calvin, de vreo 125 de kile, refuzară amândoi atunci când le oferi și lor. În ultimele două ore, tot mâncaseră din caserole, acasă la mama lui Bailey.

Mai întâi vorbiră despre Bailey, un tip pe care Roger de-abia îl cunoștea, însă cu care Aggie și Calvin fuseseră colegi de școală. Și pentru că toți trei erau burlaci, în scurt timp schimbară subiectul privitor la vecinul accidentat și începură să discute despre sex. Aggie avea o prietenă și pretindea că se bucura din plin de beneficiile unei agreabile relații de amor. Roger se culcase cu toate soiurile și era mereu la pândă după o nouă pradă. Calvin cel timid, la vârsta de douăzeci și unu de ani, încă era virgin, deși n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului. Minți despre vreo câteva cuceriri, fără prea multe detalii, ceea ce-l ținu în joc. Toți trei exagerau și toți trei o știau.

Când intrară în Polk County, Roger spuse:

– Oprește colo, la Blue Dot. Trebuie să mă piș.

Aggie opri în dreptul pompelor de benzină din fața prăvăliei din zonă, iar Roger se repezi înăuntru.

– Crezi că bea? întrebă Calvin în vreme ce așteptau.

– Tatăl lui a spus că nu.

– Păi, și taică-său este un mincinos.

Şi, ca să vezi, câteva minute mai târziu Roger ieşi din prăvălie cu şase beri la pachet.

– Aoleu! exclamă Aggie.

După ce-şi reluară locurile pe banchetă, camioneta ieşi de pe terenul acoperit cu pietriş şi prinse viteză.

Roger scoase o doză de bere şi i-o oferi lui Aggie, care-l refuză.

– Nu, mulţumesc, conduc.

– Nu se poate şi să bei, şi să conduci?

– Nu în seara asta.

– Da' tu ce zici? spuse el, oferindu-i doza lui Calvin.

– Nu, mulţumesc!

– Sunteţi la dezintoxicare, băieţi, sau ce? întrebă Roger pe când desfăcea doza, dând apoi pe gât jumătate din conţinutul ei.

– Credeam că te-ai lăsat, zise Aggie.

– Chiar aşa. Mă las în fiecare zi. Asta nu-i greu.

Calvin avea cutia cu mâncare în braţe şi, de plictiseală, începu să clefăie dintr-un ditamai biscuitele din fulgi de ovăz. Roger scurse pe limbă ultimele picături de bere din prima dpză, după care i-o dădu lui Calvin şi-i spuse:

– Fă-i vânt, bine?

Calvin coborî geamul şi azvârli doza goală în bena camionetei. Până să ridice el geamul, Roger deja desfăcuse alta. Aggie şi Calvin îşi aruncară priviri îngrijorate.

– Mai poţi să donezi sânge dacă ai băut? întrebă Aggie.

– Sigur că da, spuse Roger. Am făcut-o de multe ori. Voi, băieţi, aţi mai donat vreodată sânge?

Aggie şi Calvin recunoscură fără prea multă tragere de inimă că n-o făcuseră niciodată, ceea ce-l încurajă pe Roger să le descrie procedura.

– Te pun să te întinzi, pentru că celor mai mulţi oameni li se stinge lumina. Nenorocitul ăla de ac este atât de mare, că o

mulțime de inși leșină numai când îl văd. Îți leagă un cordon gros de cauciuc în jurul bicepsului, după care asistenta pipăie după o venă mare și grasă. Cel mai bine este să te uiți în altă parte. În nouă cazuri din zece te împunge cu acul și ratează vena – doare ca dracu' –, după care își cere iertare în timp ce tu o blestemi în barbă. Dacă ai noroc, îți nimerește vena la a doua împunsătură, iar odată ce te-nțeapă, sângele țâșnește printr-un tub legat la o punguță. Totu-i transparent, așa că-ți poți vedea propriul sânge. Este incredibil cât de închis e la culoare, un fel de brun-închis. Durează o veșnicie să-ți ia o jumate de litru de sânge și în tot timpul ăsta ea-ți ține acul înfipt în venă.

Roger duse apoi la gură berea, mulțumit de terifianta-i relatare și de ceea ce-i aștepta.

Își continuară drumul în tăcere alți câțiva kilometri.

Când se goli și-a doua doză, Calvin o luă și-o azvârli în spate, iar Roger o desfăcu pe a treia.

– Berea ajută, de fapt, spuse Roger plescăind din buze. Îți subțiază sângele și toată tărășenia se termină mai repede.

Era clar de-acum că avea de gând să dea gata toate cele șase beri cât mai curând posibil. Aggie cugeta că poate ar fi fost mai înțelept să scadă cantitatea de alcool. Auzise și el de crâncenele beții ale lui Roger.

– Dă-mi și mie una, spuse el, iar Roger îi întinse de-ndată o bere.

– Și mie, cred, rosti Calvin.

– Așa mai zic și eu, spuse Roger. Nu-mi place deloc să beau singur! Ăsta-i primul semn al unui bețiv adevărat.

Aggie și Calvin băură cu măsură, timp în care Roger continuă să gâlgâie cu nesaț. Odată terminate cele șase doze, îi anunță la momentul oportun:

– Am nevoie să mă piș. Trage colo, la Cully's Barbecue.

Se aflau la marginea unui orășel numit New Grove, iar Aggie începuse să se întrebe cât mai aveau de mers. Roger dispăru în spatele prăvăliei și se ușură, după care se strecură înăuntru și cumpără alte șase doze la pachet. După ce lăsară în urmă New Grove-ul, desfăcură berile și accelerară de-a lungul unei autostrăzi înguste și întunecate.

– Ați dat vreodată prin cluburile de striptease din Memphis? întrebă Roger.

– N-am fost niciodată în Memphis, admise Calvin.

– Băi, tu glumești!

– Nu glumesc.

– Da' tu?

– Eu, da, am fost într-un club de striptease, spuse Aggie mândru de sine.

– În care dintre ele?

– Nu-mi aduc aminte numele. Toate arată la fel.

– Aici greșești, îl corectă imediat Roger, după care făcu, practic, gargară cu o altă gură de bere. Unele au niște puicuțe grozave, cu corpuri trăsnet; altele n-au decât obișnuitele curve de stradă care habar n-au să danseze la bară.

Și asta conduse la o lungă conversație despre istoria striptease-ului legalizat din Memphis ori cel puțin despre versiunea lui Roger cu privire la respectiva istorie. În vremurile de-nceput, fetele obișnuiau să-și scoată de pe ele totul, fiecare boarfă-n parte, după care hop pe masa ta să-ți danseze, fandând și rotindu-se, și vibrând pe o muzică asurzitoare, în lumina stroboscoapelor și în aplauzele furtunoase ale băieților. După care legea se schimbase și li se impusese să poarte bikini cu șnuruleț, dar unele cluburi ignoraseră decizia. Dansul pe masă lăsase apoi locul dansului în poală, care generase un nou set de reguli legate de cum pot fi atinse sau nu fetele. După ce termină istoria, Roger începu să înșire ca o moară stricată numele a cel puțin șase cluburi pe care

pretindea că le cunoaşte, după care le făcu o impresionantă prezentare a dansatoarelor de pe-acolo. Descrierea fu detaliată şi într-un limbaj destul de descriptiv, iar când în sfârşit încheie, ceilalţi doi se arătară doritori de bere rece.

Calvin, care nu prea pusese mâna pe carne de femeiuşcă, era captivat de conversaţie. În acelaşi timp, ţinea şi socoteala dozelor de bere golite de Roger, iar când cifra ajunse la şase – asta cam într-o oră –, Calvin parc-ar fi vrut să spună ceva. În schimb, alese să-l asculte mai departe pe amicul său mult mai umblat prin lume, un om care părea să deţină un apetit insaţiabil pentru bere, pe care-o putea da pe gât la vale în acelaşi timp în care le descria cu uimitoare minuţiozitate pe fetele despuiate.

În cele din urmă, conversaţia reveni de unde pornise iniţial.

– Ştiţi ce, zise Roger, probabil c-o să avem timp să tragem o fugă până la Desperado după ce terminăm la spital, aşa, pentru un pahar sau două şi poate şi-un dans pe masă, două.

Aggie conducea cu încheietura mâinii drepte lăsată moale peste volan şi cu o bere în mâna stângă. Scrută atent drumul din faţă şi nu răspunse la sugestia formulată. Prietena lui ar urla şi-ar azvârli cu toate cele dacă ar auzi că el cheltuise bani într-un club, căscând gura la stripteuze. Calvin însă devenise entuziasmat subit la gândul a ceea ce ar putea să i se întâmple.

– Mie-mi sună bine, spuse el.

– Sigur, adăugă Aggie, dar numai pentru că nu avea încotro.

O maşină se apropia din direcţia opusă şi, chiar înainte de a trece de ei, Aggie, din neglijenţă, trecu cu roata din stânga faţă a camionetei peste linia continuă mediană. După care smuci de volan înapoi în dreapta. Cealaltă maşină o coti brusc.

– Ăla era un poliţai! strigă Aggie.

Şi el, şi Roger îşi răsuciră imediat capetele să arunce o privire în spate. Cealaltă maşină tocmai opri brusc, cu luminile de frână aprinse la intensitate maximă.

– Să fiu al naibii, chiar așa e! spuse Roger. Omu' legii. Tai-o!

– Vine după noi! zise Calvin panicat.

– Lumini albastre! Lumini albastre! guiță Roger. Căca-m-aș!

Instinctiv, Aggie apăsă până la fund accelerația, iar masivul Dodge se năpusti peste deal huruind.

– Ești sigur că e o idee bună? întrebă el.

– Taci și dă-i bătaie, fir-ar al dracului! urlă Roger.

– Avem doze de bere peste tot, adăugă Calvin.

– Dar eu nu-s beat, insistă Aggie. Fuga doar înrăutățește lucrurile.

– Păi, deja fugim, spuse Roger. Acum important este să nu ne lăsăm prinși.

Și cu aceste vorbe, mai goli o doză, de parcă ar fi fost cea de pe urmă.

Camioneta ajunse la o sută treizeci de kilometri la oră, apoi la o sută cincizeci, practic, zbura peste porțiunea de autostradă netedă ca-n palmă.

– Vine tare din urmă, spuse Aggie, uitându-se în oglinda retrovizoare, după care iarăși la drumul din față. Lumini albastre până-n fundu' iadului și-napoi!

Calvin coborî geamul.

– Hai să azvârlim berea! le zise.

– Nu! răcni Roger. Ai înnebunit? Nu ne poate prinde. Mai repede, mai repede!

Camioneta trecu peste un povârniș și aproape că se desprinse de asfalt, apoi luă o curbă strânsă în scrâșnet de cauciucuri, spatele fugindu-i ușor dintr-o parte în alta, suficient pentru Calvin să spună:

– Hait, o să murim!

– Tacă-ți fleanca! îl repezi Roger. Uită-te după vreo alee de acces. O să ne ascundem acolo.

– Uite o cutie poștală, spuse Aggie și apăsă frâna.

Polițistul, de fapt un ajutor de șerif, era doar la câteva secunde depărtare de ei, dar nu se vedea. Virară brusc la dreapta, iar farurile camionetei măturară o căsuță de țară ascunsă sub niște stejari imenși.

– Stinge luminile, se răsti Roger, de parcă s-ar mai fi aflat de multe ori în astfel de situații.

Aggie opri motorul, stinse luminile, iar camioneta înaintă în liniște de-a lungul scurtei alei de pământ, frânând lângă o camionetă Ford, proprietatea domnului Buford M. Gates, cu domiciliul în Route 5, Owensville, Mississippi.

Mașina de patrulare trecu în viteză prin dreptul lor, fără a încetini, cu luminile aprinse, dar cu sirena încă nepornită. Cei trei donatori de sânge se lăsaseră în jos în scaune, iar când luminile albastre erau de mult trecute își ridicară încet capetele.

Casa pe care o aleseseră era întunecată și tăcută. În mod evident, nu era păzită de câini. Până și lumina din verandă era stinsă.

– Bine lucrat, spuse Roger cu glas scăzut, în vreme ce încercau să-și recapete răsuflarea.

– Am avut noroc, șopti Aggie.

Ținură casa sub observație, cu urechile ciulite înspre autostradă, iar după câteva minute de minunată tăcere încuviințară că într-adevăr fuseseră foarte norocoși.

– Cât o să stăm aici? întrebă Calvin în cele din urmă.

– Nu mult, spuse Aggie în vreme ce se uita cu luare-aminte la ferestrele casei.

– Se aude o mașină, zise Calvin și toate cele trei capete se lăsară din nou la cutie.

La câteva secunde, ajutorul de șerif trecu ca vântul prin dreptul lor din cealaltă direcție, cu toate luminile aprinse, dar tot fără sirenă.

– Nenorocitu', ne caută, bombăni Roger.

– Bineînțeles că ne caută, spuse Aggie.

Pe când sunetul scos de mașina de patrulare se pierdea în depărtare, cele trei capete se ridicară încet, după care Roger spuse:

– Trebuie să mă piș.

– Nu aici, zise Calvin.

– Deschide ușa, insistă Roger.

– Nu poți să aștepți?

– Nu.

Calvin deschise cu băgare de seamă ușa din dreapta, ieși din mașină, după care se uită cum Roger, pășind în vârful picioarelor, se duce la camioneta Ford a domnului Gates și începe să urineze pe roata din dreapta față.

Spre deosebire de soțul ei, doamna Gates avea un somn ușor. Era sigură că auzise ceva afară, iar pe când se dezmetici de-a binelea, deveni și mai convinsă de asta. Buford sforăia deja de-o oră, însă ea reuși în cele din urmă să-l trezească. Bărbatul scotoci sub pat și înșfăcă pușca.

Roger încă urina atunci când o lumină slabă se aprinse la bucătărie. O zăriră toți trei de îndată.

– Fuga! șuieră Aggie pe geam, după care puse mâna pe chei și porni motorul.

– Calc-o, calc-o, calc-o! gemu Calvin printre dinți, în vreme ce sărea în camionetă, iar Aggie băgă grăbit în marșarier și călcă accelerația. Trăgându-și din fugă pantalonii pe el, Roger se împletici către Dodge.

Se aruncă peste marginea laterală și ateriză cam dur în benă, printre dozele goale de bere, apucându-se cum putea în timp ce camioneta străbătea în viteză drumul de acces, înspre autostradă. Când ajunseră în dreptul cutiei poștale, se aprinse lumina pe veranda din fața casei. Odată ajunși pe asfalt, frânară brusc,

moment în care uşa de la intrare se deschise încet, iar un bătrân dădu la o parte paravanul împotriva insectelor.

– Are-o puşcă! spuse Calvin.

– Ghinion, spuse Aggie băgând în viteză şi demarând în trombă, lăsând urme de cauciuc pe mai bine de cincisprezece metri de asfalt, în cadrul manevrei prin care scăpau vii şi nevătămaţi.

Cam după un kilometru şi jumătate pe autostradă, Aggie trase pe un drum îngust de ţară şi opri motorul. Coborâră toţi trei să-şi dezmorţească oasele şi începură să râdă zdravăn de toată fuga asta. Râdeau nervos şi se străduiau din greu să se încredinţeze că nu le fusese teamă deloc. Îşi dădură cu părerea despre unde ar fi putut fi ajutorul de şerif în acel moment. Goliră bena camionetei, lăsând dozele goale de bere într-un şanţ. Trecură zece minute şi nici urmă de ajutor de şerif.

Într-un final, Aggie rosti ceea ce era de domeniul evidenţei:

– Trebuie s-ajungem la Memphis, băieţi!

Calvin, mai mult cu gândul la Desperado decât la spital, adăugă:

– Ba bine că nu. Se face târziu.

Roger rămăsese încremenit în mijlocul drumului.

– Mi-am pierdut portofelul, spuse.

– Ce-ai făcut?

– Mi-am pierdut portofelul.

– Pe unde?

– La casa aia. Mi-o fi căzut când mă pişam.

Existau şanse foarte mari ca portofelul lui Roger să nu fi conţinut nimic de valoare: nici bani, nici permis de conducere, nici cărţi de credit, nici legitimaţii de vreun fel sau altul, nimic mai de folos decât, poate, un prezervativ vechi. Aggie mai că l-ar fi întrebat: „Ce-aveai în el?“ Dar n-o făcu, întrucât ştia că Roger avea să pretindă că era doldora de tot felul de lucruri importante.

– Trebuie să mă-ntorc după el, spuse el.

– Eşti sigur? întrebă Calvin.

– În el am bani, permis, cărţi de credit, toate alea.

– Dar moşneagul avea o puşcă.

– Iar la răsăritul soarelui moşneagul are să-mi găsească portofelul, o să-l sune pe şerif, care o să-l sune pe şeriful din Ford County, iar noi o să dăm de dracu'. Da' tu eşti prost de-a binelea, ştiai?

– Cel puţin eu nu mi-am pierdut portofelul.

– Are dreptate, spuse Aggie. Trebuie să se-ntoarcă după el.

Ceilalţi doi băgară de seamă că Aggie accentuă „să meargă" şi nicidecum „să mergem".

– Să nu-mi zici că ţi-e teamă, băi, ditamai băiatul! îi spuse Roger lui Calvin.

– Nu mi-e teamă, pen' că eu, unu', nu mă-ntorc.

– Eu cred că ţi-e teamă.

– Încetaţi, spuse Aggie. Uitaţi cum facem. Îi dăm răgaz bătrânului să se bage înapoi în pat, după care ne strecurăm înapoi, ne apropiem de casă, însă nu prea mult –, oprim camioneta, iar tu poţi să te furişezi pe aleea de acces să-ţi cauţi portofelul, după care ne cărăm.

– Pun pariu că n-are nimic în portofel, zise Calvin.

– Iar eu pun pariu că am mai mulţi bani în portofelul meu decât ai tu într-al tău, i-o-ntoarse Roger în timp ce se-ntindea în camionetă după o altă bere.

– Încetaţi, repetă Aggie.

Stătură în picioare lângă maşină, sorbind din bere şi privind în depărtare înspre autostrada pustie, iar după cincisprezece minute care le păruseră o oră se urcară înapoi, Roger în spate. Cam la jumătate de kilometru distanţă de casă, Aggie trase pe dreapta într-o zonă plată a autostrăzii. Opri motorul, ca să poată auzi orice vehicul care s-ar apropia.

– Nu poți să vii mai aproape? întrebă Roger stând lângă ușa șoferului.

– Casa-i imediat după cotul ăla din față, spuse Aggie. Dacă vin mai aproape, ne-ar putea auzi.

Toți trei se uitau lung la autostrada întunecată. O semilună ba se arăta, ba se ascundea pe după nori.

– N-ai un pistol? întrebă Roger.

– Ba am, răspunse Aggie, da' tu n-ai să-l vezi. Ia și te furișează până la casă și înapoi și cu asta basta. Nu-i mare scofală. Moșneagul ăla e adormit deja.

– Doar nu ți-o fi frică, adăugă Calvin în chip de încurajare.

– Ei, pe naiba!

Și, spunând asta, Roger se făcu nevăzut în beznă. Aggie porni motorul camionetei și, cu luminile stinse, întoarse în liniște ca să fie cu fața spre direcția în care ar fi fost Memphisul. Opri iarăși motorul și, cu ambele geamuri coborâte, se puseră pe așteptat.

– A băut opt beri, spuse Calvin cu voce scăzută. E beat mort.

– Da' ține la băutură.

– Păi a tot exersat. De data asta poate că-l înhață moșneagul.

– Nu m-ar prea deranja, doar că am fi prinși și noi în cazul ăsta.

– De fapt, de ce-a fost el invitat să facă drumul ăsta, mai exact?

– Gura! Trebuie să ascultăm să nu vină cineva.

De-ndată ce dădu cu ochii de cutia poștală, Roger se trase din șosea. Sări peste un șanț, după care se ghemui printr-un ogor cultivat cu fasole aflat lângă casă. Dacă moșneagul s-ar fi aflat încă la pândă, ar fi stat cu ochii pe aleea de acces, corect? Așa că șmecherul de Roger se hotărî să se furișeze prin spatele casei. Toate luminile erau stinse. Liniște și pace în căsuța de țară. Nici neam de agitație. Ținându-se în umbra stejarilor, Roger se strecură prin iarba udă până ajunse să vadă camioneta Ford. Se opri în spatele unei magazii de unelte, își trase răsuflarea și își dădu seama că iar

îi venea să se pişe. Nu, îşi spuse, asta mai târziu. Era mândru că răzbise până aici fără să facă nici pic de zgomot. După care se îngrozi din nou: ce naiba făcea? Trase adânc aer în piept, se ghemui jos de tot şi-şi continuă misiunea. Când ajunse să aibă Fordul între el şi casă, se lăsă în patru labe şi porni a pipăi primprejur prin pietrişul mărunt de la marginea aleii de acces.

Roger se mişca încet, cu grijă, întrucât pietrişul scrâşnea sub el. Înjură atunci când se udă pe mâini undeva lângă roata din dreapta faţă, apoi zâmbi când dădu de portofel şi-l îndesă în buzunarul din dreapta spate de la blugi. Făcu o pauză, răsuflă adânc, după care porni să se retragă în tăcere.

În încremenirea de-afară, domnul Buford Gates auzea tot felul de zgomote, unele reale, altele rod al împrejurărilor. Pe-acolo mai treceau căprioare şi se gândea că poate veniseră din nou prin zonă, în căutare de iarbă şi de fructe de pădure. După care auzi altceva. Se ridică uşor şi cu grijă din ascunzişul de pe veranda laterală, ridică ţeava puştii spre cer şi trase două focuri în aer, numai aşa, de-al naibii.

În calmul desăvârşit al orelor înaintate ale serii, detunăturile reverberară asemenea unor lansatoare de obuze, nişte explozii ucigătoare care răsunară la kilometri distanţă.

Pe autostradă, nu la mare distanţă, un scârţâit brusc de cauciucuri urmă focurilor de armă, iar pentru Buford, cel puţin, sunetul de anvelopă arsă pe asfalt păru aidoma celui pe care-l auzise cu douăzeci de minute mai devreme, exact în faţa casei sale.

„Încă-s în zonă", îşi spuse în sinea lui.

Doamna Gates deschise uşa laterală.

– Buford! zise ea.

– Cred că încă-s pe-aici, spuse el, reîncărcându-şi puşca de vânătoare Browning de calibru 16.

– I-ai văzut?

– Poate că da.

– Cum adică, poate că da? În ce tragi?

– Numa' intră în casă, bine?

Ușa se trânti.

Roger era sub camioneta Ford, ținându-și respirația și având degetele încleștate pe prohab, transpirând abundent și încercând să se hotărască urgent dacă să se prindă de cablurile de transmisie aflate la numai câțiva centimetri deasupra lui sau dacă să-și croiască drum pe brânci, scurmând prin pietrișul de sub el. Însă nu se mișcă. Cumplitele bubuituri încă îi răsunau în urechi. Scrâșnetul roților prietenilor săi cei lași îl făcu să-njure în sinea sa. Îi era teamă până și să respire.

Auzi ușa deschizându-se din nou și pe femei spunând:

– Uite-o lanternă. Poate așa ai să și vezi în ce tragi.

– Numa' intră înapoi în casă și sună-l pe șerif.

Ușa se trânti din nou în urma femeii care intrase bombănind. După vreun minut, era iarăși afară:

– Am sunat la biroul șerifului. Mi-au spus că Dudley e în patrulare pe-aici pe undeva.

– Adu-mi cheile de la mașină, spuse bărbatul. Mă duc să arunc o privire pe autostradă.

– Da' nu poți conduce noaptea.

– Numa' adu-mi blestemățiile alea de chei!

Ușa se trânti din nou. Roger încercă să se tragă târâș înapoi, dar pietrișul de sub el făcea prea mult zgomot. Încercă apoi să se târască înainte în direcția vocilor, însă, din nou, prea multă frecare a pietrișului. Așa că hotărî să aștepte. Dacă mașina pornea în marșarier, avea să aștepte până în ultima secundă posibilă, să se prindă de bara de protecție din față când urma să treacă pe deasupra lui și să se lase târât o anume distanță până când avea să fie posibil să sară-n picioare și s-o rupă la fugă prin întuneric. Dacă moșneagul l-ar vedea, i-ar lua câteva secunde bune până să

oprească, să-şi ia puşca, să se dea jos şi să pornească în urmărire. Până atunci, Roger se va fi pierdut deja printre copaci. Părea un plan cu şanse de izbândă. Pe de altă parte, ar fi putut sfârşi strivit sub roţi, târât pe în autostradă sau pur şi simplu împuşcat.

Buford ieşise de pe verandă şi-ncepuse să caute cu lanterna. Din uşă, doamna Gates îi strigă:

– Ţi-am ascuns cheile! Nu poţi conduce noaptea!

„Ce fată bună", gândi Roger.

– Ai face bine să-mi aduci blestemăţiile alea de chei!

– Le-am ascuns!

Buford tot bombănea prin întuneric.

Camioneta Dodge gonise cu frenezie vreo câţiva kilometri înainte ca Aggie să încetinească întru câtva şi să spună:

– Să ştii că trebuie să ne întoarcem.

– De ce?

– Dacă l-a găurit trebuie să explicăm ce s-a întâmplat şi să ne ocupăm de detalii.

– Chiar sper să-l fi găurit şi, dacă e aşa, atunci nici nu poate vorbi. Şi dacă nu poate vorbi, nu poate ciripi despre noi. Hai la Memphis!

– Nu.

Aggie întoarse şi merseră în tăcere până ce ajunseră la acelaşi drum de ţară unde opriseră mai devreme. Lângă o pârloagă, se urcară pe capotă şi cugetară la cum să procedeze mai departe. În scurt timp, auziră o sirenă, după care zăriră şi luminile albastre, trecând de ei în viteză pe autostradă.

– Dacă urmează şi-o ambulanţă, atunci am încurcat-o rău, spuse Aggie.

– La fel şi Roger.

Când Roger auzi sirena, intră în panică. Însă, pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că putea ascunde o parte din zgomotul pe care l-ar face în momentul evadării.

– Ce-a fost asta? spuse domnul Gates auzind o bufnitură și intră rapid înapoi pe verandă.

Roger se târî precum un șarpe de sub camionetă, prin urina proaspăt lăsată de el mai devreme, prin iarba udă și mai departe, până sub un stejar, exact când Dudley, ajutorul de șerif, sosi cu mare larmă la locul faptei. Frână brusc și intră în trombă pe aleea de acces, împrăștiind pietriș și ridicând praf. Toată zarva asta îl salvă pe Roger. Domnul și doamna Gates alergară să-l întâmpine pe Dudley, vreme în care Roger se afundă tot mai adânc în beznă. În câteva secunde, era dincolo de un rând de arbuști, apoi lăsă în urmă un hambar vechi, după care se făcu nevăzut într-un câmp cu fasole. Trecuse de-acum o jumătate de oră.

– Eu mă gândesc să mergem înapoi la casă și să le spunem toată treaba. Așa vom ști dacă a pățit sau nu ceva, zise Aggie.

– Dar n-au să ne acuze că ne-am opus arestării și, probabil, plocon peste asta, de conducere sub influența alcoolului? întrebă Calvin.

– Și atunci ce zici să facem?

– Ajutorul de șerif o fi plecat de-acum. Dacă n-a trecut nici o ambulanță, înseamnă că Roger este în regulă, pe oriunde s-ar afla. Pun pariu că se ascunde în vreun loc. Eu zic să trecem o dată prin dreptul casei, să ne uităm bine, după care să pornim spre Memphis.

– Ar merita să-ncercăm.

Pe Roger îl găsiră pe marginea șoselei, șchiopătând, îndreptându-se spre Memphis. După ce schimbară toți trei o serie de cuvinte grele, hotărâră să meargă mai departe. Roger își ocupă poziția din mijloc; Calvin, la ușă. Zece minute, nimeni nu scoase o vorbă. Stăteau toți cu ochii la drumul din față. Toți trei erau nervoși, spumegau.

Roger avea fața zgâriată și însângerată. Duhnea a transpirație și a urină, iar hainele îi erau acoperite de praf și de noroi. După

câțiva kilometri, Calvin coborî geamul din dreptul său, iar după alți câțiva kilometri Roger spuse:

– De ce nu ridici geamul ăla?

– Avem nevoie de aer curat, veni explicația lui Calvin.

Se opriră să mai ia șase beri, pentru calmarea nervilor, iar după câteva doze Calvin întrebă:

– Moșu' a tras după tine?

– Nu știu, răspunse Roger. N-am apucat să-l văd.

– A scos un zgomot ca de tun.

– Să-l fi auzit de-acolo de unde eram eu.

Asta-i amuză pe Aggie și pe Calvin, care începură să râdă. Roger, odată calmat, nu putu să reziste râsului lor molipsitor, astfel că în scurt timp toți trei hohoteau și hăhăiau pe seama moșului cu pușcă și a nevestei care-i ascunsese cheile și care probabil că-i salvase viața lui Roger. Iar gândul că Dudley, ajutorul de șerif, ar goni încă în susul și-n josul autostrăzii, cu luminile-i albastre aprinse, îi făcu să râdă și mai cu poftă.

Aggie o tot ținea pe drumurile lăturalnice, iar când unul dintre acestea ajunse să se intersecteze cu Autostrada 78 aproape de Memphis, se grăbiră să intre pe rampa de acces și să se alăture traficului pe patru benzi.

– Este o stație de alimentare chiar în față, spuse Roger. Trebuie să mă spăl.

Cumpără dinăuntru un tricou NASCAR și o șapcă, după care se spălă cu simț de răspundere pe mâini și pe față la toaleta bărbaților. Când se întoarse la camionetă, Aggie și Calvin se arătară impresionați de schimbare. Porniră în trombă din nou, de data asta pe drumuri bine luminate. Era aproape zece noaptea.

Panourile publicitare deveneau din ce în ce mai mari, mai strălucitoare și mai dese și, deși băieții nu mai aduseseră vorba despre Desperado în ultima oră, își amintiră deodată de el atunci când dădură cu ochii de imaginea apetisantă a unei fătuci mai să

dea pe dinafară din minusculele veşminte pe care le purta. O chema Tiffany şi rânjea şiret înspre trafic dintr-un panou imens care făcea reclamă pentru Desperado, Club pentru Domni, cu cele mai fierbinţi stripteuze din tot Sudul. Camioneta Dodge încetini considerabil.

Fata părea să aibă picioare lungi de-un kilometru şi jumătate, dezgolite cu totul, iar costumu-i sumar şi diafan era clar croit pentru a fi scos într-o clipită. Era blondă şi tapată, cu buze pline, roşii şi nişte ochi pur şi simplu mocnind de dorinţe arzătoare. Simpla posibilitate ca ea să lucreze la doar câţiva kilometri mai sus şi gândul că putea trece pe-acolo s-o vadă în carne şi oase, ei bine, îi copleşea de-a dreptul.

Preţ de câteva minute, nu scoase nimeni un cuvânt, pe când camioneta prindea din nou viteză. În cele din urmă, Aggie spuse:

– Cred c-ar fi mai bine să mergem la spital. Bailey ar putea fi mort deja.

Era prima dată după multe ore când venea vorba despre Bailey.

– Spitalul stă deschis toată noaptea, zise Roger. Nu se-nchide niciodată. Ce vă-nchipuiţi că fac noaptea, trag obloanele şi-i trimit pe toţi acasă?

Cu intenţia de a-i veni în ajutor, Calvin găsi amuzant ce spusese Roger şi i se alătură cu un nechezat, din toată inima.

– Carevasăzică vreţi să trecem pe la Desperado? întrebă Aggie intrându-le în joc.

– Şi de ce nu? spuse Roger.

– Ba am putea foarte bine, zise Calvin sorbind dintr-o bere şi încercând să şi-o imagineze pe Tiffany în plin exerciţiul funcţiunii.

– Stăm o oră, după care o tăiem la spital, spuse Roger.

După zece beri, era remarcabil de coerent.

Matahala de la intrare se uită la ei cu suspiciune.

– Să-ți văd actele, mârâi el către Calvin, care, deși avea douăzeci și unu de ani, părea mai tânăr.

Aggie își arăta vârsta. Roger, la cei douăzeci și șapte de ani ai săi, putea trece drept unul de patruzeci.

– Mississippi, ai? spuse matahala, evidențiind idei preconcepute la adresa locuitorilor respectivului stat.

– Îhî, făcu Roger.

– Plătiți zece dolari garanție.

– Doar pentru că suntem din Mississippi? întrebă Roger.

– Nu, mă, deșteptule, toată lumea plătește garanția. Dacă nu-ți place, atunci hopa sus înapoi în tractor și acasă cu voi!

– Ești la fel de amabil cu toți clienții? replică Aggie.

– Îhî.

Se îndepărtară, se strânseră laolaltă, discutară problema garanției și dacă să rămână sau nu. Roger le prezentă faptul că mai era un club nu departe de-acolo, dar probabil că aveau să-i încarce cu o taxă de intrare similară acesteia. În vreme ce șușoteau și cumpăneau situația, Calvin încercă să tragă cu ochiul înăuntru, poate o zărea pe Tiffany. El votă să rămână, iar în cele din urmă sufragiul fu unanim.

Odată intrați, fură controlați de alte două matahale, mai încruntate și mai musculoase decât prima. După care se îndreptară înspre sala principală, cu o scenă rotundă în mijloc, iar pe acea scenă, la acel moment, evoluau două tinere, o albă și o negresă, amândouă goale-puște, învârtindu-se în toate direcțiile.

Când le văzu, Calvin încremeni. Uitase pe loc de cei zece dolari ai săi lăsați garanție.

Masa lor se găsea la mai puțin de șase metri de scenă. Clubul era plin pe jumătate, cu o clientelă tânără, formată din zilieri. Nu erau singurii țărănoi veniți la oraș. Fata care-i servea n-avea pe ea decât un chiloțel cu șnuruleț, iar Calvin aproape leșină când se înființă, adresându-le un scurt:

– Ce v-aduc? Minimum trei băuturi.

În viaţa lui nu mai văzuse atâta carne interzisă.

– Trei băuturi? întrebă Roger, încercând s-o privească în ochi.

– Exact, îi răspunse ea concis.

– Cât e berea?

– Cinci parai.

– Şi trebuie să comandăm trei?

– Trei de om. Asta-i regula casei. Dacă nu vă place, atunci puteţi merge să discutaţi cu matahalele alea de-acolo.

Ea arătă cu capul înspre uşă, dar ochii lor nu se ridicară dinspre sânii ei.

Comandară câte trei beri de căciulă şi începură să cerceteze împrejurimile. Pe scenă, erau acum patru dansatoare, toate învârtindu-se şi răsucindu-se pe o muzică asurzitoare de rap care zguduia pereţii. Chelneriţele se mişcau cu iuţeală printre mese, de parcă ar fi fost pipăite în caz că zăboveau prea îndelung. Mulţi clienţi erau beţi şi porniţi pe ceartă, iar în scurt timp se puse de un dans pe masă. Una dintre chelneriţe se urcă pe o masă din apropiere şi-şi începu numărul, în vreme ce un grup de şoferi de tir îi îndesau bancnote la şnurul chiloţilor. Nu trecu mult, şi talia fetei gemea de verzişori.

Sosi o tavă cu nouă pahare înalte şi foarte înguste pline cu bere, o bere teribil de slabă şi îndoită cu atâta apă încât aducea mai degrabă a limonadă diluată.

– Face 45 de dolari, spuse chelneriţa, ceea ce stârni o prelungită scormonire panicată prin buzunarele şi portofelele celor trei.

Reuşiră în cele din urmă să adune suma.

– Mai faceţi numere de dans în poală? o întrebă apoi Roger pe chelneriţa lor.

– Depinde.

– El n-a avut niciodată parte de așa ceva, spuse Roger, arătând către Calvin, căruia-i îngheța inima în piept.

– Douăzeci de parai, spuse ea.

Roger scoase o bancnotă de 25 de dolari și i-o predă, iar în decurs de câteva secunde Amber se și urcase peste Calvin care, la cele 125 de kilograme ale sale, avea loc în poală pentru o mică trupă de dansatoare. Muzica răsuna și bubuia, Amber se bâțâia și se unduia, iar Calvin pur și simplu închise ochii, întrebându-se cum se simțea adevărata iubire.

– Mângâie-i picioarele, îl instrui Roger, vocea experienței.

– N-are voie să mă atingă, se răsti Amber, vreme în care fundul i se cuibări strâns între coapsele masive ale lui Calvin.

Câteva dintre brutele de la o masă învecinată îi priveau amuzați și începură să o îmbie pe Amber cu tot felul de sugestii obscene, iar ea cântă în strună adunăturii de spectatori.

„Oare cât are să țină treaba asta?" se întreba Calvin în sinea lui. Fruntea-i lată și teșită era acoperită de transpirație.

Ea se întoarse brusc cu fața spre el, fără a ieși din ritm, și pentru cel puțin un minut Calvin ținu în poală o apetisantă și vibrantă femeie dezbrăcată. Experiența asta îi schimbă viața. Calvin n-avea să mai fie același.

Din păcate, melodia se termină, iar Amber sări în picioare și se grăbi să-și vadă de mesele ei.

– Să știi c-o poți vedea și mai târziu, spuse Roger. Unu la unu.

– Cum adică? întrebă Aggie.

– Au mici cămăruțe în spate, unde te poți întâlni cu frumusețile, după ce-și termină programul.

– Hai, lasă-mă!

Lui Calvin încă nu-i revenise graiul, privind, complet mut, după Amber cum trecea de la o masă la alta prin club, preluând comenzi. Dar îi asculta și, în timpul pauzei dintre melodii, auzise

ce spusese Roger. Amber putea fi a lui, doar a lui, într-o minunată cămăruță din spate.

Își sorbiră berea îndoită cu apă și priviră cum tot intrau alți clienți. Pe la unsprezece, clubul era ticsit și mai multe stripteuze și dansatoare urcară pe scenă sau intrară în mulțime. Calvin privea înfuriat de gelozie cum Amber dansa în poala altui bărbat, la nici trei metri de el. Observă însă, mândru nevoie mare, că stătuse față în față cu individul numai pentru câteva secunde. De-ar fi avut bani doldora, i-ar fi îndesat cu inima ușoară în chiloții ei și ar fi căpătat toată noaptea dans în poală.

Banii însă deveniră de-ndată o problemă. În timpul unei alte pauze între melodii și numere de striptease, Calvin, cel fără de slujbă, admise:

– Eu nu știu cât mai pot rezista să stau aici. Berea asta e scumpă a dracului!

Berea din paharele de 250 de mililitri era pe ducă și, din cât le studiaseră ei pe chelneriițe, le era cât se poate de clar că nu prea stăteau pe mese paharele goale. Se aștepta din partea clienților să bea zdravăn, să dea bacșișuri generoase și să arunce cu banii în fețe ca să danseze anume pentru ei. Comerțul cu goliciuni era foarte profitabil în Memphis.

– Eu mai am niște bani, spuse Aggie.

– Eu am carduri de credit, zise Roger. Mai comandă o tură cât merg să mă piș.

Se ridică, părând pentru prima dată că se cam bălăngănea, și dispăru în fum și-n mulțime. Calvin îi făcu semn lui Amber și mai comandă un rând. Ea zâmbi și îi făcu cu ochiul în semn de aprobare. Ce-și dorea el cu ardoare, mult mai fierbinte decât apa aia de ploaie din care tot beau, erau noi atingeri fizice cu fata lui, dar nu era să fie. Așa că în acel moment își promise solemn să-și dubleze eforturile de a obține o slujbă, pentru a strânge bani și

a deveni un client fidel al clubului Desperado. Pentru prima dată în viața lui de tânăr bărbat, Calvin avea un țel.

Aggie se uita fix undeva pe podea, sub scaunul gol al lui Roger.

– I-a căzut din nou portofelul fraierului, spuse el și luă de jos un portofel de pânză uzat.

– Crezi că are carduri de credit? întrebă Aggie.

– Nu.

– Ia să vedem.

Aruncă o privire în jur să se asigure că nu era nici urmă de Roger, apoi deschise portofelul. Avea un card de reduceri expirat de la un magazin alimentar, apoi o colecție de cărți de vizită – două de la avocați, două de la garanți de ieșire pe cauțiune, una de la o clinică de dezintoxicare și una de la un polițist supraveghetor al persoanelor eliberate condiționat. Exista și o bancnotă de 20 de dolari, împăturită cu grijă și parțial ascunsă.

– Ce surpriză! spuse Aggie. Nici tu card de credit, nici tu permis de conducere.

– Și aproape-a fost împușcat pentru astea, zise Calvin.

– E un idiot, înțelegi?

Aggie închise portofelul și-l așeză pe scaunul lui Roger.

Berea sosi în momentul în care se întoarse Roger, care-și regăsi portofelul. Se scormoniră să adune 45 de dolari și izbutiră să lase și un bacșiș de trei.

– Putem plăti un dans în poală cu cardul de credit? strigă Roger către Amber.

– Nu, doar cu banii jos! îi strigă ea drept răspuns și-i lăsă singuri.

– Ce fel de card de credit ai tu, mă rog? întrebă Aggie.

– Am o grămadă, spuse Roger pe ton de mare mahăr.

Calvin, a cărui poală încă ardea, o privea pe iubita sa Amber cum își croia drum prin mulțime. Și Aggie era cu ochii la fete,

însă stătea cu ochii și pe ceas. Habar n-avea cât timp lua să donezi o jumătate de litru de sânge. Se apropia miezul nopții. Și, chiar dacă se străduia, nu putea să nu se gândească la iubita lui și la criza pe care avea s-o facă dacă auzea cumva de acest mic ocol.

Pe Roger îl pierdeau văzând cu ochii. Pleoapele i se tot închideau și-și scăpa capul în mod repetat.

– Până la fund, spuse el, cu limba împleticindu-i-se, încercând să-și revină, dar i se cam stingeau luminile.

Între melodii, Calvin stătu de vorbă cu doi tipi de la o altă masă și din cât apucă să converseze află că legendara stripteuză Tiffany nu lucra joi seara.

– Eu plec. Voi, băieți, veniți? cuvântă Aggie când li se termină berea.

Roger nu se putea ține pe picioare, așa că mai mult îl târâră de la masă. Când se îndreptau spre ușă, Amber trecu suav pe lângă ei și-i spuse lui Calvin:

– Mă părăsești?

El încuviință din cap, pentru că nu fu în stare să vorbească.

– Te rog, întoarce-te mai târziu, îi gânguri ea. Îmi ești simpatic.

Una dintre matahale îl înșfăcă pe Roger și-i ajută să-l scoată afară.

– La ce oră închideți? întrebă Calvin.

– La trei dimineața, îi spuse matahala și arătă către Roger: Da' pe ăsta să nu-l mai aduceți.

– Ia spune-mi, unde-i spitalul? întrebă Aggie.

– Care dintre ele?

Aggie se uită la Calvin, Calvin se uită la Aggie; era evident că nici unul dintre ei nu avea nici cea mai vagă idee. Matahala așteptă un răspuns, apoi, cam pierzându-și răbdarea, le spuse:

– Sunt zece spitale în orașul ăsta. Care dintre ele?

– Păi, cel mai apropiat, zise Aggie.

– Ăsta ar fi Luteran. Cunoaşteţi oraşul?

– Bineînţeles.

– Sunt convins că-l ştiţi. Luaţi-o pe Lamar până-n Parkway, din Parkway până-n Poplar. Este exact dincolo de East High School.

– Mulţam!

Matahala îi expedie cu o fluturare a mâinii şi dispăru înăuntru. Îl târâră pe Roger până la camionetă, îl aruncară înăuntru, după care petrecură jumătate de oră învârtindu-se prin centrul Memphisului într-o căutare fără sorţi de izbândă a Spitalului Luteran.

– Eşti sigur că ăsta-i spitalul care ne trebuie? întrebă Calvin de mai multe ori.

Aggie răspunse în diverse feluri: „Da", „Sigur",„Probabil", „Bineînţeles".

Când ajunseră în zona comercială a oraşului, Aggie opri lângă trotuar şi abordă un taximetrist care moţăia la volan.

– Nu există nici un Spital Luteran, răspunse taximetristul. Avem Baptist, Metodist, Catolic, Central, Mercy şi încă vreo câteva, dar Luteran, nu.

– Ştiu, aveţi vreo zece.

– Şapte, mai exact. De unde sunteţi?

– Din Mississippi. Ascultă, care este cel mai apropiat spital?

– Mercy e la patru intersecţii de-aici, pe Union Avenue.

– Mulţam!

Găsiră Spitalul Mercy, iar pe Roger îl lăsară în camionetă, fără simţire. Mercy era spitalul municipalităţii, constituind principala destinaţie în miez de noapte pentru victimele diverselor infracţiuni, abuzului domestic, împuşcăturilor poliţiei, disputelor dintre bande, supradozelor de droguri şi accidentelor de maşină săvârşite pe fond de consum de alcool. Aproape toate nefericitele victime erau de culoare. Ambulanţele şi maşinile de poliţie roiau

în jurul intrării în camera de gardă. Mici haite de membri de familie înnebuniți rătăceau pe holurile ca de temniță, încercând să dea de urma rudelor victimizate. Țipete și urlete răsunau în cuprinsul clădirii pe când Aggie și Calvin băteau un kilometru după altul în căutarea biroului de informații. Îl găsiră într-un final, înghesuit undeva, de parcă ar fi fost ascuns intenționat. La birou, stătea o tânără mexicană, clefăind gumă și citind o revistă.

– Internați și albi? începu Aggie politicos.

Întrebare căreia ea îi răspunse impersonal:

– Pe cine căutați?

– Am venit să donăm sânge.

– Biroul de prelevare sânge și transfuzii este la capătul culoarului, spuse ea, arătându-le cu degetul.

– E deschis?

– Mă-ndoiesc. Pentru cine donați sânge?

– Păi, pentru Bailey, spuse Aggie privind inexpresiv înspre Calvin.

– Prenumele?

Fata începu să bată la o tastatură, privind într-un monitor.

Aggie și Calvin se încruntară unul la altul, descumpăniți.

– Eu credeam că Bailey este prenumele lui, spuse Calvin.

– Eu credeam că ăsta-i numele. I se spunea Buck, nu?

– Da, dar numele de familie al mamei lui este Caldwell.

– Păi, de câte ori a fost măritată?

Fata privi acest schimb de replici cu gura căscată. Aggie se uită la ea și spuse:

– Aveți pe cineva cu numele de familie Bailey?

Ea tastă, așteptă câteva secunde, apoi spuse:

– Un domn Jerome Bailey, în vârstă de patruzeci și opt de ani, de culoare, cu plagă împușcată.

– Altcineva?

– Nu.

– Cineva cu prenumele Bailey?

– Nu-i înregistrăm după prenume.

– De ce?

*

Împuşcăturile se datorau unei încăierări între bande, care începuse cu o oră mai devreme pe un şantier de clădiri publice la locuinţe din nordul Memphisului. Dintr-un motiv sau altul, încăierarea fu reluată în parcarea Spitalului Mercy. Roger, trecut în lumea celor morţi până în acel moment, fu smuls din nesimţirea în care căzuse de o rafală de focuri de armă din apropiere. Creierului său îi luă vreo două secunde să reacţioneze, însă în scurt timp deveni al naibii de conştient că, din nou, se trăgea asupra lui. Îşi înălţă uşurel capul, privi pe furiş pe geamul pasagerului şi fu izbit de faptul că habar n-avea unde se afla. Erau rânduri de maşini parcate de jur împrejur, un garaj înalt în apropiere, clădiri peste tot şi avertizoare luminoase roşii şi albastre în depărtare.

Urmară alte focuri de armă, şi Roger se lăsă în jos, îşi pierdu echilibrul şi ajunse pe podeaua camionetei, unde începu să caute cu frenezie sub banchetă după vreo armă de orice fel. Aggie, asemenea oricărui alt băiat din Ford County, n-ar fi călătorit niciunde fără protecţie, iar Roger ştia că trebuia să fie vreun pistol pe undeva pe-aproape. Găsi unul sub scaunul şoferului, un Husk automat de 9 milimetri, cu magazie pentru douăsprezece cartuşe. Complet încărcat. Îl înşfăcă, îl mângâie, îi sărută ţeava, după care coborî iute geamul pasagerului. Auzi voci nervoase, apoi văzu ceea ce cu siguranţă era maşina unui gangster croindu-şi drum de o manieră dubioasă prin parcare.

Roger trase două focuri, nu nimeri nimic, dar reuşi să schimbe strategia împuşcăturilor dintre bande. De-ndată, camioneta lui

Aggie fu ciuruită de gloanțele ieșite dintr-o pușcă de asalt. Luneta explodă, împrăștiind cioburi peste tot prin cabină și în pletele lui Roger, care se trânti din nou la podea, căutând cu disperare un refugiu. Se strecură afară pe ușa șoferului, se lăsă cât mai jos și porni în zigzag printre rândurile neluminate de mașini parcate. În spatele lui se auziră și mai multe voci nervoase, urmate de un alt foc de armă. Continuă să înainteze, ținându-și capul la nivelul roților și simțind săgeți de durere în coapse și gambe. Nu izbuti să o cotească așa cum trebuie printre două mașini și se izbi în aripa din față a unui Cadillac vechi. Rămase pentru o vreme în fund, pe asfalt, ascultând, răsuflând, transpirând, blestemând, însă nu sângerând. Își ridică încet capul, nu văzu pe nimeni care să-l urmărească, dar luă decizia să nu riște. Porni ghemuit mai departe, luând-o printre mașinile parcate, până ce dădu într-o stradă. Se apropia o mașină, așa că vârî pistolul într-unul dintre buzunarele din față de la pantaloni.

Era evident, chiar și pentru Roger, că această parte a orașului reprezenta o zonă de război. Clădirile aveau bare groase la geamuri. Gardurile din plasă metalică aveau deasupra colaci de sârmă ghimpată. Aleile erau întunecate și de neumblat, iar Roger, într-un moment de luciditate, se întrebă în sinea lui: „Ce naiba caut eu aici?" Doar arma îl mai ajuta să nu intre complet în panică. O luă de-a lungul trotuarului, tot gândindu-se cum să procedeze, și hotărî că cel mai bine era să se întoarcă la camionetă, să-și aștepte prietenii. Împușcăturile încetaseră. Probabil că poliția se afla deja la locul faptei și totul era în regulă. Se auzeau voci în urma lui, pe trotuar, iar dintr-o scurtă privire descoperi un grup de tineri de culoare, venind pe partea lui de stradă și apropiindu-se din ce în ce. Roger întinse pasul. O piatră ateriză chiar lângă el și se rostogoli vreo șase metri. De-acum, strigau în urma lui. Își scoase ușurel pistolul din buzunar, puse degetul pe trăgaci și mări și mai mult pasul. Se vedeau lumini în față, iar

când luă colțul, se pomeni într-o micuță parcare de lângă un magazin non-stop.

O mașină era parcată exact în fața magazinului, iar lângă ea stăteau o femeie albă și un bărbat alb, urlând unul la celălalt. Când Roger se apropie de locul în care se desfășura scena, bărbatul prinse un croșeu de dreapta în figura femeii. Sunetul scos de carnea zdrobită era de-a dreptul îngrețoșător. Roger încremeni, scena începând să prindă contur în mintea lui tulbure.

Dar femeia nu cedă sub lovitură și ripostă cu o combinație uimitoare de pumni. Expedie o directă de dreapta care sparse buzele bărbatului, după care lovi sub centură, cu un upercut de stânga care-i zdrobi testiculele. Bărbatul chelălăi precum un animal opărit și căzu grămadă la pământ exact în clipa când Roger mai făcu un pas către ei. Femeia se uită la Roger, se uită la arma lui, după care văzu banda venind dinspre strada întunecată. Dacă mai exista vreo altă persoană albă conștientă pe o rază de patru cvartale, respectivul sau respectiva sigur nu era afară din casă.

– Ai probleme? întrebă ea.

– Cred că da. Tu?

– Au fost cazuri în care m-am simțit mai în siguranță. Ai permis de conducere?

– Desigur, spuse Roger, gata să-și scoată din nou portofelul.

– Să mergem!

Urcară în mașină, Roger la volan, și noua lui prietenă pe scaunul din dreapta șoferului. Roger acceleră în scrâșnet de cauciucuri, iar în scurt timp goneau spre vest, pe Poplar Avenue.

– Cine era tipul ăla? întrebă Roger, aruncându-și ochii ba înainte – la stradă –, ba la oglinda retrovizoare.

– Furnizorul meu.

– Furnizorul tău!

– Îhî.

– Şi ai de gând să-l părăseşti aşa, pur şi simplu?

– Ce-ar fi să pui tu arma aia jos, spuse femeia, iar Roger se uită la mâna lui stângă şi observă că încă ţinea pistolul.

Îl aşeză pe locul dintre ei. Ea îl înşfăcă imediat, îl aţinti spre el şi spuse:

– Tacă-ţi fleanca şi condu!

Când Aggie şi Calvin se întoarseră la camionetă, poliţia deja plecase. Rămaseră cu gura căscată atunci când văzură stricăciunile şi începură să înjure cumplit dându-şi seama că Roger dispăruse.

– Mi-a luat Husk-ul, spuse Aggie, scotocind sub scaun.

– Ce nenorocit tâmpit, repeta întruna Calvin. Sper că-i mort.

Măturară cioburile de pe scaune şi plecară, nerăbdători să părăsească zona aceea rău-famată a Memphisului. Se întrebară dacă să-l caute sau nu pe Roger, dar erau sătui până peste cap de el, aşa că o lăsară iute baltă. Fata de origine mexicană de la biroul de informaţii le dăduse indicaţii cum s-ajungă la Spitalul Central, unde era cel mai probabil să-l găsească pe Bailey.

Doamna de la informaţii de la Central le spuse că secţia de prelevare de sânge şi transfuzii era închisă noaptea, că se deschidea la opt dimineaţa şi că existau reguli stricte care interziceau acceptarea de donaţii de sânge din partea celor aflaţi în evidentă stare de ebrietate. Spitalul nu avea înregistrat la acel moment un pacient cu numele sau prenumele de Bailey. Imediat ce termină cu ei, un agent de pază în uniformă îşi făcu apariţia ca din senin şi le ceru să plece. Se arătară cooperanţi, iar omul îi conduse până la uşa din faţă. Pe când îşi urau noapte bună, Calvin îl întrebă pe agentul de pază:

– Spuneţi-mi, ştiţi vreun loc unde am putea vinde o jumate de litru de sânge?

– Există o bancă de sânge pe Watkins, nu departe de-aici.

– Credeţi că-i deschis?

– Da, e deschis toată noaptea.

– Cum ajungem acolo? întrebă Aggie.

Agentul de pază le arătă să meargă așa și-așa, după care spuse:

– S-aveți grijă, însă. Când au nevoie de bani, acolo merg toți drogații. Periculos loc.

Banca de sânge fu singura locație pe care Aggie o găsi din prima încercare, iar când ajunseră să oprească pe strada alăturată, deja sperau să fie închisă. Nu era. Zona de recepție era o sălită murdară cu un rând de scaune de plastic și cu reviste împrăștiate peste tot. Un dependent de cine știe ce substanțe stătea într-un colț, pe jos, sub o măsuță de cafea, chircit în poziție fetală și aflându-se evident pe moarte. Un bărbat cu o față ursuză, în halat de chirurgie, care se ocupa de biroul de primire, îi salută printr-un nepoliticos „Ce vreți?"

Aggie își drese vocea, mai aruncă o privire spre drogatul din colț, după care reuși să îngaime:

– Cumpărați sânge p'aci?

– Vi-l plătim și vi-l acceptăm gratis.

– Cât dați?

– Cincizeci de dolari jumătatea.

Pentru Calvin, care avea 6,25 dolari în buzunar, asta însemna taxa de garanție, trei beri îndoite cu apă și un alt dans memorabil în poală de la Amber. Pentru Aggie, cu 18 dolari în buzunar și zero carduri de credit, afacerea asta însemna o altă vizită scurtă pe la clubul de striptease și suficientă benzină să se întoarcă acasă. Amândoi uitaseră de bietul Bailey.

Li se înmânară mape cu formulare. În timp ce ei completau spațiile libere, angajatul îi întrebă:

– Ce grupă sangvină?

Întrebarea îi lăsă perplecși pe amândoi.

– Ce grupă de sânge? veni din nou întrebarea.

– Roșu, spuse Aggie, iar Calvin izbucni într-un râs zgomotos.

Angajatul nu schiță nici un zâmbet.

– Aţi băut, băieţi? întrebă el.

– Am dat pe gât câte ceva, zise Aggie.

– Dar n-o să vă cerem bani în plus pentru alcool, se repezi s-adauge Calvin, după care amândoi hohotiră cu poftă.

– Ce mărime vreţi să fie acul? îi întrebă bărbatul, şi toată veselia dispăru.

Declarară în scris, pe proprie răspundere, că, după cunoştinţa lor, nu sufereau de alergii sau de vreo boală.

– Cine-i primul?

Nu se-ngrămădi nici unul.

– Domnule Agnor, spuse bărbatul, urmaţi-mă!

Aggie îl urmă dincolo de o uşă, într-o cameră mare, pătrată, cu două paturi pe latura dreaptă şi trei pe stânga. În primul pat din dreapta, era întinsă o femeie albă cu sâni mari, purtând echipament sportiv şi ghete pentru drumeţii. Un furtunaş ducea de la mâna ei stângă la o pungă de plastic transparentă, plină pe jumătate cu un lichid roşu-închis. Aggie aruncă o privire spre tub, spre pungă, spre braţ şi realiză deodată că femeia avea un ac înfipt pe jumătate în mână. Leşină cu capul înainte şi ateriză cu un pocnet sonor pe dalele podelei.

Calvin, aflat într-un scaun din plastic de lângă uşa de la intrare şi răsfoind o revistă, cu un ochi la drogatul ăla pe moarte, auzi o bufnitură puternică undeva în spate, însă n-o băgă în seamă.

Apa rece şi amoniacul îl readuseră pe Aggie în simţiri, iar acesta reuşi în cele din urmă să se târâie până într-unul dintre paturi unde o doamnă asiatică micuţă, având gura acoperită de o mască albă, începu să-i explice, cu un pronunţat accent, că totul avea să fie în regulă şi că n-avea de ce să-şi facă griji.

– Ţine ochii închişi, îi spunea ea în mod repetat.

– De fapt, nu am nevoie de cincizeci de dolari, zise Aggie, cu capul învârtindu-i-se.

Ea nu-l înțelese. Când femeia așeză lângă el o tavă cu tot instrumentarul, Aggie aruncă o privire și simți că-l ia din nou cu leșin.

– Închide ochii, te rog, spuse ea în timp ce-i dezinfecta antebrațul stâng cu alcool, al cărui miros îl făcu să-i vină greață.

– Poți să ții dumneata banii, zise.

Femeia scoase o mască neagră de legat la ochi, i-o puse pe față, iar lumea lui Aggie se cufundă brusc în beznă.

Bărbatul de serviciu se întoarse la biroul din față, iar Calvin sări din scaun.

– Urmați-mă, spuse bărbatul, iar Calvin se conformă.

Când intră în camera pătrată și o văzu într-o parte pe femeia cu ghete de drumeție, iar în cealaltă parte pe Aggie purtând pe ochi o legătură ciudată, leșină la rândul său, căzând grămadă, foarte aproape de locul unde cu doar câteva minute mai devreme aterizase și prietenul său.

– Cine-s pămpălăii ăștia? întrebă femeia cu ghete de drumeție.

– Mississippi, spuse bărbatul de serviciu, aplecându-se cu răbdare asupra lui Calvin și așteptând să-și revină.

Apa rece și amoniacul se dovediră iarăși de ajutor. Aggie asculta toate acestea de dincolo de giulgiu.

Într-un târziu, fură colectate cele două jumătăți de litru de sânge. O sută de dolari își schimbă proprietarii. La două și zece dimineața, camioneta Dodge rănită în luptă trăgea în parcarea de la Desperado, iar cei doi tauri sălbatici sosiră pentru ultima oră de distracție. Cu mai puțin sânge în vene, dar cu mai mult testosteron, plătiră garanția, căutând-o între timp cu privirea pe matahala mincinoasă care-i trimise creanga după Spitalul Luteran. Nu era acolo. Înăuntru, lumea se mai rărise, iar fetele erau extenuate. O stripteuză mai bătrâioară își făcea numărul pe scenă.

Fură conduși la o masă aflată în apropierea celei la care stătuseră prima dată și în doar câteva secunde apăru și Amber, care spuse:

– Ce v-aduc, băieți? Minimum trei băuturi.

– Ne-am întors, spuse Calvin mândru tare.

– Minunat! Ce v-aduc?

– Bere.

– S-a făcut, spuse ea și dispăru.

– Eu nu cred că-și aduce aminte de noi, spuse Calvin rănit.

– Sari cu 20 de dolari și ia să vezi cum și-aduce aminte, zise Aggie. Nu ai de gând s-arunci banii pe un dans în poală, sper!

– Ba poate că da.

– Ești la fel de tâmpit ca Roger.

– Nimeni nu-i atât de tâmpit. Mă tot gândesc pe unde-o fi.

– Plutind pe râu la vale cu gâtu' tăiat.

– Oare ce-are să spună taică-său?

– Ar trebui să spună: „Băiatul ăla e un tâmpit de când l-am făcut". De unde naiba să știu ce-are să spună? Chiar îți pasă?

În capătul celălalt al încăperii, niște tipi care lucrau probabil pe la firme, în costume închise la culoare, erau cherchelițidi-a binelea. Unul dintre ei își puse mâna în jurul taliei unei chelnerițe, iar ea se scutură de el de-ndată. Apăru o matahală, îl ațintipe bărbat cu degetul și spuse răgușit:

– Nu pune mâna pe fete!

Costumele la patru ace izbucniră în hohote de râs. Toate le păreau distractive.

De-ndată ce Amber le aduse cele șase pahare cu bere, Calvin nu se mai putu abține:

– Ce zici de-un dans în poală?

Ea se-ncruntă, apoi spuse:

– Poate mai târziu. Sunt destul de obosită.

După care plecă.

– Încearcă să-ţi economisească nişte bani, spuse Aggie.

Calvin era dărâmat. Vreme de ore îşi derulase repetat în minte scurtul moment în care Amber încălecase imensele-i coapse şi se unduise entuziastă pe muzică. O putuse simţi, atinge, ba chiar îi adulmecase parfumul ieftin.

O tânără cam plinuţă şi fleşcăită apăru pe scenă şi începu să danseze deplorabil. În scurt timp era despuiată, dar nu prea atrase atenţia.

– Ăsta o fi schimbul de noapte, spuse Aggie.

Calvin nici nu băgă de seamă. Se uita după Amber, care defila dezinvolt prin club. Cu siguranţă, se mişca mult mai încet. Se apropia ora închiderii.

Spre exasperarea lui Calvin, unul dintre costumele la patru ace o ademeni pe Amber să-i danseze în poală. Ea îşi găsi entuziasmul necesar şi se puse serios pe treabă, vreme în care amicii individului formulau fel de fel de comentarii. Era înconjurată de beţivi care căscau gura la ea. Cel în poala căruia dansa îşi pierdu controlul. Contrar regulilor clubului şi violând totodată hotărâri ale municipalităţii Memphisului, îşi întinse ambele braţe şi o apucă de sâni. Imensă greşeală.

Într-o fracţiune de secundă, se petrecură o multitudine de lucruri.

Blitul unui aparat de fotografiat se declanşă, iar careva strigă:

– Brigada de Moravuri, sunteţi arestaţi!

În acelaşi timp, Amber sări din poala individului şi strigă ceva legat de mâinile lui mizerabile. Cum matahalele îi supravegheau îndeaproape pe ăştia în costume, ajunseră la masă instantaneu. Doi poliţişti în civil apărură în prim-plan. Unul ţinea în mână un aparat de fotografiat, iar celălalt tot repeta: „Brigada de Moravuri, Brigada de Moravuri!"

De undeva se strigă:

– Gaborii!

Lumea se-mpingea, se-mbulzea şi se-njura. Muzica se opri în mijlocul melodiei. Mulţimea bătea în retragere. Lucrurile erau sub control în primele câteva secunde, până când Amber se împiedică de ceva şi căzu peste un scaun. Asta o făcu să se vaite de-o manieră afectată şi plină de dramatism şi-l mai făcu pe Calvin să se repeadă în mijlocul busculadei şi să tragă un prim pumn. Se-ntoarse către costumul la patru ace care-i pipăise fata şi-l izbi puternic în gură. În acel moment, cel puţin unsprezece bărbaţi bine făcuţi, jumătate dintre ei beţi, se puseră pe împărţit pumni în toate direcţiile, în oricine le venea la îndemână. Calvin fu lovit rău de tot de una dintre matahale, ceea ce-l determină pe Aggie să intre şi el în încăierare. Costumele la patru ace se azvârleau dement la matahale, la poliţişti şi la ţărănoi. Careva aruncă un pahar de bere care ateriză în capătul celălalt al încăperii, lângă masa unor motociclişti de vârstă medie, care, până în acea clipă, nu făcuseră nimic altceva decât să strige în semn de încurajare către oricare ins care împărţea pumni. Cu toate acestea, paharul spart îi supără. Lansară atacul. Afară, doi poliţişti în uniforme aşteptau răbdători să ajute la ridicat victimele Brigăzii de Moravuri, dar când fură alertaţi în legătură cu zarva din interior, intrară iute în club. Când îşi dădură seama că încăierarea era mai degrabă o răzmeriţă de proporţii, îşi scoaseră instinctiv bastoanele şi porniră să caute o ţeastă, două de crăpat. Aggie fu primul şi, când căzu la podea, un poliţist îl bătu până-l lăsă fără simţire. Cioburi de sticlă săreau în toate părţile. Scaunele şi mesele de proastă calitate fură făcute bucăţi. Doi dintre motociclişti culeseră de jos nişte picioare de scaun şi le atacară pe matahale. Busculada continua cu larmă, bătăuşi ba se alăturau, ba se-ntorceau împotriva lor, trupuri se prăbuşeau la pământ. Numărul victimelor creştea, pe măsură ce poliţiştii şi matahalele reuşeau să preia controlul, în cele din urmă îngenunchindu-i şi pe

cei în costume la patru ace, și pe motocicliști, și pe băieții din Ford County, și pe alți câțiva care se alăturaseră distracției. Era sânge peste tot: pe podea, pe cămăși și pe sacouri, dar mai ales pe fețe și brațe.

Sosiră noi polițiști, apoi ambulanțele. Aggie era în stare de inconștiență și pierdea rapid sânge din rezervele sale oricum diminuate. Medicii fură alarmați de condiția sa și-l repeziră la prima ambulanță. Fu transportat la Spitalul Mercy. Unul dintre cei în costume la patru ace primise la rândul său o serie de lovituri de baston din partea unui polițist și, de asemenea, nu răspundea la stimuli. Îl plasară în ce-a de-a doua ambulanță. Calvin fu încătușat și depozitat pe scaunul din spate al unei mașini de poliție, unde fu acompaniat de un bărbat furios într-un costum gri și o cămașă albă plină de sânge.

Calvin nu-și mai putea deschide ochiul drept, de umflat ce era, dar cu stângul zări fugitiv camioneta lui Aggie, rămasă de izbeliște în parcare.

Cinci ore mai târziu, i se permitea în cele din urmă lui Calvin să sune, cu taxă inversă, de la un telefon public din închisoarea din Shelby County, pe mama sa aflată în Box Hill. Fără a-i da prea multe detalii despre cele întâmplate, îi explică faptul că se găsea în închisoare, că era acuzat de tentativă de omor asupra unui ofițer de poliție, acuzație care, potrivit unui coleg al lui de celulă, putea atrage până la zece ani de pârnaie, și că Aggie se afla la Spitalul Mercy cu capul spart. Nu știa nimic de Roger. Nici o precizare despre Bailey.

Apelul telefonic făcu imediat valuri prin toată comunitatea și în mai puțin de o oră o mașină ticsită cu prieteni se îndrepta spre Memphis pentru a evalua daunele. Aflară că Aggie supraviețuise unei intervenții chirurgicale de înlăturare a unui cheag de sânge de pe creier, în plus, că era acuzat și el de tentativă de omor asupra unui ofițer de poliție. Un doctor spuse familiei că avea să

mai stea în spital măcar o săptămână. Familia nu avea asigurare. Camioneta îi fusese reținută de poliție, iar procedurile necesare pentru recuperarea ei păreau impenetrabile.

Familia lui Calvin află că aveau nevoie de 50 000 de dolari pentru cauțiune, o sumă prohibitivă pentru ei. Avea să fie reprezentat de un apărător din oficiu, asta dacă nu reușeau să strângă suficienți bani pentru a angaja un avocat din Memphis. Vineri, spre seară, îi fu permis într-un sfârșit unui unchi să discute cu Calvin în camera de vizite a închisorii. Calvin purta o salopetă portocalie și papuci de plastic portocalii; arăta groaznic. Avea fața umflată și plină de vânătăi, încă nu putea deschide ochiul drept. Era speriat și deprimat, nu oferi prea multe lămuriri.

Tot nici o veste despre Roger.

După două zile în spital, Bailey făcea progrese remarcabile. Piciorul drept îi era fracturat, nicidecum zdrobit, în rest, nu avea decât tăieturi minore, vânătăi și-l durea tare pieptul. Angajatorul lui îi asigură o ambulanță, iar sâmbătă la prânz Bailey părăsea Spitalul Metodist, fiind transportat direct acasă la mama lui, în Box Hill, unde fu întâmpinat asemenea unui prizonier de război proaspăt eliberat. Trecură ceva ore până să i se spună despre eforturile pe care le făcuseră prietenii lui pentru a dona sânge.

Opt zile mai târziu, Aggie veni acasă pentru recuperare. Medicul care se ocupa de el estima că își va reveni complet, dar în timp. Avocatul lui reușise să-i reducă acuzația inițială la una de atac violent. Date fiind daunele pe care i le provocaseră polițiștii, părea corect să-l mai slăbească puțin. Trecu și iubita lui pe la el, dar numai ca să pună capăt relației. Legenda drumului făcut la Memphis și a încăierării din clubul de striptease i-ar fi bântuit veșnic, iar ea nu-și dorea așa ceva. În plus, se cam zvonea că Aggie rămăsese cu sechele la creier, iar ea deja pusese ochii pe un alt băiat.

Trei luni mai târziu, se întoarse și Calvin în Ford County. Avocatul lui negociase reducerea încadrării infracțiunii săvârșite, doar că înțelegerea presupunea să petreacă trei luni într-o unitate corecțională din Shelby County. Lui Calvin nu-i plăcea cum suna înțelegerea, dar perspectiva de a fi judecat într-un tribunal din Memphis și de a da ochii cu poliția din Memphis nu era deloc atrăgătoare. Dacă ar fi fost găsit vinovat de tentativă de omor, ar fi petrecut ani buni în închisoare.

În zilele ce urmaseră încăierării, spre surpriza tuturor, trupul însângerat al lui Roger nu fusese găsit în vreo alee întunecată din marginile Memphisului. De fapt, nu fusese găsit deloc, dar nu era ca și cum l-ar fi căutat cineva în mod susținut. La o lună după celebrul drum, își sună tatăl de la un telefon public din apropierea Denverului. Susținea că făcea turul țării cu autostopul, singur, și că se simțea de minune. Două luni mai târziu, fu arestat pentru furt dintr-un magazin în Spokane și execută șaizeci de zile într-o închisoare locală.

Trecu aproape un an până ca Roger să se întoarcă acasă.

După Raymond

Domnul McBride își ținea atelierul de tapițerie în fosta fabrică de gheață de pe Lee Street, la câteva intersecții de piața din centrul orașului Clanton. Ca să-și transporte canapelele și scaunele de ici-colo, se folosea de o dubiță albă pentru marfă marca Ford, având inscripționat, cu litere negre groase, deasupra numărului de telefon și a adresei din Lee Street, „Tapițerie McBride". Dubița, întotdeauna curată și niciodată pe fugă, putea fi văzută adesea în Clanton, iar domnul McBride, fiind singurul tapițer din localitate, era destul de bine cunoscut. Arareori împrumuta dubița cuiva, deși solicitările erau mai frecvente decât și-ar fi dorit. Răspunsul lui clasic și politicos era: „Nu, am de făcut câteva livrări".

Îi spuse însă „da" lui Leon Graney, și asta din două motive. În primul rând, circumstanțele care ocazionaseră cererea erau destul de neobișnuite; în al doilea rând, șeful lui Leon de la fabrica de becuri era văr de gradul trei cu domnul McBride. Așa că, dată fiind natura relațiilor dintr-un orășel de provincie, Leon Graney se prezentă la atelierul de tapițerie după cum stabiliseră, la patru fix, într-o după-amiază toridă de miercuri, la sfârșit de iulie.

Majoritatea locuitorilor din Ford County obișnuiau să asculte radioul, de aceea era arhicunoscut faptul că celor din familia Graney nu le mergea tocmai bine.

Domnul McBride îl însoți pe Leon până la dubiță, îi întinse cheile și-i spuse:

– Acuma, să ai grijă de ea.

– Vă rămân dator, zise Leon luând cheile.

– Are rezervorul plin. Ar trebui să-ți ajungă dus-întors.

– Cât vă datorez?

Domnul McBride scutură din cap și scuipă în pietrișul de lângă dubiță.

– Nimic. E plăcerea mea. Doar să ai grijă să mi-o-napoiezi cu rezervorul plin.

– M-aș simți mai bine dacă v-aș plăti ceva, protestă Leon.

– Nu.

– Atunci, vă mulțumesc frumos!

– Am nevoie să mi-o aduci înapoi până mâine la prânz.

– Atunci o veți și avea. Vă deranjează dacă-mi las aici mașina?

Leon făcu semn din cap către o camionetă japoneză veche, înghesuită între două automobile în cealaltă parte a parcării.

– E-n regulă.

Leon deschise portiera și urcă în dubiță. Porni motorul, își reglă scaunul și oglinzile. Domnul McBride veni lângă ușa șoferului, își aprinse o țigară fără filtru și îl privi pe Leon.

– Vezi dumneata, unora nu le plac treburile astea, spuse el.

– Mulțumesc frumos, dar multora de pe-aici nici că le pasă, îi răspunse Leon.

Avea destule pe cap și îi lipsea dispoziția să stea la taclale.

– Eu, unul, cred că-i ceva greșit.

– Vă mulțumesc. Mă întorc până în prânz, îi spuse Leon pe un ton scăzut, după care dădu înapoi și dispăru în josul străzii.

Se așeză bine în scaun, încercă frânele și tură ușor să vadă cât de puternic era motorul. Douăzeci de minute mai târziu, lăsase mult în urmă orașul Clanton, străbătând dealurile nordice din Ford County. Odată trecut de comunitatea din Pleasant Ridge,

drumul devenise unul de pietriș, iar casele erau mai mici și mai depărtate una de alta. Leon trase pe o alee scurtă de acces care ducea până în fața unei case cu aspect de cutie, cu buruieni la uși și cu un acoperiș din țiglă de beton care se cerea înlocuită. Era căminul familiei Graney, locul unde el și frații lui fuseseră crescuți, singura constantă din viețile lor haotice și triste. O rampă improvizată dintr-o foaie roasă de placaj ducea până la ușa din lateral, permițându-i mamei lui, Inez Graney, să intre și să iasă cu scaunul cu rotile.

Pe când Leon oprea motorul, ușa laterală se și deschisese, iar Inez se ivi în prag, pornind în josul rampei. În spatele ei stătea Butch, fiul mijlociu al femeii, o namilă care încă locuia cu mama, pentru că nu trăise niciodată altundeva, cel puțin, nu în libertate. Șaisprezece dintre cei patruzeci și șase de ani ai săi și-i petrecuse în spatele gratiilor, iar înfățișarea lui aducea a infractor de carieră: păr lung prins în coadă, ținte în urechi, păr facial de toate tipurile, bicepși masivi și o colecție de tatuaje ieftine pe care i le făcuse un artist din închisoare la schimb cu țigări. În ciuda trecutului său, Butch se ocupa de mama sa și-i manevra căruciorul cu mare tandrețe și grijă, vorbindu-i cu blândețe în vreme ce coborau cu atenție pe rampă.

Leon îi privi – în așteptare –, apoi merse în spatele dubiței și-i deschise cele două uși. După care el și fratele său o ridicară cu grijă pe mamă și o urcară în dubiță. Butch o împinse în față, înspre consola care separa cele două scaune prinse cu buloane în podea. Leon fixă căruciorul cu bucăți dintr-o sfoară de împachetat pe care o lăsase în dubiță cineva de la atelierul lui McBride, iar când Inez fu bine asigurată, băieții se aranjară și ei în scaune. Porneau la drum. În câteva minute, erau din nou pe asfalt, și o noapte lungă îi aștepta.

Inez, la cei șaptezeci și doi de ani ai săi, era mamă a trei copii și bunică a cel puțin patru nepoți, o bătrână singuratică, având o

sănătate precară, care nu-şi mai amintea când avusese şi ea parte, ultima dată, de un dram de noroc. Deşi se considera necăsătorită de aproape treizeci de ani, în fapt, cel puţin din câte ştia, nu era oficial divorţată de făptura mizerabilă care, practic, o violase pe când avea şaptesprezece ani, o luase de nevastă pe când avea optsprezece şi-i făcuse trei băieţi, pentru ca apoi să binevoiască să dispară de pe faţa pământului. Când se întâmpla să se roage, femeia nu uita niciodată să adauge şi o rugăminte arzătoare ca Ernie să fie ţinut departe de ea, indiferent unde l-ar fi dus viaţa-i mizerabilă, asta dacă nu i s-o fi curmat deja într-un mod crunt, ceea ce ea şi-ar fi dorit, dar nu avusese îndrăzneala să-i ceară Domnului. Chiar şi acum, după atâta vreme, Ernie era cel învinuit de toate cele: de starea ei proastă de sănătate şi de sărăcia ei, de scăzutul ei statut social, de izolarea ei, de faptul că nu avea prieteni, de însăşi râca din sânul proprie-i familii. Dar cel mai sever îl condamna pe Ernie pentru felul demn de dispreţ în care se purtase cu cei trei fii ai săi. Abandonarea lor fusese de departe un lucru mai milostiv decât să-i tot bată.

Când ajunseră pe autostradă, toţi trei simţeau deja nevoia unei ţigări.

– Credeţi că McBride s-ar supăra dacă fumăm? spuse Butch.

La cele trei pachete pe care le dădea gata pe zi, mai tot timpul îşi ducea mâna la buzunar.

– Aici s-a mai fumat, zise Inez. Miroase ca-ntr-o groapă cu gudron. Leon, e pornit aerul condiţionat?

– Da, dar nu-ţi dai seama dacă sunt lăsate geamurile.

Prea puţin păsându-le dacă domnului McBride îi convenea sau nu să i se fumeze în dubiţă, în scurt timp pufăiau cu toţii, cu geamurile trase jos, aerul cald năpustindu-se în interior şi învârtejindu-se în spate. Numai că, odată intrat în dubiţă, aerul nu mai avea pe unde ieşi, nu mai existau alte ferestre, nici guri de ventilare, nimic care să-i permită să scape, aşa că năvălea

vuind înapoi în față, învăluindu-i pe cei trei Graney, care priveau lung la șosea, fumând cu nesaț, părând rupți de orice, pe când mașina înainta pe drumul de district lung la șosea. Butch și Leon scuturau nepăsători scrumul dincolo de geamul din dreptul fiecăruia. Inez și-l punea pe-al ei cu grijă în mâna stângă făcută căuș.

– Cât ți-a cerut McBride? întrebă Butch de pe locul pasagerului.

Leon scutură din cap.

– Nimic. Ba a umplut și rezervorul. Spunea că nu i se par corecte treburile astea. Pretindea că multora nu le plac.

– Eu n-aș prea crede.

– Eu, unul, cu siguranță nu.

Odată terminate cele trei țigări, Leon și Butch ridicară geamurile și începură să umble la aerul condiționat și la găurile de aerisire. Nu scoteau decât aer încins și de-abia după minute bune încetă să mai vină căldură dinspre ele. Toți trei transpirau din plin.

– Ești bine acolo, în spate? întrebă Leon aruncând o privire peste umăr și zâmbindu-i mamei sale.

– Sunt bine. Mulțumesc. Funcționează aerul condiționat?

– Da, începe să răcească.

– Eu nu simt nimic.

– Vrei să opresc să iei o băutură răcoritoare sau ceva?

– Nu. Ne grăbim.

– Eu aș vrea o bere, spuse Butch și, ca și cum se așteptau la acele cuvinte, Leon scutură imediat din cap în semn de refuz, iar Inez aruncă un emfatic „Nu".

– Nu bea nimeni nimic, spuse ea, încheind subiectul.

Atunci când Ernie își părăsise familia cu ani în urmă, nu-și luase cu el decât pușca, câteva haine și toată tăria din rezerva lui personală. Fusese un alcoolic violent, iar băieții lui încă purtau cicatrici atât emoționale, cât și fizice. Leon, cel mai vârstnic

dintre ei, simțise în mai mare măsură brutalitatea bărbatului decât frații săi, și, copil fiind, echivalase alcoolul cu ororile unui tată abuziv. El nu pusese picătură de băutură în gură, niciodată, cu toate că în timp își descoperise propriile vicii. Butch, pe de altă parte, băuse zdravăn încă din primii ani ai adolescenței, însă nu fusese niciodată tentat să se strecoare cu alcool în casa mamei sale. Raymond, cel mai mic, urmase mai degrabă exemplul lui Butch decât pe cel al lui Leon.

Și, ca să schimbe subiectul atât de neplăcut lor, Leon o întrebă pe mama sa ce se mai auzea despre o anume prietenă care stătea mai jos de ei, o bătrână nemăritată care tot murea de cancer de ani buni. Inez, ca de obicei, se înviora toată când veni vorba despre suferințele și tratamentele vecinilor, precum și de-ale ei. În cele din urmă, aerul condiționat păru să răzbească, umiditatea densă dinăuntrul dubiței începând să scadă. Când încetă să mai transpire, Butch își duse mâna la buzunar, pescui o țigară, o aprinse, apoi crăpă puțin geamul. Temperatura crescu imediat. La scurt timp, toți trei fumau, iar geamurile fură coborâte treptat tot mai mult până când atmosfera se îmbâcsi din nou de căldură și de nicotină.

Când terminară, Inez îi spuse lui Leon:

– A sunat Raymond acum două ore.

Nici o surpriză. Raymond tot telefona, cu taxă inversă, de vreo câteva zile, și nu numai mamei sale. Telefonul lui Leon suna atât de des, încât soția lui (cea de-a treia) refuza să mai răspundă. Și alții de prin oraș refuzau să plătească pentru a vorbi cu el.

– Ce-a zis? întrebă Leon, însă doar pentru că trebuia să-i răspundă cumva.

Știa exact ce-i spusese Raymond, poate nu exact cuvânt cu cuvânt, dar așa, în general, cu siguranță știa.

– A zis că lucrurile merg destul de bine, că probabil va trebui să renunțe la echipa de avocați pe care o are acum ca să angajeze o

altă echipă de avocați. Îl știți pe Raymond. El le spune avocaților ce să facă, iar ei dau în brânci.

Fără să-și miște capul, Butch își aruncă ochii către Leon, iar Leon îi răspunse așijderea. Nu-și spuseră nimic, pentru că nu aveau nevoie de cuvinte.

– A mai zis că noua echipă vine de la o firmă de o mie de avocați din Chicago. Vă dați seama? O mie de avocați care să lucreze pentru Raymond. Și el le spune ce să facă.

Un nou schimb de priviri între șofer și pasagerul din dreapta. Inez avea cataractă, iar vederea periferică îi slăbise. Dacă i-ar fi văzut pe cei doi băieți mai mari ai ei aruncându-și astfel de priviri, nu i-ar fi plăcut deloc.

– Zicea că tocmai au dat peste ceva dovezi noi care ar fi trebuit prezentate în proces, dar nu s-a întâmplat așa, pentru că procurorii le-ar fi mușamalizat, iar cu dovezile astea noi Raymond tare crede c-ar putea obține o nouă judecată aici, în Clanton, deși nu-i prea sigur că ar vrea să vină aici, așa că s-ar putea să ceară să fie judecat în altă parte. Se gândește să ceară mutarea undeva prin Deltă[1] pentru că între jurații din Deltă sunt mai mulți negri și el zice că negrii sunt mult mai sensibili la cazuri de tipul ăsta. Tu, Leon, ce crezi despre asta?

– Cu siguranță, sunt mai mulți negri în Deltă, spuse Leon.

Butch mormăi și bodogăni în barbă, dar nu se deslușì ce spunea.

– A mai zis că nu are încredere în nimeni în Ford County, nici în oamenii legii, nici în judecători. Dumnezeu ne e martor că nu i-au dat nici pic de răgaz.

Leon și Butch încuviințară din cap în tăcere. Amândoi avuseseră de furcă în timp cu oamenii legii din Ford County,

---

[1] Regiune din sudul Statelor Unite, în zona centrală, aflată de o parte și de alta a fluviului Mississippi, din orașul Memphis, statul Tennessee, până în orașul Vicksburg, statul Mississippi. (n.red.)

Butch mai des decât Leon. Şi chiar dacă, negociind o înţelegere, pledaseră vinovaţi de infracţiunile săvârşite, totdeauna consideraseră că fuseseră persecutaţi pentru simplul fapt că erau din familia Graney.

– Eu nu ştiu dacă am să mai rezist unui alt proces, spuse ea, cu o voce stinsă.

Leon ar fi vrut să spună că şansele lui Raymond de a obţine o nouă judecare a cazului erau aproape nule şi că tot bătea toba despre acest nou proces de mai bine de zece ani. Butch cam tot asta ar fi vrut să spună, doar că ar mai fi adăugat că-i era lehamite de toate balivernele alea ale lui Raymond din închisoare despre avocaţi şi procese, şi noi dovezi, şi că ar cam fi fost timpul ca băiatul să se lase de învinuit pe oricine altcineva şi să-şi primească răsplata ca un bărbat.

Dar nici unul nu scoase o vorbă.

– A mai zis că nici unul din voi nu i-a trimis stipendiul pe luna trecută, spuse ea. Aşa-i?

Trecură vreo opt kilometri fără să se rostească un cuvânt.

– Voi de-acolo, m-auziţi? spuse Inez. Raymond zice că nu i-aţi trimis stipendiul pe luna iunie, şi acuma aproape se termină iulie. Aţi uitat?

Leon se înscrise primul şi îşi deşertă oful:

– Să uităm? Cum am putea uita? Numai despre asta vorbeşte. Primesc zilnic câte o scrisoare, câteodată chiar două, nu că le-aş citi pe toate, însă în fiecare scrisoare pomeneşte de onorariu. „Mulţam pentru bani, frăţioare." „Să nu uiţi de bani, Leon, mă bazez pe tine, frate mai mare." „Îmi trebuie neapărat banii să-i plătesc pe avocaţi, ştii prea bine cât cer căpuşele alea." „N-am primit stipendiul pe luna asta, frăţioare."

– Ce naiba mai e şi stipendiul ăsta? se repezi şi Butch din dreapta cu vorba, pe un ton brusc iritat.

– Potrivit dicționarului Webster, o plată fixă sau regulată, spuse Leon.

– Adică e vorba despre bani, corect?

– Corect.

– Atunci de ce nu poate și el să spună ceva de genul „Trimite-mi nenorociții ăia de bani"? Sau: „Unde sunt nenorociții ăia de bani?" De ce trebuie să folosească vorbele alea pompoase?

– Am mai purtat discuția asta de o mie de ori, spuse Inez.

– Păi, doar i-ai trimis un dicționar, îi zise Leon lui Butch.

– Asta s-a întâmplat acum vreo zece ani, pe puțin. Și m-a implorat să i-l trimit.

– Ei bine, încă îl mai are și încă îl folosește la greu să scoată din el cuvinte pe care noi nu le-am mai văzut.

– Eu mă-ntreb de multe ori dacă avocații ăia ai lui pot să țină pasul cu vocabularul lui, reflectă Butch.

– Nu încercați să schimbați subiectul, spuse Inez. De ce nu i-ați trimis stipendiul pe luna trecută?

– Păi, eu aveam impresia că i-am trimis, zise Butch nu prea convins.

– Nu cred una ca asta, spuse ea.

– I-am pus cecul la poștă, zise Leon.

– Nici pe asta n-o cred. Am fost cu toții de acord să-i trimitem fiecare câte 100 de dolari în fiecare lună, douăsprezece luni pe an. Măcar atât să facem și noi. Știu că ne e greu, mai ales mie, care trăiesc din ajutor social și așa mai departe. Însă voi, băieți, aveți o slujbă și măcar atât puteți face și voi, să strângeți cureaua de câte 100 de dolari fiecare ca să aibă și frățiorul vostru mai mic pentru o mâncare de Doamne-ajută și pentru avocați.

– Chiar trebuie să avem din nou discuția asta? întrebă Leon.

– Eu o aud zilnic, spuse Butch. Dacă nu de la Raymond direct la telefon sau din scrisori, atunci am parte de ea de la mama.

– Te deranjează cumva? întrebă femeia. Ai vreo problemă legată de felul în care trăiești? Stai gratis în casa mea și tot te plângi?

– Ei, hai, nu-ncepeți! spuse Leon.

– Și cine are grijă de mata? i-o servi Butch în apărare.

– Hai, lăsați-o baltă! Deja sunt sătul de câte ori v-am auzit cu asta.

Toți trei traseră aer adânc în piept, apoi care se căutară de țigări. După o lungă pauză de fumat în liniște, urmă o nouă rundă. Începu Inez, pe un ton așezat:

– Eu, una, nu am sărit nici o lună. Și, dacă v-aduceți voi bine aminte, n-am sărit niciodată o lună nici când voi doi ați fost închiși la Parchman.

Leon gemu, plesni volanul și spuse nervos:

– Mamă, asta a fost acum douăzeci și cinci de ani! De ce trebuie să aduci din nou în discuție treaba asta? De când am fost eliberat condiționat, n-am luat nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei regulamentare.

Butch, a cărui experiență infracțională era mult mai asezonată decât cea a lui Leon și care încă era în perioada de probă de după eliberarea condiționată, nu spuse nimic.

– Nici măcar o lună n-am sărit, repetă ea.

– Ei, hai...

– Uneori, chiar 200 de dolari pe lună, pentru că v-am avut pe amândoi la pușcărie în același timp, din câte îmi amintesc. Bag de seamă că am fost norocoasă că nu v-am avut pe toți trei odată după gratii. N-aș fi avut nici să-mi plătesc factura la lumină.

– Dar eu credeam că avocații ăia lucrează gratis, spuse Butch, încercând să distragă atenția de la propria persoană și, într-un caz fericit, să o îndrepte către careva din afara familiei.

– Așa și fac, zise Leon. Se numește muncă „pro bono" și orice avocat are obligația să facă și așa ceva. Din câte știu eu, firmele mari care preiau cazuri de genul ăsta nu cer să fie plătite.

– Și-atunci ce face Raymond cu 300 de dolari pe lună dacă nu are de plătit avocați?

– Am mai purtat discuția asta, spuse Inez.

– Sunt sigur că dă o avere pe pixuri, hârtie, plicuri, timbre și taxe poștale, zise Leon. Pretinde că scrie zece scrisori pe zi. Păi, naibii, numai pe astea se duc 100 de dolari pe lună!

– În plus, a mai scris și opt romane, adăugă Butch de-ndată. Sau nouă, mămica? Nu-mi aduc aminte.

– Nouă.

– Nouă romane, câteva volume de poezii, un cârd de nuvele, sute de cântece. Numai gândiți-vă la toată hârtia care-a intrat în ele, spuse Butch.

– Voi îl luați peste picior pe Raymond? întrebă femeia.

– Niciodată!

– A vândut o nuvelă, cândva, spuse ea.

– Sigur că da. Și cum se chema revista? Mașini tunate? I-au dat patruzeci de dolari pentru o povestioară despre un individ care furase o mie de capace de roți. Doar se și spune că scrii despre ceea ce cunoști.

– Da' tu câte povestioare ai vândut? întrebă ea.

– Nici una, pentru că nu am scris vreuna, și motivul pentru care nu am scris vreuna este ăla că eu îmi dau seama că nu am talent la scris. Dacă și fratele meu mai mic și-ar da seama că nu are nici neam de talent artistic, atunci ar putea economisi ceva bani, iar sute de oameni ar fi scutiți de inepțiile lui.

– Asta-i răutate!

– Nu, mămică, e sinceritate pură. Iar dacă tu ai fi fost sinceră cu el cu mult timp în urmă, poate că s-ar fi lăsat de scris. Însă nu. I-ai citit cărțile și poeziile, și nuvelele, și i-ai spus că-s grozave.

Așa că a continuat să scrie, folosind cuvinte și mai lungi, fraze și mai lungi, paragrafe și mai lungi, ajungând până acolo încât noi acuma nici că mai înțelegem drăciile pe care le scrie.

– Carevasăzică, eu sunt de vină pentru toate astea?

– Nu sută la sută, nu.

– Scrisul e terapie pentru el.

– Am fost și eu acolo. Nu înțeleg cum scrisul poate ajuta pe cineva.

– El zice că-l ajută.

– Și cărțile astea sunt scrise de mână sau dactilografiate? întrebă Leon, întrerupându-i.

– Dactilografiate, spuse Butch.

– Și cin' le dactilografiază?

– Plătește pe un ins de la biblioteca de drept, spuse Inez. Un dolar pe pagină, iar una dintre cărți avea mai bine de opt sute de pagini. Da' eu am citit-o, nu mi-a scăpat un cuvânt.

– Și de-nțeles, le-ai înțeles? întrebă Butch.

– Pe cele mai multe, da. M-a ajutat și dicționarul. Dumnezeule, eu nu știu de unde scoate băiatul ăla cuvintele alea!

– Iar Raymond a trimis toate cărțile astea la New York să-i fie publicate, așa-i? întrebă Leon, insistând.

– Așa-i, dar i le-au trimis imediat înapoi, spuse ea. Socot că nici ăia de-acolo nu i-au putut înțelege toate cuvintele.

– Totuși, te-ai cam aștepta ca ăia din New York să înțeleagă ce spune, zise Leon.

– Nimeni nu înțelege ce spune el, zise Butch. Asta-i problema cu Raymond romancierul, Raymond poetul, Raymond deținutul politic, Raymond compozitorul și Raymond avocatul. Nici unei persoane aflate în deplinătatea facultăților mentale nu-i este cu putință să înțeleagă ce spune Raymond când începe să scrie.

– Așadar, dacă înțeleg eu bine, zise Leon, o mare parte din cheltuielile lui Raymond se duc pe finanțarea carierei sale

literare. Hârtie, taxe poştale, dactilografiere, multiplicare, livrare către New York şi înapoi. Aşa-i, mămică?

– Cred că da.

– Deci e puţin probabil ca stipendiile primite să fi fost în fapt folosite pentru plata avocaţilor, spuse Leon.

– Foarte puţin probabil, zise Butch. Şi nu uita de cariera lui muzicală. Cheltuie bani pe coarde de chitară şi pe partituri. În plus, acum li se permite deţinuţilor să închirieze benzi imprimate. Aşa a ajuns Raymond interpret de blues. A ascultat B.B. King şi Muddy Waters, iar după cum povesteşte Raymond, îşi binedispune colegii condamnaţi la moarte cu sesiuni târzii de blues.

– A, ştiu. Mi-a spus despre asta în scrisori.

– A avut dintotdeauna voce bună, zise Inez.

– Eu nu l-am auzit niciodată cântând, spuse Leon.

– Nici eu, adăugă Butch.

Erau pe şoseaua de centură din jurul Oxfordului, la două ore depărtare de Parchman. Dubiţa de tapiţerie părea să meargă cel mai bine la o sută de kilometri pe oră; dacă depăşeai viteza asta, roţile din faţă începeau să se cam zgâlţâie. Nu era nici o grabă. La vest de Oxford dealurile deveneau mai domoale; Delta nu era departe. Inez recunoscu o bisericuţă albă de ţară undeva în dreapta, lângă un cimitir, şi realiză că biserica nu se schimbase deloc în toţi aceşti ani de când bătea drumul până la penitenciarul de stat. Se întreba câte alte femei din Ford County făcuseră la fel de multe astfel de drumuri, însă ştia răspunsul. Leon iniţiase această tradiţie cu mulţi ani în urmă, cu o încarcerare de doi ani şi jumătate, iar la acea vreme regulile îi permiteau să-l viziteze în prima duminică a fiecărei luni. Uneori, o ducea Butch cu maşina, alteori îl plătea pe fiul unui vecin, dar niciodată nu pierduse o zi de vizită şi întotdeauna îi ducea ciocolată de casă cu unt de arahide şi pastă de dinţi. La şase luni după ce Leon fusese eliberat

condiționat, îi veni acestuia rândul să o ducă cu mașina să-l viziteze pe Butch. După care mergea în vizită la Butch, cât și la Raymond, doar că în corpuri diferite ale penitenciarului, cu reguli diferite.

După care Raymond îl omorâse pe ajutorul de șerif și îl închiseseră în corpul condamnaților la moarte, unde existau reguli speciale.

Cu timpul, până cele mai neplăcute lucruri devin suportabile, iar Inez Graney se învățase să aștepte cu nerăbdare zilele de vizită. Întregul district se lepădase de cei trei băieți ai săi, dar mama lor n-avea să-i abandoneze niciodată. Lângă ei fusese când se născuseră, lângă ei fusese când mâncaseră bătaie. Suferise ori de câte ori fuseseră aduși în instanță pentru judecată sau pentru audierile în vederea eliberării condiționate și le spusese tuturor celor dispuși s-o asculte că erau băieți buni care fuseseră abuzați de bărbatul cu care ea alesese să se mărite. Nu era decât vina ei. Dacă s-ar fi măritat cu un bărbat la locul lui, poate că băieții ei ar fi avut o viață normală.

– Socot că o să dăm peste femeia aia acolo? întrebă Leon.

– Doamne, Doamne! se văită Inez.

– Și de ce-ar pierde spectacolul? spuse Butch. Sunt sigur că are să fie pe-acolo pe undeva.

– Doamne, Doamne...

Femeia cu pricina era Tallulah, o poamă care intrase în viața lor cu câțiva ani în urmă și care reușise să înrăutățească o situație și așa foarte rea. Luase legătura cu Raymond prin intermediul unui grup abolиționist, iar Raymond îi răspunsese în felul lui caracteristic, printr-o scrisoare amplă plină de afirmații cum că ar fi fost nevinovat și că ar fi fost victima unor abuzuri, alături de toată vorbăria despre carierele sale literară și muzicală în plină ascensiune. Îi trimisese câteva poezii, sonete de iubire, iar ea devenise obsedată de el. Se întâlniseră în camera de vizite din

corpul condamnaților la moarte și, prin fereastra unui panou metalic gros, se îndrăgostiseră. Raymond îi cântase vreo câteva bluesuri, iar Tallulah îi căzuse victimă. Vorbiseră și de căsătorie, dar amânaseră asemenea planuri până după ce soțul de la acea vreme al lui Tallulah avea să fie executat de statul Georgia. După o scurtă perioadă de doliu, ea călătorise până la Parchman pentru a lua parte la o ceremonie bizară, recunoscută de o anume neidentificabilă lege statală sau doctrină religioasă. În orice caz, Raymond era îndrăgostit și, inspirat fiind, prodigioasa lui scriitură de scrisori atinsese noi culmi. Familia fusese avertizată că Tallulah era nerăbdătoare să viziteze Ford County, pentru a-și cunoaște noile rude. Se și înființase, dar, cum ei refuzaseră să o accepte în sânul familiei, făcuse o vizită până la redacția ziarului *Ford County Times,* unde împărtășise din gândurile ei hoinare, din părerile sale legate de chinul bietului Raymond Graney și din promisiunile ei că noile dovezi aveau să-l exonereze de învinuirea de a-l fi omorât pe ajutorul de șerif. Le mai dezvăluise și că rămăsese însărcinată, iar copilul era al lui Raymond, rezultat al câtorva vizite conjugale, permise, mai nou, deținuților condamnați la moarte.

Tallulah ajunsese pe prima pagină, cu poză cu tot, dar reporterul fusese suficient de înțelept să ia legătura cu Parchman ca să verifice cele spuse. Vizitele conjugale nu erau permise deținuților, cu atât mai puțin celor condamnați la moarte. Și nici nu exista vreo consemnare oficială a vreunei căsătorii. Fără a se lăsa descurajată, Tallulah continuase să-i susțină cauza lui Raymond, ba, mai mult, mersese până acolo încât trimisese câteva dintre manuscrisele lui stufoase la New York, unde fuseseră din nou respinse de către editorii lipsiți de viziune. Cu timpul însă se potolise, deși Inez, Leon și Butch trăiau cu spaima că în curând, undeva, un alt Graney ar putea să se nască. În ciuda regulilor

privind vizitele conjugale, îl cunoșteau prea bine pe Raymond. Găsea el o soluție.

După doi ani, Raymond își informase familia că el și Tallulah aveau de gând să divorțeze, iar pentru a-l obține avea nevoie de 500 de dolari. Fapt care declanșase un alt episod neplăcut, cu ciorovăieli și vorbe de ocară, banii fiind strânși abia după ce el amenințase că se sinucide, și nu pentru prima dată. La scurt timp după ce abia trimiseseră cecurile prin poștă, Raymond le scrisese să le dea grozava veste că el și Tallulah se împăcaseră. Nu se oferise să le înapoieze banii lui Inez, Butch și Leon, deși toți trei îi sugerară să o facă. Raymond îi refuzase, pe motiv că noua sa echipă de avocați avea nevoie de acei bani pentru a angaja experți și investigatori.

Ceea ce-i deranja pe Leon și pe Butch era atitudinea fratelui lor cum că i s-ar fi cuvenit toate acestea, ca și cum ei, familia lui, îi erau datori cu bani pentru că era persecutat. În primii ani de închisoare, și Leon, și Butch îi amintiseră lui Raymond că el nu le trimise nici măcar un bănuț cât ei fuseseră după gratii, iar el era în libertate. Ceea ce condusese la un alt episod neplăcut, pe care Inez fusese nevoită să-l medieze.

Femeia stătea aplecată și nemișcată în căruciorul ei, cu o ditamai traista de pânză în poală. Pe când gândurile legate de Tallulah începeau să se estompeze, Inez își deschise traista și scoase din ea o scrisoare de la Raymond, cea mai recentă. Deschise plicul – unul alb, simplu, acoperit pe-o parte de scrisul lui cursiv și îmbârligat –, apoi despături două coli de hârtie galbenă de blocnotes.

Scumpă mamă,

Devine din ce în ce mai evident și indiscutabil faptul că mașinațiunile stânjenitoare și stângace ba chiar letargice ale sistemului nostru juridic inechitabil și dezonorant, da, chiar

corupt refuză inevitabil și irevocabil să-și ia ochii detestabili și vrednici de dispreț de pe mine.

Inez trase aer în piept, după care citi din nou fraza. Cele mai multe dintre cuvinte i se păreau familiare. După ani de citit cu o scrisoare într-o mână și un dicționar în cealaltă, era fascinată de cât de mult i se îmbogățise vocabularul.

Butch aruncă o privire în spate, văzu scrisoarea, scuturâ din cap, însă se abținu să spună ceva.

Cu toate acestea, statul Mississippi va fi dejucat, îngenuncheat și lăsat într-o amplă și desăvârșită stare de degradare pentru hotărârea de a extrage sânge din Raymond T. Graney. Pentru că mi-am procurat și antamat serviciile unui tânăr avocat cu excepționale abilități, un extraordinar avocat pledant judicios ales de către mine dintre nenumărate legiuni de juriști care literalmente se aruncau la picioarele mele.

O altă pauză, o altă recitire rapidă. Inez de-abia dacă-i mai făcea față.

Nicidecum surprinzător, un avocat cu astfel de sublime și superlative da chiar singulare competențe și dexterități nu poate lucra și pleda de o manieră eficientă în numele meu fără o recompensă pe măsură.

– Ce-i aia o recompensă? întrebă ea.

– Spune pe litere, zise Butch.

Ea citi rar, cu glas tare, literă cu literă, după care toți trei cugetară la cuvânt. Această exersare a competențelor lingvistice devenise un lucru de rutină, asemenea discuțiilor despre vreme.

– Cum e folosit? întrebă Butch, așa că ea le citi fraza.

– Bani, spuse Butch, iar Leon încuviință imediat.

Cuvintele misterioase ale lui Raymond aveau adesea legătură cu banii.

– Lasă-mă să ghicesc. Are un nou avocat și are nevoie de bani în plus ca să-l plătească.

Inez nu-l luă în seamă și continuă lectura.

Cu infinită reticență ba chiar frământare disperarea mă împinge să vă rog stăruitor și să vă implor a-mi procura suma cât se poate de rezonabilă de 1 500 de dolari care-și va găsi degrabă utilitatea în apărarea mea și indubitabil mă va exonera și reabilita ca să nu zic că-mi va salva pielea. Hai, mămică, acum este momentul ca toată familia să dea mână cu mână și metaforic să-și reunească forțele. De șoviți da chiar de sunteți recalcitranți vă veți face vinovați de pernicioasă neglijență.

– Ce-i aia „recalcitranți"? întrebă femeia.

– Spune pe litere, zise Butch.

Ea spuse pe litere „recalcitranți", apoi „pernicioasă", iar după ce-și dădură cu părerea, fără să-și bată capul prea mult, le fu cât se poate de clar că nici unul nu avea habar.

O ultimă precizare înainte de a trece la alte aspecte presante ale corespondenței mele – Butch și Leon au neglijat din nou să-mi trimită stipendiul. Cea mai recentă perfidie și neachitare de obligații se referă la luna iunie și deja suntem la jumătatea lui iulie. Te rog să-i torturezi, să-i hărțuiești, să-i chinui, să-i sâcâi și să-i bați la cap pe netoții aceia doi până ce își onorează angajamentele de a contribui la fondul pentru apărarea mea.

Cu amor, ca-ntotdeauna, cel mai drag și favorit fiu al tău,
Raymond

Fiecare scrisoare trimisă unui deţinut condamnat la moarte era citită de cineva din camera de distribuţie a corespondenţei din Parchman şi în aceeaşi măsură era verificată orice scrisoare care ieşea. Lui Inez i se întâmpla adesea să compătimească bietul suflet căruia îi revenea misiunea de a citi misivele lui Raymond. Pe Inez o vlăguiau de fiecare dată, în principal pentru că avea de muncă la ele. Îi era teamă ca nu cumva să-i scape ceva important.

Scrisorile o epuizau. Versurile cântecelor o adormeau. Romanele îi cauzau migrene. Poeziile rămâneau un mister pentru ea.

Femeia îi răspundea de două ori pe săptămână, fără nici o omisiune, pentru că, dacă îşi neglija mezinul întârziind cu o zi ori două, ştia că avea să primească un torent de insulte, vreo patru dacă nu chiar cinci pagini de limbaj usturător ce conţinea cuvinte de cele mai multe ori de negăsit într-un dicţionar. Iar până şi cea mai mică întârziere în punerea la poştă a stipendiului din partea ei atrăgea neplăcute apeluri telefonice cu taxă inversă.

Dintre cei trei, Raymond fusese cel mai bun elev, deşi nici unul nu terminase liceul. Leon fusese cel mai bun sportiv, Butch, cel mai bun muzician, însă micul Raymond era cel inteligent. Şi răzbise până în clasa a unsprezecea, când fusese prins cu o motocicletă furată şi petrecuse şaizeci de zile într-o instituţie pentru minori. Avea şaisprezece ani pe atunci, cu cinci ani mai puţin decât Butch şi cu zece mai puţin decât Leon, iar băieţii Graney deja îşi creau o reputaţie de pricepuţi hoţi de maşini. Raymond se alăturase afacerii de familie şi lăsase baltă şcoala.

– Şi, de data asta, de cât are nevoie? întrebă Butch.

– O mie cinci sute, pentru un nou avocat. Spune că nu i-aţi trimis stipendiul pe luna trecută.

– Ei, hai, mămică, mai scuteşte-te! zise Leon aspru, şi pentru o bună bucată de timp nimeni nu mai scoase o vorbă.

Când fusese anihilată prima bandă de hoți de mașini, Leon luase vina asupra lui și își executase pedeapsa la Parchman. După ce fusese eliberat, se însurase cu cea de-a doua soție și reușise să nu mai calce strâmb. Dar Butch și Raymond nu se străduiseră nicicum să țină calea dreaptă; de fapt, își extinseseră gama de activități. Vânduseră arme furate și tot felul de aparatură furată, își băgaseră nasul și-n traficul cu marijuana, și-n contrabanda cu alcool, și, desigur, furaseră mașini și le vânduseră diferitelor ateliere de dezmembrat din nord de Mississippi. Butch fusese prins atunci când furase un TIR care ar fi trebuit să fie plin de televizoare Sony, însă se dovedise un transport de plasă de sârmă pentru garduri. Televizoarele sunt o marfă ușor de plasat pe piața neagră. Cu plasa de sârmă întâmpinase dificultăți mult mai mari. În timpul investigației, șeriful percheziționase ascunzătoarea lui Butch, unde găsise marfa de contrabandă, lăsată de izbeliște. Scăpase cu o înțelegere de optsprezece luni, prima lui porție la Parchman. Raymond evitase punerea sub acuzare și-și văzuse de viață, furând mai departe. Se rezumase la iubirea lui dintâi – mașini și furgonete – și prosperase destul de frumușel, deși tot ce câștiga era risipit pe băutură, pe jocuri de cărți și pe un șir impresionant de femei rău-famate.

Încă de la începutul carierei lor de hoți, băieții Graney fuseseră vânați de un ajutor de șerif nesuferit, pe nume Coy Childers. Coy îi suspecta pe ei de indiferent ce delict sau infracțiune se săvârșea în Ford County. Îi ținea sub supraveghere, îi urmărea, îi amenința, îi hărțuia și destul de des îi aresta din motive mai mult sau mai puțin întemeiate. Toți trei mâncaseră bătaie de la Coy în pivnițele închisorii din Ford County. Se plânseseră amarnic șerifului – șeful lui Coy –, dar nimeni nu dă ascultare văicărelilor unor infractori recunoscuți. Iar cei trei Graney erau recunoscuți, nu glumă!

Ca să se răzbune, Raymond furase mașina de patrulare a lui Coy și o vânduse unui atelier de dezmembrări din Memphis. Păstrase stația de emisie-recepție din dotarea mașinii, pe care i-o înapoiase lui Coy prin poștă, într-un colet fără datele de identificare ale expeditorului. Raymond fusese arestat și ar fi fost bătut dacă n-ar fi intervenit avocatul lui numit din oficiu. Nu aveau nici o dovadă, nimic prin care să-l lege de acea faptă, cu excepția unor bine întemeiate suspiciuni. Două luni mai târziu, după ce Raymond fusese eliberat, Coy îi cumpărase soției un nou Chevrolet Impala. Prompt, Raymond i-l furase din parcarea unei biserici, într-o miercuri, în timpul unei seri de rugăciune, și-l vânduse unui atelier de dezmembrări de lângă Tupelo. La acea vreme, deja Coy se jurase în auzul tuturor că avea să-l omoare pe Raymond Graney.

Și când avusese loc omorul, nimeni nu fusese martor sau cel puțin nimeni nu ieșise în față să spună ceva. Se întâmplase târziu în noapte, într-o vineri, pe un drum cu criblură aflat nu departe de o rulotă dublă pe care Raymond o împărțea cu cea mai recentă iubită a lui. Teoria procurorului era aceea că ajutorul de șerif, după ce își parcase mașina, o pornise pe jos, în liniște, de unul singur, intenționând să-l confrunte pe Raymond și poate chiar să-l aresteze. Coy fusese găsit după răsăritul soarelui de niște vânători de căprioare. Fusese împușcat de două ori în frunte cu o armă de calibru mare și tras într-un șanț de pe drumul cu criblură, motiv pentru care se acumulase o baltă de sânge în jurul trupului său. Fotografiile de la locul crimei îi făcuseră să vomite pe doi dintre jurați.

Raymond și prietena lui pretinseseră că fuseseră plecați într-un local, însă, evident, se părea că ei fuseseră singurii clienți, pentru că nu putuseră găsi pe nimeni altcineva care să le ofere un alibi. Cei de la balistică făcuseră legătura dintre cartușe și o carabină furată, vândută mai departe unuia dintre vechii asociați

ai lui Raymond din lumea subterană, şi, deşi nu exista nici o dovadă că Raymond ar fi deţinut, furat, împrumutat sau avut în posesie vreodată respectiva carabină, însăşi suspiciunea era suficientă. Procurorul îi convinsese pe juraţi că Raymond avea motiv să comită crima – îl ura pe Coy şi, la urma urmei, era un infractor cu condamnări la activ; avusese şi ocazia propice – Coy fusese găsit în apropierea rulotei lui Raymond şi nu exista nici unui vecin pe o rază de kilometri întregi; dispusese şi de mijloacele necesare – presupusa armă a crimei fusese fluturată prin sala de judecată, o puşcă dotată cu o lunetă în infraroşu, precum cele folosite în armată, care i-ar fi permis ucigaşului să vadă prin întuneric, deşi nu exista nici o dovadă că luneta ar fi fost în fapt montată pe carabină atunci când fusese omorât Coy.

Alibiul lui Raymond era şchiop. Şi iubita lui avea cazier, aşa că nu reprezenta un martor tocmai de luat în seamă. Avocatul apărării numit din oficiu chemase prin citaţie trei persoane care puteau depune mărturie că l-ar fi auzit pe Coy jurându-se să-l omoare pe Raymond Graney. Toţi trei şovăiseră însă, cedând sub presiunea faptului că se aflau în boxa martorilor, iar şeriful şi alte zece ajutoare de şerif în uniformă îi ţintuiau cu priviri nemiloase. Din capul locului, fusese o destul de îndoielnică strategie de apărare. Dacă Raymond crezuse că ajutorul de şerif venea să-l omoare, atunci el, Raymond, acţionase sau nu în legitimă apărare? Recunoştea sau nu Raymond săvârşirea faptei? Nu, nu recunoştea. Insista că nu ştia nimic legat de evenimente, că atunci când altcineva îi făcuse seama lui Coy el dansa într-un bar.

În ciuda presiunii deosebite din partea societăţii civile ca Raymond să fie condamnat, juraţii dezbătuseră două zile până să ajungă în cele din urmă la această hotărâre.

Un an mai târziu, Federalii anihilaseră o bandă care făcea trafic cu metamfetamină şi, în urma zecilor de negocieri aprige de comutare a pedepsei în schimbul mărturisirii vinovăţiei şi a

oferirii de detalii, ieşise la iveală faptul că ajutorul de şerif Coy Childers ar fi fost implicat masiv în sindicatul distribuitorilor de droguri. Două alte crime, prezentând particularităţi foarte similare, avuseră loc în Marshall County, la o sută de kilometri depărtare. Reputaţia impecabilă a lui Coy fusese grav pătată în ochii localnicilor. Iar bârfele despre cine l-ar fi omorât de fapt începuseră să supureze de-acum, deşi Raymond rămânea suspectul principal.

Găsirea ca vinovat şi condamnarea lui la moarte fuseseră unanim confirmate de către curtea supremă de justiţie a statului. Apelurile înaintate ulterior atrăseseră după ele alte confirmări, iar acum, unsprezece ani mai târziu, cazul aproape că ajunsese într-un punct mort.

La vest de Batesville, dealurile lăsau, în sfârşit, locul câmpiilor, iar autostrada o tăia prin lanuri dese de bumbac de vară şi de culturi de soia. Fermieri urcaţi pe atelaje agricole verzi se-nghesuiau de-a lungul autostrăzii, ca şi cum aceasta ar fi fost construită pentru tractoare, nu pentru automobile. Însă familia Graney nu se grăbea. Dubiţa îşi vedea de drum, trecând pe rând prin dreptul unei maşini de egrenat bumbac aflate în repaus, al unor adăposturi abandonate, al unor rulote duble noi, cu antene de satelit şi cu camionete mari parcate la uşă, chiar şi prin dreptul unor case arătoase, plasate ici şi colo, trase mai în spate de autostradă, ca să ţină zgomotul traficului departe de proprietari. Când ajunseră în vecinătatea oraşului Marks, Leon o apucă înspre sud, afundându-se şi mai adânc în ţinutul Deltei.

– Mă gândesc că o găsim acolo pe Charlene, spuse Inez.

– Mai mult ca sigur, zise Leon.

– N-ar lipsi pentru nimic în lume, spuse Butch.

Charlene era văduva lui Coy, o femeie greu încercată de suferinţe şi care îmbrăţişase martiriul soţului său cu un entuziasm nemaiîntâlnit. De-a lungul anilor, se alăturase oricărui grup al

victimelor care-i ieşea în cale, fie el de stat, fie naţional. Ameninţase cu darea în judecată ziarul şi pe oricine altcineva care punea sub semnul întrebării integritatea lui Coy. Formulase scrisori interminabile către editor, cerând a se face cât mai curând dreptate în ceea ce-l privea pe Raymond Graney. Şi nu îi scăpase nici o audiere în instanţă din câte fuseseră, ba chiar călătorise până la New Orleans, atunci când cazul ajunsese la Curtea de Apel a celei de-a cincea circumscripţii teritoriale federale.

– S-a rugat s-apuce ziua asta, spuse Leon.

– Păi, n-are decât să se roage mai departe, pentru că Raymond a zis că n-are să se întâmple, spuse Inez. El mi-a promis că avocaţii lui sunt mult mai buni decât avocaţii statului şi pregătesc camioane de hârtii.

Leon îi aruncă o privire lui Butch, care-i întoarse privirea, după care se uită pe geam înspre câmpurile cu bumbac. Trecură prin aşezările de fermieri din Vance, Tutwiler şi Rome, iar soarele se retrăgea de-acum. Asfinţitul aduse cu sine roiuri de insecte care se loveau de capotă şi de parbriz. Fumau cu geamurile coborâte şi nu-şi spuneau mai nimic. Apropierea de Parchman întotdeauna îi copleşea pe cei din familia Graney – pe Butch şi pe Leon din motive evidente, iar pe Inez pentru că-i amintea de eşecurile ei ca mamă.

Parchman era o închisoare notorie, dar în acelaşi timp şi fermă, o plantaţie care se întindea pe mai bine de şapte mii de hectare de pământ negru fertil care produsese bumbac şi profituri pentru stat vreme de zeci de ani, până când instanţele federale se implicaseră şi cam aboliseră sclavia. Printr-un alt proces, o altă instanţă federală pusese capăt condiţiilor segregaţioniste. Alte litigii permiseseră o uşoară îmbunătăţire a condiţiilor de trai, deşi violenţa se acutiza.

Cei doi ani şi jumătate petrecuţi acolo îl lecuiseră pe Leon de la a mai săvârşi nelegiuiri, exact cum cetăţenii care se supuneau

legii cereau din partea unei închisori. Pentru Butch, prima lui condamnare confirmă faptul că ar putea supraviețui alteia și că nici o mașină sau camion din Ford County nu era în siguranță.

Autostrada 3 mergea drept, fără suișuri sau coborâșuri, iar trafic nu era mai deloc. Aproape se întunecase atunci când dubița trecu de indicatorul mic și verde de pe autostradă pe care scria simplu: „Parchman". În față se zăreau lumini, era agitație, se întâmpla ceva neobișnuit. Pe dreapta se vedeau porțile de piatră, albe, ale intrării în închisoare, iar dincolo de autostradă, pe o porțiune de teren cu pietriș, era în plină desfășurare un întreg circ. Protestatarii împotriva pedepsei cu moartea lucrau de zor. Unii formaseră un cerc și se rugau în genunchi. Alții defilau în formație restrânsă, ținând pancarte confecționate manual care îl susțineau pe Ray Graney. Un alt grup cânta un imn. Alții îngenuncheau în jurul unui preot, cu lumânări în mâini. Mai în josul autostrăzii un alt grup, mai mic, intona sloganuri în favoarea pedepsei capitale, aruncându-le tot felul de insulte susținătorilor lui Graney. Ajutoare de șerif în uniformă asigurau neizbucnirea conflictelor între grupuri. Echipele de la departamentele de știri din televiziuni erau ocupate să înregistreze totul.

Leon opri la punctul de control care gemea de gărzi ale închisorii și de agenți de pază agitați. Un gardian cu o mapă în mână se apropie de portiera șoferului și spuse:

– Numele?

– Graney, familia domnului Raymond Graney. Leon, Butch și mama noastră, Inez.

Gardianul nu-și însemnă nimic, făcu un pas înapoi, îngăimă un „Așteptați o clipă", după care dispăru din vedere. Trei paznici erau plasați chiar în fața dubiței, în dreptul unei mici baricade ridicate la intrarea pe drumul de acces.

– S-a dus după Fitch, spuse Butch. Pui pariu?

– Nu, îi răspunse Leon.

Fitch era un fel de director-adjunct al închisorii, un angajat de carieră al instituției penitenciare a cărui slujbă anostă era animată doar de vreo evadare sau vreo execuție. În cizme de cowboy, cu o imitație de pălărie marca Stetson pe cap și un pistol mare la șold, umbla țanțoș prin închisoarea Parchman de parcă ar fi fost proprietarul ei. Fitch avea la activ mai bine de zece directori de închisoare și supraviețuise la fel de multor procese. De cum se apropie de camion, le strigă în gura mare:

– Măi, să fie, băieții Graney s-au întors acolo unde le e locul! Ați venit să reparați ceva mobilă, băieți? Avem un scaun electric mai vechi căruia i-ați putea reface tapițeria.

Se amuză de propria glumă, alte râsete auzindu-se de undeva din spatele lui.

– Sara bună, domnu' Fitch! spuse Leon. O avem și pe mama cu noi.

– Sara bună, doamnă! zise Fitch aruncând o privire înăuntrul dubiței.

Inez nu-i răspunse.

– De unde ați luat dubița asta? întrebă Fitch.

– Am împrumutat-o, spuse Leon.

Butch privea țintă înainte, refuzând să se uite la Fitch.

– Ați împrumutat pe naiba! Când ați împrumutat voi ultima dată ceva? Sunt sigur că la vremea asta domnul McBride își caută dubița. Aș face bine să-l sun.

– N-ai decât, Fitch, spuse Leon.

– Pentru tine sunt domnu' Fitch!

– Așa cum zici mata.

Fitch lepădă o ditamai flegma. Dădu din cap arătând în față, de parcă el și numai el avea sub control fiecare amănunt în parte.

– Cred că voi, băieți, cunoașteți drumul, le spuse el. Dumnezeu știe că ați petrecut ceva timp pe-aci. Luați-o după mașina

aia, până în zona de maximă securitate. Au să vă percheziționeze acolo.

Le făcu semn paznicilor de la baricadă. Li se făcu loc să treacă și-l lăsară pe Fitch în urmă, fără să-i mai spună ceva. Vreo câteva minute, merseră în urma unei mașini fără însemne, plină de oameni înarmați. Depășeau un corp de închisoare după altul, fiecare separat complet de celelalte, fiecare împrejmuit cu gard de sârmă prevăzut în vârf cu sârmă ghimpată. Butch se uită lung înspre corpul căruia-i dedicase ani buni din viață. Într-o zonă deschisă, bine iluminată, pe „terenul de joacă", așa cum i se spunea, observă cum bărbați dezgoliți până la talie și transpirați leoarcă jucau obișnuitul baschet, aflați, ca întotdeauna, la numai un fault violent depărtare de o nouă încăierare animalică. Îi zări pe cei mai pașnici așezați la mesele de picnic, în așteptarea stingerii de la ora zece seara și a răcorii, pentru că ventilația din barăci, mai ales în luna iulie, rareori se întâmpla să funcționeze.

Ca de obicei, Leon aruncă o privire înspre fostul lui corp de detenție, însă nu medită la timpul petrecut acolo. După atâția ani, reușise să ascundă bine rănile emoționale lăsate de abuzul fizic. Acolo, opt din zece deținuți erau negri, Parchman fiind unul dintre puținele locuri din statul Mississippi în care regulile nu erau făcute de albi.

Corpul de detenție de maximă securitate era o clădire în stilul anilor '50, cu acoperișul plan, un singur nivel și ziduri din cărămidă roșie, foarte asemănătoare nenumăratelor școli primare construite la acea vreme. Și această unitate era împrejmuită cu un gard de plasă metalică, având sârmă ghimpată în vârf, fiind supravegheată de gardieni plasați în turnuri, deși în această noapte tot personalul în uniformă era treaz și în stare de surescitare. Leon parcă acolo unde i se indică, apoi el și Butch fură percheziționați cu mare atenție de un mic batalion de gardieni sobri. Inez fu luată pe sus, scoasă din dubiță și împinsă în scaunul cu rotile până

la un punct de control improvizat, unde o percheziționară cu atenție două femei-gardieni. Fură escortați în interiorul clădirii, printr-o serie de uși masive, trecând de alți și alți gardieni și ajungând în cele din urmă într-o mică încăpere pe care nu o mai văzuseră. Camera de vizite era în altă parte. Doi gardieni rămaseră cu ei pe când își găsea fiecare locul. Camera avea o canapea, două scaune pliante, un rând de fișete străvechi și aspectul unui birou ce aparținea vreunui birocrat mărunt care fusese gonit de-acolo pentru seara aceea.

Cei doi gardieni ai închisorii cântăreau pe puțin 120 de kilograme fiecare, aveau niște grumaji lați de șaizeci de centimetri și obligatoriile țeste rase. După cinci minute stânjenitoare petrecute de ei în aceeași încăpere cu familia, lui Butch îi ajunse. Înaintă câțiva pași și îi provocă pe cei doi cu un îndrăzneț:

– Da' voi, mai exact, ce căutați aici?

– Urmăm ordinele, spuse unul.

– Ale cui ordine?

– Ale directorului.

– Voi vă dați seama cât de stupid arătați? Noi, familia condamnatului, așteptăm să petrecem câteva minute cu fratele nostru în rahatul ăsta înghesuit de cameră, fără ferestre, cu pereți din bolțari de zgură, cu o singură ușă, iar voi stați aici să ne păziți ca și cum am fi periculoși! Voi vă dați seama cât de stupidă este treaba asta?

Ambii grumji părură să crească în dimensiuni. Ambele figuri se înroșiră ca para. Dacă Butch ar fi fost unul dintre deținuți, ar fi mâncat o papară zdravănă, dar nu era. Era un cetățean, un fost condamnat care-l ura pe oricare polițist, pe oricare soldat, pe oricare gardian, pe oricare agent de pază și pe oricare alt individ însărcinat în vreun fel cu securitatea pe care-l întâlnise vreodată. Oricare bărbat în uniformă era dușmanul lui.

– Domnule, vă rog să luați loc, spuse pe un ton rece unul din cei doi.

– În caz că voi, idioților, nu v-ați dat seama, puteți păzi camera asta de partea cealaltă a ușii, la fel de bine ca de partea asta a ușii. Vă jur! E adevărat. Știu că se prea poate să nu fi fost instruiți suficient să vă dați seama de chestia asta, însă, dacă ați trece dincolo de ușă, să vă parcați cururile grase de partea cealaltă, totul ar rămâne perfect sigur și am avea și noi puțină intimitate. Am putea vorbi cu fratele nostru mai mic, fără să ne facem griji că voi, clovnilor, trageți cu urechea.

– Ai face bine s-o lași baltă, amice!

– Dați-i drumu', treceți dincolo de ușă, închideți-o, holbați-vă la ea și păziți-o! Știu c-o să vă descurcați! Știu c-o să ne puteți ține în siguranță aici înăuntru!

Bineînțeles că gardienii nu făcură nici o mișcare, iar Butch se așeză în cele din urmă într-un scaun pliant aproape de mama lui. După ce așteptară vreme de treizeci de minute care părură să se lungească la nesfârșit, directorul închisorii intră împreună cu aghiotanții săi și se prezentă.

– Execuția planificată pentru ora zero și un minut rămâne valabilă, li se adresă el pe un ton oficial, de parcă ar fi discutat cu personalul lui o chestiune de rutină. Ni s-a transmis să nu ne așteptăm la un telefon pe ultima sută de metri, din partea biroului guvernatorului.

Nici urmă de compasiune.

Inez își acoperi fața cu amândouă mâinile și începu să plângă în surdină.

– Avocații sunt ocupați cu chestiunile lor obișnuite, sperând să obțină ceva în ultima clipă, însă avocații noștri ne-au spus că o amânare este puțin probabilă.

Leon și Butch priveau țintă în podea.

– În astfel de cazuri, facem regulile ceva mai permisive. Sunteți liberi să stați aici cât vreți, iar în scurt timp îl vom aduce și pe Raymond. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta. Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să-mi spuneți.

– Scoate-i pe nenorociții ăia de-aici, zise Butch, arătând către gardieni. Avem nevoie de puțină intimitate.

Directorul ezită, se uită prin încăpere, după care spuse:

– Nici o problemă.

Ieși luându-i și pe gardieni cu el. Cincisprezece minute mai târziu, ușa se deschise din nou, iar Raymond își făcu apariția cu un zâmbet larg pe față, îndreptându-se direct spre mama sa. După o îmbrățișare prelungă și câteva lacrimi, își strânse în brațe și frații cu patos, spunându-le că lucrurile mergeau în favoarea lor. Traseră scaunele aproape de canapea și se adunară laolaltă, Raymond strângând cu ardoare mâinile mamei sale.

– Suntem călare pe nenorociții ăștia, spuse el, încă zâmbind, o întruchipare a optimismului. Chiar acum, avocații mei înaintează o remorcă de petiții *habeas corpus*[1] și sunt mai mult decât siguri că de la Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite se va emite în maximum o oră un ordin *certiorari*[2].

– Ce înseamnă asta? întrebă Inez.

– Înseamnă că se acceptă audierea speței la Curtea Supremă, ceea ce atrage automat o amânare. Înseamnă că cel mai probabil vom obține un nou proces în Ford County, deși nu sunt prea sigur că vreau să se țină acolo.

Purta haine albe de închisoare, fără ciorapi, având în picioare o pereche ieftină de sandale din cauciuc. Și era clar că

---

[1] Petiții privind garantarea inviolabilității persoanei (n.tr.)

[2] În SUA, un ordin de audiere în fața Curții Supreme; prin emiterea unui astfel de ordin, instanța superioară acceptă să verifice dacă în cursul judecății într-o instanță inferioară s-au înregistrat încălcări ale drepturilor individului și, după caz, să revoce, să confirme sau să modifice decizia anterior formulată. (n.tr.)

Raymond pusese ceva kilograme pe el. Avea obraji rotunzi și durdulii. În talie, ditamai colacul îi atârna peste betelie. Nu-l mai văzuseră de aproape șase săptămâni, și se cunoștea foarte bine că luase zdravăn în greutate. Ca de obicei, le turui despre chestiuni pe care ei nici nu le înțelegeau, nici nu le credeau, cel puțin nu Leon și Butch. Raymond se născuse cu o imaginație bogată, cu o volubilitate rară și cu o incapacitate congenitală de a spune adevărul.

Băiatul se pricepea să mintă.

– Chiar în momentul ăsta, am două duzini de avocați care se agită pentru mine, spuse el. Statul n-are cum să țină pasul cu ei.

– Când vei primi vești de la instanță? întrebă Inez.

– Dintr-o clipă în alta. Am de partea mea judecători federali din Jackson, din New Orleans, din Washington, toți pregătiți să dea un șut în fund acestui stat.

După unsprezece ani de luat șuturi în fund la greu din partea statului, era greu de crezut că îi reușise lui Raymond, în acest ultim ceas, să-ntoarcă roata în favoarea lui. Leon și Butch încuviințară dând cu gravitate din cap, ca și cum l-ar fi crezut și ar fi fost încredințați că inevitabilul n-avea să se întâmple. Ei știau de multă vreme că fratele lor mai mic îl pândise pe Coy și mai că nu-i zburase capul de pe umeri cu o carabină furată. Raymond îi povestise lui Butch cu ani în urmă, însă mult după ce ajunsese în clădirea condamnaților la moarte, că era atât de drogat încât de-abia dacă își mai amintea cum îl omorâse.

– În plus, mai avem încă vreo câțiva avocați influenți în Jackson, care pun presiune asupra guvernatorului, în eventualitatea că ăia de la Curtea Supremă se dovedesc a fi din nou niște lași, spuse el.

Toți trei încuviințară dând din cap, însă nimeni nu pomeni afirmațiile făcute de directorul închisorii.

– Mămică, ai primit ultima scrisoare de la mine? Cea despre noul avocat?

– Sigur c-am primit-o. Am citit-o pe drum încoace, îi confirmă ea dând din cap.

– Aş vrea să-l angajez de îndată ce primim ordinul de rejudecare a cauzei. Este din Mobile şi e priceput al naibii, ascultaţi ce vă spun! Dar vom vorbi despre el mai târziu.

– Sigur, fiule.

– Mulţumesc! Ascultă, mămică, ştiu că e greu, dar trebuie să ai încredere în mine şi în avocaţii mei. Mă ocup de propria apărare de aproape un an, mămică, şi îi tot ţin din scurt pe avocaţi, pentru că altfel nu se poate în zilele astea, doar aşa au să meargă lucrurile bine. Să ai încredere în mine.

– Am, fiule, am.

Raymond sări în picioare şi-şi ridică braţele, făcând mişcări de întindere pe când îşi ţinea ochii închişi.

– Mai nou, m-am apucat de yoga, v-am spus?

Toţi trei confirmară dând din cap. Scrisorile lui fuseseră încărcate de amănunte legate de ultima sa pasiune. De-a lungul anilor, familia lui înghiţise poveştile pătimaşe ale lui Raymond despre convertirea sa la budism, apoi la islamism, apoi la hinduism sau despre cum descoperise el meditaţia transcendentală, arta kung fu, gimnastica aerobică, halterele, postul şi, bineînţeles, despre ambiţia lui de a deveni poet, romancier, interpret vocal şi muzician. Mai nimic nu scăpase fără a fi trecut în scrisori.

Indiferent de pasiunea pe care o nutrea la momentul actual, era cât se poate de evident că de post şi de aerobic se cam lăsase. Raymond era atât de gras, încât nădragii mai că pocneau pe el când stătea pe scaun.

– Mi-ai adus negrese? îşi întrebă el mama.

Era topit după negresele ei cu nucă.

– Nu, iubitule, îmi pare rău. Am fost mult prea distrusă de toate astea.

– Dar tu întotdeauna îmi aduceai negrese!

– Îmi pare rău...

Tipic pentru Raymond. Să-şi mustre mama pentru te-miri-ce cu doar câteva ore înainte de execuţie.

– Ei bine, data viitoare să nu mai uiţi!

– N-am să uit, iubitule.

– Şi încă o chestie. Tallulah trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Ar fi încântată să vă întâlnească pe toţi, pentru că până acum aţi tot respins-o. Ea este parte din familie, indiferent de ceea ce gândiţi voi. Faceţi-mi această favoare într-un moment nefericit al vieţii mele, acceptaţi-o şi purtaţi-vă frumos cu ea.

Leon şi Butch nu-i putură răspunde, dar Inez îngăimă un „Bine, dragă".

– Când voi ieşi din blestemăţia asta de închisoare, ne mutăm în Hawaii şi facem zece copii. După toate astea, nu rămân în Mississippi nici în ruptu' capului! Aşa că, de-acum înainte, ea este parte din familie.

Pentru prima dată, Leon îşi aruncă ochii la ceas, gândindu-se că uşurarea avea să vină în doar două ore şi ceva. Şi Butch avea ceva gânduri, doar că ale sale erau de cu totul altă natură. Tare-l mai tenta să-l sugrume el pe Raymond înainte de a o face statul.

Raymond se ridică brusc şi spuse:

– Ei bine, ascultaţi, acuma trebuie să merg să mă întâlnesc cu avocaţii. Mă întorç într-o jumătate de oră.

Se duse la uşă, o deschise şi-şi întinse mâinile să i se pună cătuşele. Uşa se închise în urma lui, iar Inez spuse:

– Bag seamă că totul este bine.

– Ascultă, mămică, noi am face mai bine să dăm crezare vorbelor directorului închisorii, zise Leon.

– Raymond se amăgeşte singur, adăugă Butch.

Ea se puse din nou pe plâns.

Părintele Leland, un preot catolic, era capelanul închisorii; intră și se prezentă discret familiei. Ei îl invitară să ia loc.

– Îmi pare sincer rău de această situație, spuse el cu mâhnire în glas. Este cea mai urâtă parte a meseriei mele.

În Ford County existau puțini catolici și, cu siguranță, familia Graney nu cunoștea nici unul. Se uitară cu suspiciune la gulerul alb din jurul gâtului său.

– Am încercat să vorbesc cu Raymond, continuă părintele Leland. Dar el nici nu vrea să audă de credința creștină. Mi-a spus că n-a mai fost la biserică de când era copil.

– Trebuia să-l fi dus eu mai des, zise Inez, lamentându-se.

– De fapt, el pretinde că este ateu.

– Doamne, Doamne...

Bineînțeles, cei trei Graney știau deja de ceva vreme că Raymond se dezisese de orice confesiune religioasă și proclamase inexistența unui Dumnezeu. Despre asta aflaseră tot din scrisorile lui interminabile, cu chinuitoare amănunte.

– Noi nu suntem dintre aceia care merg la biserică, admise Leon.

– Am să mă rog pentru dumneavoastră.

– Raymond a furat mașina nou-nouță a soției ajutorului de șerif chiar din parcarea bisericii, spuse Butch. V-a zis asta?

– Nu. Am vorbit îndelung în ultima vreme și mi-a povestit multe. Dar nu asta.

– Vă mulțumesc, domnule, că sunteți atât de bun cu Raymond, spuse Inez.

– Voi fi alături de el până la capăt.

– Prin urmare, chiar au s-o facă? întrebă femeia.

– Doar un miracol îl mai poate salva.

– Doamne, ajută-ne! spuse ea.

– Să ne rugăm, zise părintele Leland.

Închise ochii, își împreună mâinile și începu:

– Tată Ceresc, ne rugăm Ție ca în acest moment să-Ți cobori privirea și asupra noastră și să lași Sfântul Duh să pătrundă și în acest loc, dăruindu-ne pace sufletească. Dă-le Tu tărie și înțelepciune avocaților și judecătorilor care cu perseverență lucrează la această oră. Dă-i Tu curaj lui Raymond acum când se pregătește.

Părintele Leland se opri pentru o secundă și întredeschise ochiul stâng. Toți cei trei Graney se holbau la el de parcă ar fi avut două căpățâni. Se cutremură, închise ochiul și o scurtă, încheind cu un:

– Și, Tată, iartă și nu judeca oficialitățile și cetățenii din Mississippi, pentru că nu știu ce fac. Amin!

Își luă rămas-bun, după care cei trei mai așteptară câteva minute înainte ca Raymond să revină. Adusese chitara cu el și, de îndată ce se așeză comod pe canapea, zdrăngăni din vreo două coarde. Închise ochii, fredonă ceva, după care cântă:

Am timp să te văd, iubito,
Am timp să-ți trec prin pridvor
Am timp să stau pe vecie
Fin'că n-am timp ca să mor.

– E o veche melodie de-a lui Mudcat Malone, explică el. Una dintre preferatele mele.

Am timp să îți văd un zâmbet
Timp să te văd plângând ușor
Am timp să te țin în brațe
Fin'că n-am timp ca să mor.

Așa cântec nu mai auziseră. Butch cântase la un moment dat la banjo într-o trupă de bluegrass[1], însă se lăsase de muzică cu mulți ani în urmă. N-avea pic de voce, o trăsătură de familie pe care o împărtășea și fratele lui mai mic. Raymond susura plin de sentiment, dar cu ucigătoare accente guturale, o tentativă afectată și patetică de a suna precum un interpret de blues de culoare, probabil unul extrem de suferind.

Am timp să îți fiu părinte
Am timp să-ți fiu verișor
Am timp să îți fiu și-amantul
Fin'că n-am timp ca să mor.

După ce termină cu versurile, continuă să zdrăngăne coardele, sfârșind prin a interpreta o melodie într-o manieră cât de cât acceptabilă. Butch însă nu se gândea decât că, după unsprezece ani de repetiții în celulă, cântatul la chitară al lui Raymond era cam rudimentar.

– Ce frumos! spuse Inez.

– Mulțumesc, mămică! Uite una a lui Little Bennie Burke, poate cea mai grozavă. E din Indianola, știați asta?

Nu știau. Asemenea celor mai mulți albi de la munte, habar n-aveau de blues și nici nu le păsa.

Fața lui Raymond se contorsionă din nou. Lovi coardele cu și mai multă putere.

Într-o luni mi-am făcut bagajul
Într-o marți mi-am luat rămas-bun
Într-o miercuri mi-am văzut iubita

[1] Tip de muzică tradițională originară din sudul Statelor Unite, cântată în mod deosebit la banjo sau la chitară și care seamănă cu improvizațiile din jazz. (n.tr.)

Într-o joi ea şi-a văzut de drum
Mi-au dat leafa vinerea asta-n zori
Omu' mi-a zis că-i un dar
Eu i-am spus că şi-l poate băga undeva
În noaptea asta mă car.

Leon se uită la ceas. Era aproape unsprezece noaptea; încă o oră şi un pic. Nu credea că avea să reziste la încă o oră de blues, dar se resemnă. Cântatul îl scotea din minţi şi pe Butch, dar acesta reuşi să stea locului, nemişcat şi cu ochii închişi, de parcă ar fi fost pătruns de cuvinte şi de melodie.

Sunt sătul de strâns bumbacul
Sunt sătul de jucat barbut
Sunt sătul să-mi cureţe toţi banii
Sunt sătul să le tot fiu plăcut
Sunt sătul de muncă degeaba
Sunt sătul să mă lupt în zadar
Toate eu le las în urmă
În noaptea asta mă car.

După care Raymond uită cuvintele, însă continuă să fredoneze. Când se opri în cele din urmă, rămase neclintit cu ochii închişi, preţ de vreun minut, ca şi cum muzica l-ar fi transportat într-o altă lume, într-un loc mult mai plăcut.

– Cât e ceasul, frăţioare? îl întrebă pe Leon.

– Unsprezece fix.

– Mă duc să văd ce fac avocaţii. Cam la ora asta aşteaptă să primească o decizie.

Aşeză chitara într-un colţ, după care bătu în uşă şi ieşi. Gardienii îi puseră cătuşele şi-l conduseră de-acolo. La câteva minute, îşi făcu apariţia o echipă de la bucătărie, cu escortă înarmată.

Desfăcură în grabă o masă pătrată pliantă pe care o acoperiră cu o cantitate destul de impresionantă de mâncare. Încăperea se umplu în scurt timp de tot felul de mirosuri, iar pe Leon și pe Butch îi lua cu leșin de flămânzi ce erau. Nu mai mâncaseră de la prânz. Inez era mult prea răvășită pentru a se gândi la mâncare, dar examină cu atenție cele puse pe masă. Somn prăjit, cartofi prăjiți, chifteluțe de mălai, salată de varză, toate în mijlocul mesei. În dreapta, era un cheeseburger-mamut cu garnitură de cartofi de prăjiți și inele de ceapă prăjită. În stânga, era o pizza de dimensiuni medii, cu salam și brânză fierbinte, încă făcând bășici. Chiar în fața porției de somn era o bucată imensă dintr-o tartă ce părea de lămâie, iar lângă ea, o farfurie pentru desert plină cu tort de ciocolată. Pe marginea mesei, era îngrămădit și un castron cu înghețată de vanilie.

Cum stăteau ei așa, holbându-se la mâncare, unul dintre gardieni le spuse:

– Pentru ultima masă, primește orice-și dorește.

– Doamne, Doamne, zise Inez și începu din nou să plângă.

Când rămaseră singuri, Butch și Leon încercară să ignore mâncarea care era chiar sub nasul lor, însă aromele îi copleșiră. Somn tras prin unt și prăjit în ulei de porumb. Inele de ceapă prăjită. Salam. Aerul din cămăruță era greu de mirosuri apetisante, unul mai puternic decât celălalt.

Festinul era suficient pentru patru persoane.

La 11.15 Raymond intră gălăgios pe ușă. Se agăța de gardieni, plângându-se incoerent de avocații lui. Când văzu mâncarea, uită de probleme și de familia sa și se așeză pe singurul scaun tras la masă. Folosindu-și în principal degetele, își îngrămădi în gură cartofi prăjiți și inele de ceapă prăjită, după care începu să vorbească:

– Circumscripția a cincea teritorială tocmai ne-a refuzat, idioții! Petiția noastră *habeas corpus* era minunat formulată, eu

însumi am scris-o. Acum suntem pe drum spre Washington, la Curtea Supremă. Am acolo o firmă întreagă de avocați pregătiți să atace. Lucrurile arată bine.

În timp ce vorbea, reuși, cu mare dexteritate, să mai îndese niște mâncare în gură și s-o mestece. Inez își privea țintă picioarele și-și ștergea lacrimile de pe obraji. Butch și Leon păreau să-l asculte răbdători în timp ce analizau cu interes podeaua acoperită cu plăci de gresie.

– Ați văzut-o pe Tallulah? întrebă Raymond, încă dând din fălci după o ditamai înghițitura de ceai cu gheață.

– Nu, spuse Leon.

– Nenorocita! N-o interesează decât drepturile asupra cărții despre viața mea. Atâta tot. Dar asta n-are să se întâmple. Vouă trei vă las toate drepturile de autor. Ce spuneți?

– Frumos, spuse Leon.

– Grozav, zise Butch.

Ultimul capitol al vieții sale stătea să se încheie. Raymond își scrisese deja autobiografia – două sute de pagini – și fusese respinsă de toate editurile din America.

Plescăi mai departe, nimicind când somnul, când burgerul, când pizza, în ordine aleatorie. Furculița și degetele îi umblau peste tot pe masă, adesea îndreptându-se în direcții diferite, înțepând, înjunghiind, înșfăcând și îndesând mâncare în gură în funcție de cât de repede reușea să înghită. Un porc rupt de foame cu botul în troacă ar fi făcut mai puțin zgomot. Inez nu-și prea bătuse niciodată capul cu manierele la masă, așa că băieții ei deprinseseră tot soiul de obiceiuri urâte. Însă unsprezece ani petrecuți printre condamnații la moarte îl purtaseră pe Raymond către noi profunzimi ale comportamentului mitocănesc.

Însă cea de-a treia soție a lui Leon fusese educată cum se cuvine. După zece minute de hrănire, Leon răbufni:

– Da' chiar trebuie să plescăi în halul ăsta? se răsti el.

– Dă-o naibii, băiete, da' faci mai mult zgomot decât un cal care roade la ştiuleţi de porumb, se băgă şi Butch de-ndată.

Raymond încremeni, se uită crunt la cei doi fraţi ai săi şi vreme de câteva secunde îndelungate şi pline de tensiune n-ai fi ştiut la ce să te aştepţi din partea lui. Ar fi putut erupe într-o ceartă clasică în sânul familiei Graney, cu înjurături şi cu insulte la persoană. De-a lungul anilor, avuseseră parte de câteva astfel de bătălii în camera de vizite din corpul condamnaţilor la moarte, toate dureroase, toate memorabile. Numai că Raymond, spre lauda sa, alese o abordare mai paşnică:

– Este ultima mea masă, spuse el. Şi propria mea familie mă ţine în şuturi.

– Eu, nu, spuse Inez.

– Mulţumesc, mămică!

Leon îşi ridică împăciuitor mâinile şi-i spuse:

– Îmi pare rău. Suntem cu toţii tensionaţi.

– Tensionaţi? zise Raymond. Voi sunteţi ăia tensionaţi?

– Îmi pare rău, Ray!

– Şi mie, spuse Butch, însă doar pentru că se aştepta asta şi din partea lui.

– Vrei o chifteluţă de mălai? întrebă Raymond, întinzându-i o bucată lui Butch.

Cu doar câteva minute în urmă, ultima masă arăta ca un festin irezistibil. Însă acum, după asaltul frenetic al lui Raymond, masa era o ruină. Cu toate acestea, Butch încă poftea la nişte cartofi prăjiţi şi chifteluţe de mălai; refuză însă. I se părea straniu de nelalocul lui să ciugulească din rămăşiţele ultimei mese a unui om.

– Nu, mulţumesc, îi spuse.

După ce-şi mai trase sufletul, Raymond se repezi din nou la mâncare, însă de data asta mai puţin înverşunat şi nu atât de

zgomotos. Dădu gata și tarta de lămâie, și tortul de ciocolată, și înghețata, râgâi și se amuză pe seama râgâielii, după care spuse:

– Asta nu-i ultima mea masă, asta v-o promit.

Se auzi o bătaie în ușă, după care un gardian intră și spuse:

– Domnul Tanner ar dori să vă vadă.

– Să intre, spuse Raymond. Avocatul meu de primă clasă, precizează el, mândru tare, către familia sa.

Domnul Tanner era un tinerel firav, cu un început de chelie, purtând un sacou de un bleumarin spălăcit, niște pantaloni de camuflaj vechi și niște tenișI și mai vechi. N-avea cravată. Căra după el un teanc gros de hârtii. Tras la față și palid, se vedea că avea nevoie de un somn sănătos. Raymond îl prezentă de grabă familiei sale, dar domnul Tanner nu se arăta interesat, la acel moment, să cunoască lume nouă.

– Tocmai am fost refuzați de Curtea Supremă, îl anunță el pe Raymond pe un ton grav.

Raymond înghiți sonor în sec, iar în cameră se făcu liniște.

– Cum rămâne cu guvernatorul? întrebă Leon. Și cu toți avocații ăia care au mers să-i vorbească?

Tanner aruncă o privire nelămurită către Raymond, care zise:

– I-am concediat.

– Dar cu toți avocații ăia din Washington? întrebă Butch.

– I-am concediat și pe ăia.

– Dar cu firma aia mare din Chicago? întrebă Leon.

– Și pe ăia i-am concediat.

Tanner își plimba privirea de la unul la altul.

– Cam nepotrivit moment să-ți concediezi avocații, spuse Leon.

– Care avocați? întrebă Tanner. Eu sunt singurul avocat care lucrează la cazul ăsta.

– Şi tu eşti concediat, spuse Raymond, izbind cu palma paharul cu ceai de pe masa pliantă şi împroşcând peretele cu gheaţă şi cu lichid. Daţi-i drumu', omorâţi-mă! Nu-mi mai pasă!

Pentru câteva secunde, nimeni nu respiră. După care uşa se deschise brusc, iar directorul închisorii şi anturajul său reveniră.

– Este timpul, Raymond, spuse el cu oarecare lipsă de răbdare. S-a terminat cu apelurile, iar guvernatorul este deja în pat.

O tăcere lungă şi grea însoţi conturarea acestei finalităţi. Inez plângea. Leon privea în gol înspre peretele pe care şiroiau gheaţa şi ceaiul. Butch privea deznădăjduit cele două chifteluţe de mălai rămase. Tanner părea gata să leşine.

Raymond îşi drese vocea şi spuse:

– Aş vrea să-l văd pe tipul ăla catolic. Trebuie să ne rugăm.

– Trimit după el, spuse directorul închisorii. Ai la dispoziţie un ultim moment alături de familie, după care e vremea să mergem.

Directorul şi asistenţii săi plecară. Tanner îi urmă de îndată.

Lui Raymond i se pleoştiră umerii, chipul îi deveni palid. Toată aroganţa şi bravada dispăruseră. Se apropie încet de mama sa, căzu în genunchi în faţa ei şi-şi puse capul la ea în poală. Ea îl mângâie şi îşi şterse lacrimile, rostind necontenit „Doamne, Doamne".

– Îmi pare aşa rău, mămică, bâigui Raymond. Îmi pare aşa rău...

O vreme, plânseră împreună, în timp ce Leon şi Butch le stăteau alături, tăcuţi. Părintele Leland intră în încăpere, iar Raymond se ridică încet. Avea ochii înlăcrimaţi şi roşii, vocea îi era stinsă, pierdută.

– Bag seamă că s-a sfârşit, spuse el preotului, care încuviinţă din cap cu tristeţe, bătându-l pe umăr.

– Raymond, voi fi alături de tine în camera de izolare, zise el. Vom spuse împreună o ultimă rugăciune, dacă vrei.

– Poate că n-ar fi o ideea tocmai rea.

Uşa se deschise din nou şi se înapoie directorul închisorii. Se adresă familiei Graney şi părintelui Leland.

– Vă rog să mă ascultaţi, spuse el. Aceasta este a patra execuţie a mea şi am învăţat din experienţă o serie de lucruri. În primul rând, n-ar fi tocmai bine ca mama să fie martoră la execuţie. Vă sfătuiesc insistent, doamnă Graney, să rămâneţi aici, în această încăpere, pentru următoarea oră şi ceva, până se termină. Avem o infirmieră care va sta cu dumneavoastră, în plus, are un sedativ pe care vi-l recomand. Vă rog.

Se întoarse către Leon şi Butch, cerându-le ajutorul cu privirea. Înţeleseră amândoi mesajul.

– Voi fi acolo până la sfârşit, spuse Inez, după care se văită atât de tare, încât până şi directorului i se făcu pielea găinii.

Butch se apropie de ea şi o mângâie pe umeri.

– Mămică, trebuie să rămâi aici, spuse Leon.

Inez se văită din nou.

– Are să rămână aici, îi spuse Leon directorului. Numa' daţi-i pastila aia.

Raymond îşi îmbrăţişă fraţii şi, pentru prima dată în viaţa lui, le spuse că-i iubeşte, dar nu-i veni uşor s-o facă nici măcar în acest cumplit moment. Îşi sărută mama pe obraz şi-şi luă rămas-bun.

– Fii bărbat! îi spuse Butch printre dinţii încleştaţi, având lacrimi în ochi, după care se îmbrăţişară pentru ultima dată.

Raymond fu scos din cameră şi intră infirmiera. Îi dădu lui Inez o pastilă şi un pahar cu apă, iar în câteva minute bătrâna se lăsă moale în scaunul ei cu rotile. Infirmiera se aşeză lângă ea şi le adresă lui Butch şi lui Leon un „Îmi pare foarte rău".

La 12.15, uşa se deschise, şi un gardian le spuse:

– Veniţi cu mine.

Fraţii fură conduşi afară din încăpere pe holul ticsit cu gardieni, cu oficialităţi şi cu mulţi alţi gură-cască suficient de norocoşi să li se fi permis accesul, după care se-ndreptară spre intrarea principală. Afară persista o atmosferă încărcată, căldura de peste zi încă nu se lăsase dusă. Îşi aprinseră iute câte o ţigară în timp ce străbăteau un trotuar îngust de lângă aripa de vest a corpului de maximă securitate, trecând prin dreptul ferestrelor deschise prevăzute cu gratii negre, groase, şi cum se deplasau ei la pas domol către camera de execuţie, îi puteau auzi pe ceilalţi condamnaţi cum băteau în uşile celulelor, şi-şi ţipau protestul, cu toţii făcând zgomot după puteri, în semn de ultim rămas-bun adresat unuia de-al lor.

Butch şi Leon fumau cu sete şi ar fi vrut să strige şi ei ceva, ceva prin care să se alăture deţinuţilor. Dar nici unul din ei nu scoase un sunet. Trecură de un colţ de clădire şi dădură cu ochii de o construcţie mică din cărămidă roşie, cu gardieni şi multe alte persoane roind în jurul uşii principale. Alături se găsea şi o ambulanţă. Cel care-i escortase îi conduse pe o uşă laterală până într-o aglomerată încăpere pentru martori, iar când intrară, recunoscură figuri la care se aşteptau să fie acolo, dar n-aveau chef să vadă pe nimeni şi nimic. Şeriful Walls era prezent, pentru că aşa îi cerea legea. Şi procurorul era acolo, aceasta fiind alegerea lui. Charlene, văduva greu încercată de suferinţe a lui Coy, era aşezată lângă şerif. Era însoţită de două tinere robuste, fetele ei, nici urmă de-ndoială. În camera martorilor, zona în care stăteau cei din partea victimei era separată printr-un perete de plexiglas de zona celorlalţi, permiţându-le să arunce priviri crunte către familia celui condamnat, dar împiedicându-i să le vorbească sau să-i blesteme. Butch şi Leon se aşezară pe nişte scaune de plastic. În spatele lor se tot auzeau necunoscuţi intrând, iar când toată lumea se află la locul ei, se închise uşa. Camera martorilor gemea de oameni, aerul era încins.

Priveau cu toţii înspre nimic. Geamurile din faţa lor erau acoperite de draperii negre ca să nu poată vedea pregătirile sinistre aflate în desfăşurare de partea cealaltă. Se distingeau ceva zgomote şi o foială greu de identificat. Brusc, fură trase draperiile, iar în faţă le apăru camera de execuţie, de aproximativ patru metri pe cinci, cu o podea de beton proaspăt vopsită. În centrul acesteia se afla unitatea de gazare, un cilindru argintiu în formă de octogon, prevăzut cu ferestre care să le permită martorilor să vadă, şi celor în drept să constate decesul.

Şi-acolo îl descoperiră pe Raymond, prins cu curele de un scaun înăuntrul unităţii de gazare, având capul fixat cu un ham hidos din piele, care-l forţa să privească înainte, împiedicându-l să-i zărească pe martori. În acel moment, părea că se uită în sus, către directorul închisorii, care-i vorbea. Mai erau acolo avocatul închisorii, câţiva gardieni şi, bineînţeles, cel care avea să-l execute împreună cu asistentul său. Fiecare îşi vedea de îndatoririle lui, oricare ar fi fost acestea, hotărâţi şi încruntaţi, de parcă ar fi fost deranjaţi de acest ritual. De fapt, cu excepţia directorului şi a avocatului închisorii, toţi ceilalţi erau voluntari.

Dintr-un difuzor mic atârnat într-un cui în camera martorilor se auziră ultimele sunete din camera de execuţie.

Avocatul închisorii se apropie de uşa unităţii de gazare şi spuse:

– Raymond, prin lege am obligaţia să-ţi citesc ordinul de execuţie. Ridică o coală de hârtie şi continuă: Drept urmare a pronunţării verdictului vinovat şi a condamnării tale la moarte de către Instanţa de Circumscripţie Teritorială din Ford County, eşti condamnat la moarte prin asfixiere cu un gaz letal în unitatea de gazare a penitenciarului Parchman, din statul Mississippi. Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău!

Se îndepărtă apoi câţiva paşi şi ridică receptorul unui telefon de pe perete. Ascultă cu atenţie, după care spuse:

– Nici o amânare.

– Există vreun motiv pentru care această execuție nu ar trebui dusă la capăt? întrebă directorul.

– Nu, spuse avocatul.

– Ultimele tale cuvinte, Raymond?

De-abia dacă se auzea vocea condamnatului, însă în liniștea deplină din camera martorilor putu fi auzit:

– Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. Cer iertare familiei lui Coy Childers. Dumnezeul meu m-a iertat. Hai să terminăm odată.

Gardienii ieșiră din camera de execuție, lăsându-i acolo pe director și pe avocat, care se traseră de-a-ndăratelea cât mai departe de Raymond. Cel responsabil cu execuția se apropie și închise ușa îngustei unități de gazare. Asistentul lui verifică de jur împrejur dispozitivele de etanșare. Când unitatea de gazare fu gata, cei doi mai aruncară o privire prin camera de execuție – o ultimă inspecție. Nu existau probleme. Responsabilul cu execuția dispăru într-o mică încăpere, camera tehnică, unde își controlă valvele.

Trecură secunde îndelungi. Martorii, cu gurile căscate de groază, dar și de fascinație, își ținură respirația. La fel făcu și Raymond, însă nu pentru mult timp.

Responsabilul cu execuția așeză un rezervor de plastic cu acid sulfuric în tubul care ducea din camera tehnică până într-un recipient de la baza unității de gazare, exact sub scaunul ocupat acum de Raymond. Trase de o manetă care permitea golirea rezervorului. Se auzi un declic și cei mai mulți dintre privitori tresăriră. Și Raymond tresări. Își încleștă degetele pe mânerele scaunului. Își încordă șira spinării. După alte câteva secunde, acidul sulfuric se amestecă imediat cu o serie de granule de cianură deja prezente în recipientul de sub scaun; gazul letal începu să urce. Când Raymond expiră în cele din urmă,

nemaireuşind să-şi ţină respiraţia, trase otravă în piept cât putu el de mult, ca să grăbească lucrurile. Întregul său corp reacţionă instantaneu, pornind să se zdruncine şi să se răsucească. Umerii i se traseră violent spre spate. Bărbia şi fruntea trăgeau înverşunat de hamul de piele care-i ţintuia capul. Mâinile, braţele, picioarele îi tremurau violent pe când gazul se ridica, din ce în ce mai dens.

Trupul i se zbătu şi se împotrivi cam un minut, după care cianura îşi făcu efectul. Convulsiile se domoliră. Capul îi rămase nemişcat. Degetele se relaxară din încleştarea de moarte de pe mânerele scaunului. Aerul continuă să se îngroaşe de vapori otrăvitori, respiraţia lui Raymond încetini, după care se opri. Alte câteva smucituri finale, o contracţie violentă a muşchilor pieptului, un tremur al mâinilor, şi gata.

Fu declarat mort la 12.31. Draperiile negre fură trase, martorii se grăbiră să iasă din cameră. Afară, Butch şi Leon se rezemară de un colţ al clădirii din cărămidă roşie şi fumară câte o ţigară.

În camera de execuţie, deasupra unităţii de gazare, fu deschisă o gură de aerisire, iar gazul ieşi în atmosfera năclăită de deasupra închisorii Parchman. Cincisprezece minute mai târziu, gardieni cu mănuşi îi desfăceau lui Raymond legăturile şi îi scoteau trupul din unitatea de gazare. Tăiară hainele de pe el ca să le incinereze. Spălară cadavrul cu furtunul cu apă rece, după care îl şterseră cu prosoape de bucătărie, îl îmbrăcară în alte haine albe de închisoare şi-l puseră într-un coşciug ieftin din lemn de pin.

Leon şi Butch stăteau cu mama lor, aşteptându-l pe directorul închisorii. Inez încă era sedată, dar înţelegea clar ce se întâmplase în ultimele câteva minute. Îşi ţinea capul în mâini şi plângea în surdină, murmurând câte ceva în răstimpuri. Intră un gardian şi le ceru cheile de la dubiţa domnului McBride. Se mai scurse o oră.

Directorul închisorii, învigorat de anunțul făcut către presă, sosi în cele din urmă în încăpere. Adresă o serie de condoleanțe siropoase, izbuti să pară trist și plin de compasiune, după care îi ceru lui Leon să semneze niște formulare. Îi anunță că Raymond lăsase în contul său din închisoare aproape 1 000 de dolari, iar cecul avea să le fie trimis în termen de o săptămână. Le mai spuse că încărcaseră coșciugul în dubiță, alături de patru cutii cu lucruri de-ale lui Raymond: chitara, hainele, cărțile, corespondența, materiale de jurisprudență și manuscrise. Erau liberi să plece.

Coșciugul fu tras într-o parte pentru ca Inez să poată fi urcată cu căruciorul prin spatele dubiței, iar când îl atinse, bătrâna răbufni în plâns. Leon și Butch rearanjară cutiile, asigurară scaunul cu rotile, după care mutară din nou coșciugul. Când toate fură puse în ordine, urmară o mașină plină de gardieni înspre poarta închisorii, ieșiră și, după ce o cotiră pe Autostrada 3, trecură și de ultimii protestatari. Echipele de televiziune plecaseră. Leon și Butch își aprinseră țigări, însă Inez era mult prea afectată ca să fumeze. Kilometri întregi, nici unul nu scoase o vorbă pe când goneau printre câmpuri de bumbac și de soia. Aproape de orașul Marks, Leon zări un magazin general deschis non-stop. Cumpără o băutură răcoritoare pentru Butch și două cafele mari pentru el și mama lui.

Când, de după dealuri, începu să se arate Delta, se simțiră mai bine.

– Care au fost ultimele sale cuvinte? întrebă Inez, de-abia articulând.

– Și-a cerut iertare, spuse Butch. A rugat-o pe Charlene să-l ierte.

– Deci a fost acolo să-l vadă?

– A, da. Doar nu-ți închipuiai că ar fi pierdut ea ocazia.

– Trebuia să-l fi văzut și eu.

– Nu, mămică, spuse Leon. Fii mulțumită pentru restul zilelor tale că nu ai urmărit execuția. Ultima ta amintire legată de Raymond este o îmbrățișare lungă și un frumos rămas-bun. Te rog, nu te gândi că ai pierdut ceva.

– A fost oribil, spuse Butch.

– Trebuia să-l fi văzut.

În orașul Batesville trecură prin dreptul unui fast-food care făcea reclamă la carne prăjită de pui, anunțând și că se servea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Leon întoarse.

– Mi-ar prinde bine să merg la toaletă, spuse Inez.

La trei și un sfert dimineața, nu existau alți clienți. Butch împinse scaunul cu rotile al mamei sale până la o masă din partea din față a fast-foodului și mâncară în tăcere. Dubița cu coșciugul lui Raymond se găsea la mai puțin de zece metri depărtare.

Inez reuși să ia vreo câteva îmbucături, după care îi pieri pofta de mâncare. Butch și Leon mâncară precum niște refugiați.

Puțin după cinci dimineața, intrară în Ford County; încă era întuneric beznă, și străzile erau pustii. Merseră până la Pleasant Ridge, în capătul nordic al districtului, la o bisericuță penticostală, unde parcară pe pietriș și se puseră pe așteptat. La primă geană de lumină, auziră sunetul unui motor pornit undeva în depărtare.

– Așteaptă aici, îi spuse Leon lui Butch, se dădu jos și dispăru.

În spatele bisericii se găsea un cimitir și undeva la capătul lui un excavator tocmai începuse să sape groapa. Excavatorul era proprietatea șefului unuia dintre verii lor. La șase și jumătate, își făcură apariția câțiva oameni de la biserică și merseră la proaspătul mormânt. Leon trase dubița de-a lungul unei poteci de pământ și opri lângă excavator, care terminase între timp de săpat și acum stătea în așteptare. Oamenii scoaseră coșciugul din dubiță. Butch și Leon coborâră cu grijă scaunul cu rotile al mamei lor și-l împinseră în urma coșciugului.

Oamenii îl coborâră în mormânt cu funii şi, după ce îl fixară pe scheletul de stâlpi de lemn de pe fundul gropii, recuperară sforile. Preotul citi un verset scurt din Scriptură, după care spuse o rugăciune. Leon şi Butch aruncară câteva lopeţi de ţărână peste coşciug, apoi le mulţumiră oamenilor pentru ajutor.

Pe când se îndepărtau cu dubiţa, excavatorul se apucă de acoperit groapa cu pământ.

Casa era pustie: nici un vecin îngrijorat care să-i întâmpine, nici o rudă îndoliată. O coborâră pe Inez şi o împinseră în casă, până la ea în dormitor. În scurt timp, femeia adormi profund. Depozitară cele patru cutii undeva într-un şopron, unde toate cele îngrămădite în ele aveau să se învechească şi să se şteargă aidoma amintirilor despre Raymond.

Hotărâră ca Butch să rămână acasă în acea zi să aibă grijă de Inez şi să-i pună pe fugă pe reporteri. În săptămâna anterioară, primiseră multe telefoane, existau şanse mari să apară vreunul cu camera. El lucra la o fabrică de cherestea, iar şeful său avea să înţeleagă situaţia.

Leon conduse până în Clanton şi opri la marginea oraşului ca să facă plinul. Fix la ora opt dimineaţa intra în parcarea firmei de tapiţerie McBride, returnând dubiţa. Un angajat îi spuse că domnul McBride nu ajunsese încă, probabil era la cafenea, de obicei ivindu-se la muncă pe la nouă. Leon înmână cheile angajatului, mulţumi şi plecă.

Conduse până la fabrica de becuri din partea de est a oraşului şi pontă intrarea la 8.30, ca de obicei.

Dosarele-peşte

După şaptesprezece ani de muncă pe brânci într-o firmă de avocatură care, din motive de mult uitate, se restrânsese în timp la a prelua doar cazuri de divorţ şi bancrută, era de-a dreptul uluitor, chiar şi ani mai târziu, că un singur telefon putea schimba atâtea. În calitatea sa de avocat cu agendă încărcată care se ocupa cu rezolvarea problemelor disperate ale altora, Mack Stafford dăduse şi primise toate soiurile posibile de mesaje telefonice menite să transforme viaţa: mesaje de intentare sau încheiere de divorţ; mesaje de transmitere a unei decizii nefavorabile formulate de instanţă în legătură cu custodia copilului; mesaje de aducere la cunoştinţa unor oameni cinstiţi că nu li se vor rambursa banii. În mare parte, mesaje neplăcute. Nu îi trecuse însă niciodată prin gând că un singur astfel de mesaj telefonic ar fi putut conduce în mod rapid şi dramatic la propriul divorţ şi faliment.

Se întâmplă în timpul mesei de prânz, într-o anostă şi mohorâtă şi lipsită de activitate zi de marţi, cândva la început de februarie şi, pentru că telefonul sună imediat după douăsprezece, Mack preluă personal mesajul. Freda, secretara, ieşise din birou să facă un comision şi să-şi ia un sendviş, şi cum micuţa lui firmă nu mai avea angajat pe nimeni altcineva, Mack rămăsese martor lângă telefon. Şi, la cum aveau să evolueze lucrurile, faptul că era

singur atunci când preluase mesajul se dovedi crucial. Dacă ar fi răspuns Freda, ar fi urmat întrebări, o mulțime. De fapt, cea mai mare parte din ceea ce avea să urmeze nu s-ar fi întâmplat dacă ea s-ar fi aflat la recepție, unde-i era locul, aproape de ușa de la intrare a micii prăvălii cunoscute sub numele de Birourile de Avocatură Jacob McKinley Stafford, SRL.

După cel de-al treilea sunet de apel, Mack înșfăcă receptorul telefonului de pe biroul său din spate, adresând, ca de obicei, un repezit „Biroul de avocatură". Primea în medie cam cincizeci de telefoane pe zi, cele mai multe din partea unor soți puși pe război ori a unor creditori supărați rău, așa că deprinsese de mult obișnuința să-și schimbe vocea și să se ferească în a-și da numele, ori de câte ori era nevoit să preia telefoane nefiltrate de către Freda. Ura să răspundă direct el la telefon, dar avea nevoie de afacerea asta. Asemenea oricărui alt avocat din Clanton, și erau mulți, nu știa niciodată dacă nu cumva următorul telefon n-avea să fie cel decisiv, captura cea mare, cazul important care i-ar fi putut aduce un comision frumușel și poate chiar o posibilitate de a se lansa. Mack visa la un astfel de telefon de mai mulți ani decât i-ar fi plăcut să recunoască.

Și în acea zi geroasă de iarnă, cu mici șanse de ninsoare, telefonul veni în cele din urmă.

O voce masculină, cu accent diferit, de undeva din nord, îi răspunse:

– Da, cu domnul Mack Stafford, vă rog!

Vocea avea staif și suna prea îndepărtat ca să-i stârnească griji, așa că replică:

– Mack la telefon.

– Domnul Mack Stafford, avocatul?

– Întocmai. Cine întreabă?

– Numele meu este Marty Rosenberg și sun din partea firmei Durban & Lang din New York.

– Orașul New York? întrebă Mack, cam prea grăbit.

Bineînțeles că era vorba despre orașul New York. Chiar dacă practica sa avocățească nu-l adusese până atunci undeva aproape de marea metropolă, cu siguranță că îi cunoștea pe cei de la Durban & Lang. Orice avocat din America auzise măcar de această firmă.

– Exact. Îmi permiteți să vă spun Mack?

Vocea suna tăios, dar politicos, iar Mack avu dintr-odată imaginea domnului Rosenberg stând într-un birou splendid, cu obiecte de artă pe pereți, cu asociați și secretare forfotind în jurul lui să-i pună la dispoziție ce avea nevoie. Și, totuși, aureolat de atâta influență, își dorea să se arate prietenos. Un val de insecuritate îl străbătu pe Mack pe când privea prin cămăruța sa mohorâtă și se întrebă dacă nu cumva domnul Rosenberg îl etichetase deja drept un neica-nimeni dintr-un orășel de provincie pentru că răspunsese chiar el la telefon.

– Desigur. Iar eu vă voi spune Marty.

– Grozav!

– Scuze, Marty, pentru că m-am repezit la telefon, însă secretara mea a ieșit în pauza de prânz.

Era important pentru Mack să lămurească acest aspect și să-i dea omului de înțeles că era un avocat adevărat, cu secretară cu tot.

– Da, păi, am uitat că sunteți cu o oră în urma noastră, spuse Marty cu o urmă de dispreț în glas, prima aluzie că poate nu numai într-o oră ar fi constat diferența dintre ei.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă Mack, preluând controlul asupra conversației.

Stătuseră suficient la palavre. Erau doi avocați importanți și ocupați. Își frământă mintea, întorcea lucrurile pe toate părțile gândindu-se oare ce cauză, ce dosar, ce problemă juridică o fi

suscitat un astfel de interes din partea unei firme de avocatură atât de mari şi de prestigioase.

– Ei bine, reprezentăm o companie elveţiană care de curând a achiziţionat din Coreea de Sud pachetul majoritar de acţiuni al grupului Tinzo. Aţi auzit de Tinzo?

– Bineînţeles, răspunse rapid Mack, răscolind între timp prin memorie ceva legat de Tinzo.

Îi suna cunoscut, dar mult prea vag.

– Şi, potrivit unor vechi documente ale grupului Tinzo, la un moment dat, dumneata ai reprezentat câţiva tăietori de lemne care pretindeau că se răniseră din cauza unor drujbe cu lanţ defecte, fabricate de o filială a Tinzo din Filipine.

Aha, acel Tinzo! Ei, acum Mack ştia despre ce era vorba. Îşi aducea aminte, deşi nu chiar toate amănuntele. Cazurile erau vechi şi stătute, aproape îi ieşiseră din memorie pentru că însuşi Mack se străduise din răsputeri să şi le scoată din minte.

– Cumplite răni.

Dar oricât de cumplite vor fi fost ele, nu fuseseră chiar atât de grave încât să-l determine pe Mack să intenteze acţiune. Contracta clienţii cu câţiva ani înainte, dar se lăsase păgubaş când îşi dăduse seama că nu putea păcăli compania să încheie o înţelegere rapidă. Teoria lui legată de responsabilitatea care i-ar fi revenit grupului Tinzo era cel puţin şubredă. Respectivele drujbe cu lanţ marca Tinzo, de fapt, înregistraseră un record impresionant de siguranţă. Şi, poate cel mai important aspect, litigiile pentru stabilirea răspunderii pentru calitatea produsului erau complicate, costisitoare, implicând un nivel mult superior celui pe care-l putea el duce, de obicei presupunând procese cu juraţi, ceea ce Mack se străduise dintotdeauna să evite. Intentarea unui divorţ, declararea unui faliment personal, din când în când asigurarea întocmirii unui testament sau a unei înţelegeri scrise erau lucruri comod de realizat. Comisioanele erau mici, într-adevăr, dar

pentru el și majoritatea celorlalți avocați din Clanton reprezentau o modalitate de a-și câștiga pâinea, cu minimum de risc.

– Noi nu avem înregistrată nici o înaintare de acțiune în acest sens, spuse Marty.

– Nu încă, îi zise Mack, pe cât de bombastic putu.

– Și câte astfel de acțiuni ai de intentat, Mack?

– Patru, răspunse el, deși nu era sigur de numărul exact.

– Da, așa rezultă și din datele noastre. Avem cele patru scrisori pe care le-ai trimis companiei cu ceva vreme în urmă. Cu toate acestea, nu pare să se mai fi întâmplat mare lucru de la data acestei corespondențe inițiale.

– Cauzele încă sunt deschise, spuse Mack, mințind în bună măsură.

Tehnic vorbind, dosarele încă erau deschise, dar nu se mai atinsese de ele de ani întregi. Erau dosare-pește, așa le numea el. Cu cât zăceau neatinse mai mult, cu atât se împuțeau mai tare.

– Avem un termen de prescripție de șase ani, spuse el, cam infatuat, ca și cum chiar de-a doua zi s-ar fi putut pune în mișcare, lansând în forță tot felul de litigii.

– Cam neobișnuit, dacă îmi este permis să mă exprim, cugetă Marty. Nimic adăugat la dosare de mai bine de patru ani.

Încercând să abată discuția de la chestiunea întârzierii sale în reacții, Mack hotărî să treacă la obiect:

– De fapt, Marty, care este scopul acestei conversații?

– Ei bine, clientul nostru elvețian vrea să facă ordine în documentație și să scape cât mai mult posibil de asumarea de răspundere. Sunt europeni, vezi bine, și nu prea înțeleg ei sistemul acesta al nostru privind răspunderea pentru cauzarea de prejudicii. Sincer, sunt îngroziți de-a dreptul.

– Și pe bună dreptate, se repezi Mack să spună, ca și cum el, în mod curent, scotea sume uriașe de la corporații cauzatoare de prejudicii.

– Vor să scape de toate aceste acuzații și m-au însărcinat pe mine să deschid discuția în vederea obținerii unei posibile înțelegeri.

Mack era în picioare deja, cu receptorul prins între falcă și umăr, pulsul i se accelerase, mâinile îi umblau bezmetic după unul dintre acele dosare-pește printr-un munte de hârtii aruncate de-a valma pe o comodă cu arcuri slăbite, aflată în spatele biroului, într-o căutare frenetică a numelor clienților care fuseseră mutilați cu ani în urmă de drujba Tinzo cu lanț, neglijent proiectată și fabricată. „Poftim? O înțelegere? Adică, bogatul pune bani în mâna săracului?" Lui Mack nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Mai ești la telefon, Mack? întrebă Marty.

– A, da, răsfoiam un dosar. Să vedem, drujbele cu lanț erau toate la fel, model 58X, cu lama de 60 de cm, supranumite LazerCut, un model profesionist de mare putere care, din varii motive, avea apărătoarea de lanț defectă și, pe cale de consecință, periculoasă.

– Exact, Mack. Nu te-am sunat să ne contrazicem despre ce anume era defect, pentru așa ceva există procesele. Pe mine mă interesează să ajungem la o înțelegere, Mack. Mă urmărești?

„Să fiu al dracu' dacă nu", aproape se scăpă Mack.

– Bineînțeles. Mă bucur să discut posibilitatea unei înțelegeri. Cu siguranță că te-ai gândit deja la ceva. Să auzim!

Se așezase între timp și umbla surescitat prin dosar, căutând date, rugându-se ca nu cumva să fi trecut cei șase ani și să se fi prescris aceste cauze de o importanță dintr-odată vitală.

– Da, Mack, am niște bani de oferit, însă trebuie să te avertizez de la bun început că oferta clientului meu nu este negociabilă. Dacă ne putem înțelege rapid și mai ales foarte discret, atunci semnăm cecurile. Dacă începe târguiala, banii dispar. Ne-am lămurit în privința asta, Mack?

O, da. Cât se poate de limpede. Domnul Marty Rosenberg, în biroul său sofisticat de deasupra Manhattanului, habar n-avea cât de rapid și de discret, și de necostisitor putea face acele dosare-pește să dispară. Mack era dispus să primească oricât i-ar fi dat. Clienții săi grav răniți încetaseră de mult să-l mai sune.

– De acord, spuse Mack.

Marty schimbă ritmul conversației, răceala din ton crescu:

– Am estimat că ne-ar costa o sută de mii să ne apărăm într-o instanță federală de judecată de acolo, presupunând că am putea băga toate spețele la un loc și-am avea un singur proces. Asta fiind, evident, doar o ipoteză, de vreme ce nu s-a înaintat nici o acțiune și, la drept vorbind, conturarea unui litigiu pare puțin probabilă, dată fiind subțirimea dosarului. Adăugăm încă o sută de mii pentru rănile provocate, răni care, nota bene, n-au fost dovedite prin documente, dar înțelegem că s-au pierdut câteva mâini și degete. Oricum, vom plăti o sută de mii de plângere, mai aruncăm aici costul apărării, astfel că ajungem la un total de jumătate de milion de dolari.

Lui Mack îi căzu falca, mai că înghiți receptorul. Era pregătit să ceară de cel puțin trei ori suma oferită mai întâi de Marty, rutină avocățească, însă pentru câteva secunde nu putu nici vorbi, nici respira.

Marty continuă:

– Toți banii jos, totală confidențialitate, fără să admitem crearea vreunui prejudiciu, ofertă valabilă treizeci de zile, până pe 10 martie.

O ofertă de 10 000 de dolari de fiecare reclamant ar fi fost un șoc, o adevărată pleașcă. Mack trase icnind aer în piept și se gândi ce să-i răspundă.

Marty continuă:

– Însă, încă o dată, Mack, noi nu vrem decât să facem ordine în hârtii. Ce crezi?

„Ce cred?" își repetă Mack în sinea lui. „Cred că mie-mi revine 40 la sută, și calculul e simplu de făcut. Cred că anul trecut câștigul meu brut a fost de 95 000 de dolari, din care jumătate s-au dus pe cheltuieli la birou – pe salariul Fredăi și pe facturi –, rămânându-mi 46 000 de dolari net, și asta înainte de a plăti impozitul la stat, care cred eu că a însemnat o sumă doar cu puțin mai mică decât cea câștigată de soția mea ca director-adjunct al liceului din Clanton. Și cred că mă gândesc la o groază de lucruri acum, unele la nimereală, de genul: (1) Asta-i o glumă, nu? (2) Oare care dintre colegii de la Facultatea de Drept ar putea fi în spatele chestiei ăsteia? (3) Presupunând că este adevărat, oare cum aș putea eu ține șacalii departe de acest comision extraordinar? (4) Soția și cele două fiice ale mele l-ar face praf în mai puțin de-o lună (5) Freda ar cere un bonus zdravăn (6) Oare cum să abordez problema cu clienții mei cu drujba cu lanț după ce i-am neglijat atâția ani? Și așa mai departe. Cred multe și mă gândesc la o groază de lucruri, domnule Rosenberg."

– E o ofertă foarte generoasă, Marty, reuși Mack să rostească în cele din urmă. Sunt sigur că cei patru clienți ai mei vor fi încântați.

După șocul suferit, creierul începea să i se mai limpezească.

– Bun. Am ajuns la o înțelegere?

– Păi, să vedem. Eu, bineînțeles, va trebui să prezint această ofertă clienților mei, ceea ce-mi va lua vreo câteva zile. E bine dacă revin eu cu un telefon în termen de o săptămână?

– Desigur. Doar că suntem nerăbdători să încheiem chestiunea, așa că hai să grăbim lucrurile un pic. Și, Mack, ținem extraordinar de mult la confidențialitate. Ce zici dacă am și șterge orice urmă a acestor înțelegeri, Mack?

Pentru o așa sumă de bani, Mack ar fi fost de acord cu orice.

– Înțeleg, spuse el. Nici un cuvânt nimănui.

Iar Mack chiar vorbea serios. Se şi gândea la toţi aceia care în veci n-aveau să afle de acest bilet de loterie.

– Grozav! Mă suni într-o săptămână?

– S-a făcut, Marty! Şi, ascultă, secretara mea nu prea ştie să-şi ţină gura. Cel mai bine ar fi să nu mai suni aici. Te sun eu marţea viitoare. La ce oră?

– Ce zici de unsprezece, fusul nostru orar?

– Perfect, Marty!

Făcură schimb de numere de telefon şi de adrese, apoi îşi luară la revedere. Potrivit afişajului electronic de pe telefonul lui Mack, conversaţia durase opt minute şi patruzeci de secunde.

Imediat după ce Marty închise, telefonul sună din nou, dar Mack nu fu în stare decât să se uite lung la el. Nu îndrăznea să-şi forţeze norocul. Preferă să meargă până la intrarea în birou, în dreptul vitrinei mari din faţă pe care îi era inscripţionat numele, şi privi peste drum la Tribunalul din Ford County, unde, la acel moment, niscaiva avocăţei troglodiţi erau la etaj, molfăind la sendvişuri reci în biroul judecătorului, tocmindu-se ca să obţină încă 50 de dolari pe lună pentru pensia de întreţinere a copilului ori dacă Honda ar trebui să-i revină soţioarei şi maşina Toyota ar trebui să-i revină bărbăţelului. Ştia că erau acolo pentru că ei întotdeauna se găseau acolo, adesea li se alătura şi el. Iar la capătul culoarului, în biroul grefierului, alţi avocaţi analizau cu atenţie titluri de proprietate, compendii despre drepturile de retenţie şi vechi planuri prăfuite de cadastru, din când în când mai luându-se peste picior cu umorul lor obosit, apelând la poante, la poveştioare şi la remarce sarcastice pe care el le auzise de o mie de ori în trecut. Cam cu un an sau doi în urmă, cineva numărase în oraşul Clanton cincizeci şi unu de avocaţi, efectiv toţi fiind îngrămădiţi în jurul pieţei centrale, birourile lor având vedere înspre tribunal. Mâncau în aceleaşi mici restaurante, se întâlneau în aceleaşi cafenele, beau în aceleaşi baruri, jecmăneau aceiaşi

clienți și aproape toți afișau aceleași nemulțumiri și plângeri legate de profesia pe care și-o aleseseră. Cumva, un orășel cu o populație de zece mii de suflete asigura suficiente conflicte cât să se poată întreține cincizeci și unu de avocați, când, în realitate, ar fi ajuns mai puțin de jumătate din acel număr.

Lui Mack arareori i se întâmpla să se simtă folositor. Desigur, el era folositor soției și fiicelor sale, deși adesea se întreba dacă nu cumva ele ar fi fost mai fericite fără el; dar, altfel, orașul, cu nevoile lui de natură juridică, fără îndoială ar fi supraviețuit bine-mersi și fără el. De fapt, el conștientizase cu mult timp în urmă că, dacă ar fi închis prăvălia, așa, dintr-odată, puțini ar fi remarcat. N-avea să rămână nici un client nereprezentat. Ceilalți avocați ar fi zâmbit pe-ascuns pentru că scăpau de un competitor. După vreo lună, nimeni din tribunal nu i-ar mai fi dus dorul. Acest aspect îl întristase ani la rând. Însă ceea ce-l deprima cu adevărat nu era prezentul sau trecutul, ci viitorul. Perspectiva că avea să se trezească într-o bună zi, la vârsta de șaizeci de ani, încă târșâindu-și picioarele până la birou – neîndoielnic, același birou – pentru a înainta vreo acțiune de divorț prin acordul părților sau vreo cerere de declarare a unui faliment de doi bani, în numele unor persoane care de-abia dacă reușeau să-i plătească modesta taxă, ei bine, era suficient cât să-i amărască dispoziția zi de zi. Era suficient să facă din Mack să devină un om nefericit.

Voia să iasă din povestea asta. Și voia să iasă cât încă mai era tânăr.

Un avocat pe nume Wilkins trecu pe trotuar fără să arunce vreo privire la vitrina lui Mack. Wilkins era un nenorocit care lucra pe aceeași stradă, patru uși mai încolo. Cu ani în urmă, într-o seară târzie, aflat la un pahar cu alți trei avocați, unul dintre ei fiind însuși Wilkins, pe Mack îl mâncase limba și divulgase detalii legate de marele său plan de a da lovitura cu un litigiu cu drujbe cu lanț. Bineînțeles, nu ajunsese nicăieri cu

planul lui, şi cum Mack nu reuşise să convingă pe nici unul dintre avocaţii litiganţi mai competenţi din stat să i se alăture, dosarele lui cu drujbele cu lanţ începuseră să se împută. Wilkins, veşnic ticălos, cum îl prindea pe Mack în compania altor avocaţi, îl şi întreba ceva de genul: „Hei, Mack, cum mai merge iniţiativa aia de primă clasă cu drujbe cu lanţ?" sau „Hei, Mack, ai obţinut vreo înţelegere în speţele alea cu drujbele cu lanţ?" Totuşi, cu timpul până şi Wilkins uitase de acele cauze.

„Hei, Wilkins, bătrâne, cum ţi se pare înţelegerea asta? Jumătate de milion de dolari, banii jos, dintre care 200 000 de dolari îmi intră mie în buzunar. Cel puţin, dacă nu mai mult, chiar. Măi, Wilson, să pui tu ultimii cinci ani la un loc, tot n-ai aduna 200 000!"

Dar Mack ştia că Wilkins n-avea să afle-n veci. Nimeni n-avea să afle vreodată, ceea ce lui Mack îi convenea.

În curând, Freda avea să-şi facă apariţia în caracteristicul ei stil gălăgios. Mack se grăbi înapoi la biroul său, formă numărul de telefon din New York, ceru a vorbi cu Marty Rosenberg, iar când secretara lui răspunse, Mack închise, zâmbind. Îşi verifică programul din după-amiaza aceea, unul la fel de anost ca vremea de-afară. Un nou divorţ la 14.30, altul pe rol la 16.30. Exista o listă de cincisprezece telefoane de dat şi nu avea chef nici măcar de unul. Dosarele-peşte de pe comodă intrau în putrefacţie aşa lăsate de izbeliştе. Îşi înşfăcă pardesiul, nu-şi mai luă servieta şi se furişă pe uşa din dos.

Avea un BMW micuţ, cu 160 000 de kilometri la bord. Contractul de leasing îi expira în cinci luni şi îşi tot bătea capul cu ce să se deplaseze după aceea. Pentru că lumea se aştepta de la avocaţi, fie ei faliţi sau nu, să apară într-o maşină impresionantă, umblase pe ascuns să-şi cumpere una, atent să nu afle nimeni. Soţia lui avea să-şi exprime dezacordul indiferent de ce-şi lua, iar el încă nu era pregătit pentru respectiva ceartă.

Traseul berii preferat de el pornea de la magazinul local Parker, situat la vreo 12 kilometri la sud de oraş, într-o comunitate mică unde nimeni nu-l recunoscuse vreodată. Îşi cumpără un bax de şase sticle verzi şi strălucitoare de import – exact ce-i trebuia pentru o zi specială precum aceea –, după care îşi văzu mai departe de drum spre sud, pe străzi lăturalnice, înguste, până când scăpă complet de trafic. Îl asculta pe Jimmy Buffett cântând despre navigat pe ape şi băut de rom, despre o viaţă la care Mack visa de multă vreme. În vara de dinainte să înceapă Facultatea de Drept, petrecuse două săptămâni făcând scufundări în Bahamas. Fusese prima lui călătorie în afara ţării şi tânjea să repete experienţa. În decursul anilor, pe măsură ce îl copleşea munca anostă de avocat, iar căsnicia ajunsese să-i ofere din ce în ce mai puţine împliniri, asculta din ce în ce mai mult melodiile lui Buffett. I-ar fi priit de minune să-şi trăiască viaţa pe-o ambarcaţiune. Era pregătit.

Parcă într-o zonă de picnic mai retrasă de lângă lacul Chatulla, cea mai mare întindere de apă pe o rază de 80 de kilometri, şi lăsă motorul mergând, cu căldura pornită şi un geam crăpat doar o idee. Sorbi din bere şi privi în zare peste lac, un loc aglomerat vara, plin de şalupe şi de catamarane de mici dimensiuni, pustiu însă în februarie.

Vocea lui Marty încă îi răsuna în urechi, clară şi proaspătă. Îşi putea derula cu uşurinţă în minte conversaţia avută, iarăşi şi iarăşi, aproape cuvânt cu cuvânt. Vorbi cu sine, apoi cântă alături de Buffett.

Aceasta era marea lui ocazie, o oportunitate cu şanse minime să i se mai arate vreodată în viaţă. Se convinse în cele din urmă că nu visa, că banii reprezentau o realitate. Îşi făcu calcule, după care le reluă, nevenindu-i să se oprească.

Începu să ningă slab, fulgii se topeau de îndată ce atingeau pământul. Chiar şi numai vreo câţiva centimetri de zăpadă i-ar fi

încântat pe cei din oraș, iar acum, privind cei câțiva fulgi, și-i imagină pe copiii de la școală stând la ferestre, amețiți de gândul că ar putea fi lăsați să meargă acasă să se joace. Soția sa o fi sunând probabil la birou să-i lase indicații să meargă să le ia pe fete. Freda l-o fi căutând. După cea de-a treia bere, adormi.

Ratase întâlnirea de la 14.30, dar nu-i păsa. O pierdu-se și pe cea de la 16.30. Păstrase o bere pentru drumul de întoarcere, iar la 17.15 intră în birou pe ușa din spate, unde în scurt timp dădu ochii cu o secretară extrem de agitată.

– Unde ai fost? întrebă Freda.

– Am fost la o plimbare cu mașina, îi spuse el în vreme ce-și scotea pardesiul și-l agăța în hol.

Ea îl urmă în biroul lui, cu mâinile în șolduri, exact ca nevastă-sa.

– Ai ratat două întâlniri – soții Madden și soții Garner – și nu sunt deloc încântați. Miroși a berărie.

– Păi la berărie găsești bere, nu?

– Așa se pare. Numai ce te-ai ușurat de 1 000 de dolari.

– Și ce dacă?

Se prăbuși în scaun, dărâmând de pe birou vreo câteva dosare.

– Cum, și ce dacă? Avem nevoie până și de cel mai mic comision! Nu îți poți permite să pierzi clienți. Nici măcar cheltuielile de întreținere pe luna trecută nu le-am acoperit, iar luna asta avem și mai puține încasări!

Vocea i se pițigăiase, turuind strident; de ceva ore tot adunase venin.

– Am ditamai teancul de facturi de plătit la mine pe birou, iar în bancă, nici un ban. Cealaltă bancă vrea să vadă și ea ceva progrese cu linia aia de credit pe care te-ai hotărât s-o deschizi din nu știu ce motiv!

– Freda, tu de cât timp lucrezi aici?

– De cinci ani.

– E de-ajuns. Fă-ți bagajul și pleacă. În momentul ăsta.

Femeii i se tăie respirația. Își duse ambele mâini la gură. Reuși să îngaime:

– Mă concediezi?

– Nu. Reduc din cheltuieli. Îmi restrâng afacerea.

Ea replică iute, pufnind într-un râs nervos, cârâitor:

– Și cine are să răspundă la telefon, să dactilografieze, să plătească facturile, să organizeze dosarele, să poarte de grijă clienților și să te țină departe de belele?

– Nimeni.

– Ești beat, Mack!

– Nu suficient de beat.

– Fără mine nu poți supraviețui.

– Te rog, pleacă, și gata. Nu am chef de ceartă.

– Ai să pierzi tot, bombăni ea.

– Deja am făcut-o.

– De data asta, ai să-ți pierzi și mințile.

– Corect. Hai, te rog!

Freda ieși nervoasă la culme, iar Mack își ridică picioarele pe birou. Ea trânti sertare și tropăi timp de vreo zece minute, după care-i strigă:

– Ești un cretin nenorocit, știai?

– Ai dreptate. Pa!

Ușa de la intrare se trânti, apoi se așternu tăcerea. Primul pas fusese făcut.

O oră mai târziu, Mack plecă din nou. Era întuneric și frig, ninsoarea se lăsase păgubașă. Încă îi mai era sete și nu voia să meargă acasă, nici să fie văzut într-unul dintre cele trei baruri din centrul orașului Clanton.

În estul orașului, pe autostrada spre Memphis, se găsea motelul Riviera. Era o dărăpănătură în stilul anilor '50, cu camere înghesuite, unele de închiriat cu ora, cu o micuță cafenea și

un micuț salon de recepție. Mack se instală la bar, apoi comandă o bere la halbă. La tonomat, cânta muzică country, pe ecranul de deasupra barului era în plină desfășurare campionatul de baschet universitar, împrejur se zărea suita obișnuită de călători cu buget redus și de localnici plictisiți, cu toții trecuți bine de cincizeci de ani. Mack nu recunoscu pe nimeni, în afară de barman, un bătrân al cărui nume îi scăpa. Mack nu era tocmai un client fidel la Riviera.

Ceru un trabuc, și-l aprinse, sorbi din bere, iar după câteva minute scoase un carnețel pe care începu să scrie ceva. Ca să poată ascunde de soția sa cât mai mult din încurcăturile lui financiare, își organizase firma asemenea unei companii cu răspundere limitată, un SRL, noua modă în lumea avocaților. El era singurul acționar, iar cele mai multe datorii ale lui acolo se adunau: o linie de credit de 25 000 de dolari, veche de șase ani, de-acum, și nedând vreun semn că s-ar fi redus cât de cât; două carduri de credit ale firmei de avocatură care erau folosite pentru cheltuieli curente, atât personale, cât și de afaceri, și care, de asemenea, își atinseseră limita maximă de 10 000 de dolari și erau menținute cu plăți minime; și obișnuitele datorii legate de echipamente de birou. Cea mai mare obligație financiară a SRL-ului era o ipotecă de 120 000 de dolari pe clădirea biroului pe care Mack o achiziționase cu opt ani în urmă, în ciuda zgomotoaselor obiecții ale soției. Rata lunară era de 1 400 de dolari și nu era deloc ușurată de existența spațiului liber de la etaj pe care Mack fusese convins că avea să-l poată închiria atunci când cumpărase clădirea.

În această minunată și posacă zi de februarie, Mack avea o restanță de două luni de neplată a ipotecii pe clădirea biroului.

Mai comandă o bere, în vreme ce-și trecea în revistă datoriile financiare. Putea foarte bine să declare falimentul, să dea dosarele sale unui prieten avocat și să-și vadă de viață, fără să suporte vreo

rușine sau vreo umilire, pentru că el, Mack Stafford, n-avea să stea să fie arătat cu degetul și să se șușotească despre el pe la colțuri.

Cu biroul rezolva ușor. Cu căsnicia era altceva.

Bău până pe la zece noaptea, după care se urcă în mașină și plecă acasă. Intră pe aleea de acces înspre modesta lui căsuță dintr-o zonă veche a orașului Clanton, opri motorul, stinse luminile, apoi rămase la volan, privind înspre casă. Luminile erau aprinse. Îl aștepta.

Cumpăraseră casa de la bunica ei cu cincisprezece ani în urmă, la scurt timp după ce se căsătoriseră, și de cincisprezece ani Lisa tot visa la ceva mai mare. Sora ei era măritată cu un doctor și locuiau într-o casă frumoasă, undeva lângă un club exclusivist, unde locuiau toți ceilalți doctori, bancheri și alți câțiva avocați. Condițiile de viață erau mult mai bune acolo, pentru că locuințele erau mult mai noi, cu piscine, cu terenuri de tenis și unul de golf la doi pași. Mai toată viața lui de bărbat căsătorit, lui Mack i se tot amintise că nu progresau mai deloc în efortul lor de a urca pe scara socială. Să progreseze? Mack știa sigur că o luau vertiginos la vale. Și, cu cât stăteau mai mult în casa bunicii, cu atât li se părea mai mică.

Familia Lisei era proprietara singurei fabrici de betoane din Clanton de generații întregi și, chiar dacă acest lucru îi menținea pe membrii ei în vârful scării sociale a orașului, nu-i prea ajuta însă în privința conturilor din bancă. Erau bolnavi de chestiunea „banilor familiei", termen ce ținea mai mult de snobism, având prea puțin legătură cu activele propriu-zise. La acea vreme, a se căsători cu un avocat păruse o mișcare destul de bună, însă cincisprezece ani mai târziu soția sa avea dubii serioase, iar Mack știa asta.

Se aprinse lumina de pe verandă.

Dacă cearta avea să decurgă asemenea majorității celorlalte, atunci fetele – Helen și Margo – aveau asigurate locuri în primul rând. Probabil că mama lor tot dăduse telefoane și aruncase cu lucruri prin casă vreme de câteva ore, în contextul tărăboiului asigurându-se ea că fetele înțeleseseră cine avea dreptate și cine nu. Ambele erau tinere adolescente și dădeau semne evidente că aveau să semene cu Lisa. Mack le iubea, cu siguranță, doar că luase deja hotărârea, pe la berea numărul trei la lac, că putea trăi și fără ele.

Se deschise ușa de la intrare și iat-o în prag. Făcu un pas pe veranda îngustă, își încrucișă la piept brațele dezgolite și privi peste peluza înghețată direct în ochii tremurători ai lui Mack. El o privi lung la rândul său, după care deschise portiera și ieși din mașină. Trânti portiera, iar ea slobozi un nesuferit „Unde-ai fost?"

– La birou, îi răspunse el făcând un prim pas și spunându-și că trebuia să meargă cu grijă, nu împleticindu-se asemenea unui om beat.

Avea gura plină de gumă cu mentă, nu că și-ar fi propus să prostească pe cineva. Aleea de acces era ușor în pantă.

– Unde-ai fost? repetă ea întrebarea, ridicând și mai mult tonul.

– Te rog, vecinii.

Nu observă peticul de gheață dintre mașina lui și a ei, iar când îl descoperi în sfârșit, lucrurile deja scăpaseră de sub control. Alunecă înainte, icnind ascuțit, și se lovi cu fruntea de bara de protecție din spate a mașinii ei. Pentru câteva clipe, văzu negru în fața ochilor, iar când își reveni, auzi voci agitate de femei, între care una anunță:

– E beat!

„Mulțumesc, Lisa."

Avea capul spart şi nu-şi putea focaliza privirea. Lisa se tot agita în jurul lui, spunând lucruri de genul „Sângerează, Dumnezeule!" şi „Tatăl vostru e beat!" şi „Sunaţi la Urgenţe!"

Spre salvarea lui, îşi pierdu din nou conştienţa, iar când şi reveni, auzi o voce de bărbat conducând ostilităţile. Era domnul Browning, din casa de alături.

– Fii atentă la gheaţă, Lisa, şi dă-mi pătura aia. Pierde mult sânge.

– E beat turtă, spuse Lisa, mereu în căutarea unor aliaţi.

– Se prea poate să nu simtă nimic, adăugă domnul Browning, făcându-i pe plac.

El şi Mack se urau de moarte de ani întregi.

Deşi era doar ameţit şi ar fi putut spune ceva, Mack decise, zăcând acolo în frig, ca pur şi simplu să stea cu ochii închişi şi să lase pe alţii să-şi facă griji pentru el. La scurt timp, auzi o ambulanţă.

*

Chiar îi plăcea în spital. Medicamentele erau grozave, asistentele îl găseau simpatic şi-apoi avea o scuză perfectă să stea departe de birou. Avea şase copci şi o vânătaie zdravănă în frunte, dar, după cum informase Lisa pe cineva la telefon, ea credea că el dormea –, nu existau „afectări suplimentare ale creierului". Odată stabilit faptul că rănile erau uşoare, ea nu mai dădu pe la spital şi le ţinu şi pe fete la distanţă. El nu se grăbea să plece, ea nu se grăbea să-l vadă acasă. Doar că, după două zile, doctorul îi semnă externarea. Pe când îşi strângea lucrurile şi-şi lua bun-rămas de la asistente, Lisa intră în rezerva lui şi închise uşa. Se aşeză în singurul scaun din încăpere, îşi încrucişă braţele la piept şi puse picior peste picior, de parcă şi-ar fi propus să stea ore bune acolo, iar Mack se întinse relaxat pe pat. Încă resimţea

efectul ultimei doze de Percocet, se simțea minunat, ușor amețit, nici urmă de tensiune.

– Ai concediat-o pe Freda, spuse ea ținându-și maxilarul încleștat și sprâncenele arcuite.

– Da.

– De ce?

– Pentru că m-am săturat de gura ei. Și ce-ți pasă? Doar o urăști pe Freda!

– Și cum rămâne cu biroul?

– Cel puțin va fi al naibii de liniște. Am mai concediat secretare. Nu-i mare lucru.

Făcură o pauză, timp în care ea își desfăcu brațele de la piept și începu să răsucească o șuviță de păr. Asta însemna că avea lucruri importante în gând și că era pe cale să i le împărtășească.

– Mâine, la cinci, avem o întâlnire cu doctorița Juanita, îl anunță ea.

Lucru deja stabilit. Nu încăpea negociere.

Doctorița Juanita era unul dintre cei trei consilieri autorizați pe probleme matrimoniale din Clanton. Mack îi cunoștea prin prisma profesiei sale de avocat specializat în divorțuri. Îi cunoștea și personal, pentru că Lisa îl târâse după ea pe la toți pentru consiliere. El era cel care avea nevoie de consiliere. Ea, bineînțeles că nu. Doctorița Juanita lua întotdeauna partea femeilor, așa că opțiunea ei nu reprezenta o surpriză.

– Ce fac fetele? întrebă Mack.

Știa că-l așteptă un răspuns urât, dar, dacă nu ar fi întrebat, ea avea să se plângă ulterior doctorului Juanita: „Nici măcar n-a întrebat de fete".

– Se simt umilite. Tatăl lor vine beat noaptea târziu acasă, cade în fața casei, își sparge capul, e dus fuguța la spital, unde se descoperă că are o alcoolemie de două ori mai mare decât limita legală admisă. Tot orașul vuiește.

– Dacă vuiește orașul este pentru că tu ai spus tuturor. De ce nu poți să-ți ții gura, nu pricep.

Ea se făcu roșie ca racul, ochii îi scânteiau de furie.

– Ești... ești... ești un patetic. Ești un bețiv mizerabil și patetic, știai asta?

– Eu nu sunt de-acord.

– Cât ai ajuns să bei?

– Nu suficient.

– Ai nevoie de ajutor, Mack, de mare ajutor!

– Și ar trebui să primesc acest ajutor de la doctorița Juanita?

Ea sări deodată în picioare și se repezi spre ușă.

– N-am de gând să mă cert cu tine într-un spital!

– Sigur că nu. Tu preferi să te certi acasă, în fața fetelor.

Cu un gest repezit, femeia deschise ușa larg și spuse:

– Mâine, la cinci fix, și-ai face bine să vii!

– Mă mai gândesc.

– Și diseară să nu vii acasă.

Trânti ușa, iar Mack o auzi cum se îndepărtează în țăcănit nervos de tocuri.

*

Primul client din planul de mare clasă cu drujbe cu lanț al lui Mack era un tăietor de carieră de lemn pentru celuloză, pe numele său Odell Grove. Cu aproximativ cinci ani în urmă, fiul în vârstă de nouăsprezece ani al domnului Grove avea nevoie de un divorț rapid, așa ajunsese la biroul lui Mack. Pe parcursul reprezentării băiatului, el însuși tăietor de lemn pentru celuloză, Mack aflase despre experiența lui Odell legată de o drujbă cu lanț, care se dovedise mai periculoasă decât oricare alta. În timpul unor operațiuni de rutină, lanțul plesnise, protecția căzuse, iar Odell își pierduse ochiul stâng. Ca urmare a incidentului purta

un petic, și tocmai acest petic îl ajută pe Mack să-l identifice pe acest de mult uitat client atunci când avocatul intră în cafeneaua din parcarea pentru camioane de la marginea orășelului Karraway. Era cu puțin trecut de ora opt, în dimineața de după ce fusese externat din spital, dimineața de după ce dormise la birou. Se strecurase pe-acasă după ce fetele plecaseră la școală și-și luase niște haine. Ca să se poată amesteca printre localnici, purta cizme și o salopetă de camuflaj, pe care o îmbrăca ocazional, când mergea la vânătoare de căprioare. Rana proaspătă de la frunte era acoperită cu o căciulă de schi din lână verde, trasă până la sprâncene, dar nu putea ascunde chiar toată vânătaia. Lua analgezice și-i cam zumzăiau urechile. Pastilele îi dădeau curajul să înfrunte această întâlnire neplăcută. N-avea încotro.

Odell, cu peticul pe ochi, mânca niște clătite și vorbea tare undeva la vreo trei mese depărtare, fără să fi aruncat vreo privire înspre Mack. Potrivit dosarului, ei se întâlniseră în aceeași parcare pentru camioane cu patru ani și zece luni în urmă, când Mack îl informase pe Odell pentru prima dată că aveau un caz solid împotriva producătorului de drujbe cu lanț. Nu mai luaseră legătura unul cu celălalt de doi ani, de când Odell sunase la birou formulând o serie de întrebări destul de acide despre mersul cazului său cel solid. După aceea, dosarul începuse să prindă miros.

Așezat la bar, Mack își bău cafea, își aruncă ochii pe un ziar și așteptă ca mulțimea matinală să plece la muncă. Într-un târziu, Odell și alți doi colegi de muncă terminară de mâncat și veniră să plătească la casă. Mack lăsă un dolar pentru cafea și se luă după ei afară. Cum se îndreptau ei spre camionul pentru lemn de celuloză, Mack înghiți în sec și strigă:

– Odell!

Toți trei rămaseră în loc, iar Mack se grăbi să-i salute călduros.

– Odell, eu sunt, Mack Stafford! M-am ocupat de divorțul fiului tău, Luke.

– Avocatul? întrebă Odell, confuz.

Odell băgă de seamă ghetele, hainele de vânătoare și căciula trasă aproape până pe ochi.

– Întocmai, din Clanton. Ai un minut liber?

– Ce...

– Doar un minut îmi ia. O măruntă chestiune de afaceri.

Odell privi către ceilalți, toți trei ridicară din umeri.

– Te așteptăm în cabină, spuse unul dintre colegii săi.

Precum majoritatea acelora care-și petrec timpul în pădure tăind copaci, Odell avea umerii lați și pieptul masiv, brațe puternice și mâini bătucite. Iar prin intermediul ochiului sănătos era capabil să exprime mai mult dispreț decât majoritatea celor cu doi ochi.

– Care-i treaba? se stropși el, după care scuipă.

Ținea o scobitoare în colțul gurii. Pe obrazul stâng, prin bunăvoința companiei Tinzo, avea o cicatrice. Accidentul îl costase un ochi și contravaloarea lemnului de celuloză pentru o lună, un lucru un pic mai prețios decât ochiul.

– Îmi lichidez afacerea, spuse Mack.

– Și ce naiba vrea să-nsemne asta?

– Vrea să-nsemne că închid biroul de avocatură. Cred că aș putea stoarce niște bani cu dosarul tău.

– Am mai auzit eu de-astea.

– Uite cum stau lucrurile. Îți pot obține douăzeci și cinci de mii bani gheață, în două săptămâni, dar numai dacă păstrăm chestia asta mai mult decât confidențială. Tăcere de mormânt. Nici un muritor să nu afle.

Pentru un om care nu văzuse în viața lui nici măcar 5 000 de dolari bani gheață, ideea păru instantaneu interesantă. Odell se uită de jur împrejur să se asigure că nu mai era altcineva prin

preajmă. Își plimbă scobitoarea prin gură, ca și cum îl ajuta să gândească.

– Ceva nu-mi miroase a bine, spuse el, peticul de pe ochi zvâcnindu-i.

– Nu-i nimic complicat, Odell! E o înțelegere încheiată rapid, pentru că acea companie care a produs drujba cu lanț este cumpărată de o altă companie. Se întâmplă mai tot timpul. Vor să termine cu toate reclamațiile de acest tip.

– E totul legal și în ordine? întrebă Odell suspicios, ca și cum acest avocat nu era unul de încredere.

– Bineînțeles! Vor plăti banii, însă doar dacă păstrăm confidențialitatea. În plus, gândește-te la toate problemele pe care le-ai avea dacă lumea ar afla că ai pus mâna pe atâta bănet.

Odell privi țintă înspre camionul pentru lemn de celuloză, la cei doi colegi din cabină. După care se gândi la nevastă-sa și la mamă-sa, și la fiul aflat în închisoare pentru droguri, și la fiul șomer, și îi veniră curând în minte o mulțime de oameni care l-ar ajuta bucuroși să mântuie toți banii. Mack intuia la ce se gândea, așa că adăugă:

– Bani gata de livrat, Odell. Din buzunarul meu în buzunarul tău, fără să știe altcineva. Nici măcar Fiscul.

– Nici o șansă să obținem mai mult? întrebă Odell.

Mack se încruntă și lovi cu piciorul într-o piatră.

– Nici măcar un ban, Odell. Nici măcar un ban. Douăzeci și cinci de mii sau nimic. Și trebuie să ne mișcăm repede. Pot să-ți trimit banii în mai puțin de o lună.

– Ce-am de făcut?

– Ne întâlnim aici săptămâna viitoare, vineri, la opt dimineața. Voi avea nevoie doar de o semnătură, ca apoi să primesc banii.

– Ție cât îți iese la treaba asta?

– Nu contează. Vrei sau nu vrei banii?

– Pentru un ochi, nu sunt tocmai mulţi.

– Ai dreptate, doar că asta-i tot ce vei primi. Da sau ba?

Odell scuipă din nou, plimbă scobitoarea dintr-o parte în alta a gurii. În cele din urmă, spuse:

– Cred că da.

– Bun. Vinerea viitoare, la opt dimineaţa, aici, şi să vii singur.

Cu ani în urmă, în timpul primei lor întâlniri, Odell îi menţionase că ştia de un alt tăietor de lemn de celuloză care şi-ar fi pierdut o mână folosind acelaşi model Tinzo de drujbă cu lanţ. Acest al doilea caz de rănire îl inspirase pe Mack să-nceapă să viseze la un atac mult mai elaborat, o acţiune de primă clasă în numele a zeci de persoane, poate chiar sute de reclamanţi schilodiţi. Cu ani în urmă, parcă şi simţea greutatea banilor în buzunare.

Pe reclamantul numărul doi îl găsise undeva pe-aproape, în Polk County, într-o văgăună părăsită, în inima unei păduri de pin. Pe numele său Jerrol Baker, de treizeci şi unu de ani, era un fost tăietor de lemne, întrucât nu fusese în stare să-şi exercite pe mai departe profesia doar cu o mână. În schimb, împreună cu un văr, amenajase în rulota lor dublă un laborator în care se producea metamfetamină, şi aşa Jerrol chimistul ajunsese să facă mult mai mulţi bani decât Jerrol tăietorul de lemne. Noua sa carieră se dovedise însă la fel de periculoasă ca prima, scăpând la limită să nu moară ars de viu atunci când explodase laboratorul, toate celelalte – echipament, stoc de marfă, rulotă şi văr – făcându-se scrum. Jerrol fusese pus sub acuzaţie, trimis la închisoare şi de-acolo îi trimisese câteva scrisori, rămase fără răspuns, avocatului cu acţiunea de primă clasă, căutând să obţină vreo informaţie despre cazul solid pe care-l aveau împotriva companiei Tinzo. După vreo câteva luni, fusese eliberat condiţionat şi se zvonea că revenise în zonă. Mack nu mai vorbise cu el de cel puţin doi ani.

Şi a-i vorbi acum reprezenta o provocare, dacă nu o imposibilitate. Casa mamei lui Jerrol era abandonată. Un vecin de pe aceeaşi stradă se arătă extrem de necooperat până ce Mack îi povesti că îi datora 300 de dolari lui Jerrol şi voia să-i înmâneze un cec. Cum probabilitatea ca Jerrol să fi datorat bani celor mai mulţi dintre vecinii mamei sale era destul de mare, ieşiră la suprafaţă o serie de detalii. Şi-apoi nici Mack nu arăta a poliţist de la antidrog, a portărel ori a supraveghetor de eliberare condiţionată. Vecinul îl îndrumă undeva mai sus pe stradă, dincolo de deal, iar Mack îi urmă instrucţiunile. Croindu-şi drum tot mai în adâncul pădurii de pin din Polk County, lăsă vorbă din loc în loc că avea să înmâneze nişte bani. Era de-acum miezul zilei când drumul de pietriş se înfundă. O străveche casă mobilă zăcea în paragină, aşezată pe nişte blocuri de zgură, acoperită toată de vegetaţie sălbatică. Mack, cu un pistol de calibru 38 în buzunar, se apropie cu grijă de rulotă. Uşa se deschise încet, de-abia ţinându-se în balamale.

Jerrol păşi pe veranda din scândură şubredă şi-l privi încruntat pe Mack, care încremenise la vreo şapte metri depărtare. Jerrol n-avea cămaşă pe el, dar era acoperit cu cerneală, braţele şi pieptul fiindu-i decorate cu o bogată colecţie de tatuaje făcute în închisoare. Avea plete lungi şi murdare, trupul firav îi era devastat de metadonă, fără îndoială. Îşi pierduse mâna stângă mulţumită companiei Tinzo, însă în dreapta ţinea o puşcă cu ţeava scurtă. Dădu din cap înspre el, fără să vorbească. Ochii îi erau adânciţi în orbite, precum ai unei fantome.

– Sunt Mack Stafford, avocat din Clanton. Eşti Jerrol Baker, nu-i aşa?

Mack mai că s-ar fi aşteptat ca omul să ridice arma şi să tragă, însă puşca nu se mişcă. În mod surprinzător, clientul zâmbi, întâmpinându-l cu un rânjet ştirb mai înspăimântător decât arma de foc.

– Io-s, mârâi el printre dinți.

Vorbiră vreo zece minute într-o manieră surprinzător de decentă, date fiind locația și experiența din trecut. De-ndată ce Jerrol realiză că era pe cale să primească 25 000 de dolari numerar și că nimeni n-avea să afle de ei, se transformă într-un băiat cuminte, ba chiar îl invită pe Mack înăuntru. Mack refuză.

*

Până ca ei să se instaleze în scaunele de piele, cu fața către consilierul de dincolo de birou, doctorița Juanita fusese deja pusă la curent în legătură cu toate cele întâmplate și doar se pretindea a fi lipsită de prejudecăți. Mack fu cât pe ce să le întrebe pe femei de câte ori se întâlniseră se stea de vorbă, însă își propuse să evite orice fel de conflict.

După câteva comentarii menite să-i relaxeze pe soț și pe soție și să le inducă o stare de încredere și de căldură sufletească, doctorița Juanita îi invită să spună ceva. Deloc surprinzătoare, Lisa se-nscrise prima la cuvânt. Turui fără încetare timp de cincisprezece minute despre cât de nefericită, de pustiită, de frustrată era, vorbi fără reținere despre lipsa de afecțiune și de ambiție a soțului ei, despre refugierea lui din ce în ce mai pronunțată în alcool.

Fruntea lui Mack era toată vânătă, un ditamai bandajul îi acoperea o treime din ea, așa că nu doar fu descris a fi un bețiv, în fapt chiar arăta ca unul. Bărbatul își mușcă limba, ascultă, încercă să arate deprimat și trist. Când îi veni rândul să vorbească, se arătă îngrijorat cam de aceleași lucruri, fără a arunca vreo acuză. El era cauza celor mai multe probleme și era pregătit să-și asume responsabilitatea pentru ele.

După ce el termină de vorbit, doctorița Juanita îi despărți. Lisa ieși prima și se întoarse în sala de așteptare pentru a răsfoi

prin reviste, cât să-şi refacă muniţia, Mack rămase să-i facă faţă singur consilierului matrimonial. Prima dată când fusese supus unei astfel de torturi, avusese o stare de agitaţie. Acum însă, după atâtea şedinţe, nu-i mai păsa. Nimic din ce spunea n-avea să-i salveze căsnicia, aşa că, de ce să-şi mai bată capul?

– Am sentimentul că vrei să renunţi la această căsnicie, îl luă doctoriţa Juanita uşurel, cu chibzuială, fără a-l scăpa din ochi.

– Vreau să renunţ pentru că ea vrea să renunţe. Ea îşi doreşte o alt fel de viaţă, o alt fel de casă, un alt fel de soţ. Eu sunt prea neînsemnat.

– Tu şi Lisa v-aţi distrat vreodată împreună?

– Poate când ne-am uitat la ceva distractiv la televizor. Râd eu, râde şi ea, râd şi fetele.

– Cu sexul cum staţi?

– Ei bine, avem amândoi patruzeci şi doi de ani şi în medie ni se întâmplă o data pe lună, cea ce este trist, pentru că un astfel de moment ne ia cel mult cinci minute. Fără pasiune, fără sentiment, doar aşa, ceva să mai îmblânzim atmosfera. Cât se poate de metodic, ca în jocul ăla care îţi cere să uneşti puncte. Îmi face impresia că ei i-ar fi foarte bine şi fără toată povestea asta.

Doctoriţa Juanita îşi notă ceva, cam cum făcea Mack la întâlnirile cu vreun client care nu spunea nimic interesant, dar ceva tot trebuia să fie semnalat în scris.

– Cât de mult bei? întrebă ea.

– Nu atât de mult cât spune ea. Ea provine dintr-o familie de nebăutori, de aceea trei beri într-o seară reprezintă o adevărată beţie pentru ea.

– Dar chiar bei prea mult.

– Într-una din nopţile trecute, în ziua când a nins, am alunecat pe gheaţă şi m-am lovit la cap, iar acum mai tot oraşul Clanton ştie că m-am întors acasă împleticindu-mă de beat ce eram, că am căzut pe alee, mi-am crăpat capul şi, mai nou, mă

port ciudat. Își adună aliați, Juanita, înțelegi? Le spune tuturor cât de ticălos sunt, pentru că vrea ca lumea să fie de partea ei când înaintează acțiunea de divorț. Și-a pregătit deja o strategie de atac. Divorțul este inevitabil.

– Renunți?

– Mă predau. În totalitate. Necondiționat.

*

Se întâmplă ca următoarea duminică să fie a doua duminică din lună, o zi pe care Mack o ura mai mult decât pe oricare alta. Familia Lisei, clanul Bunning, trebuia să fie prezent, prin prisma unei anumite legi, acasă la părinții ei, pentru o gustare după întoarcerea de la biserică, în a doua zi de duminică a fiecărei luni. Nu se tolera nici o scuză, decât dacă se întâmpla ca vreun membru al familiei să fie plecat din oraș, dar chiar și atunci o astfel de absență era întâmpinată cu priviri încruntate, iar cel care lipsea, de cele mai multe ori, avea parte de bârfe nimicitoare, când nu erau copiii de față, bineînțeles.

Mack, cu fruntea parcă și mai vânătă, încă vizibil umflat, nu rezistă tentației unui rămas-bun final și glorios. Nu se duse la biserică, se hotărî să nu se spele, nici să se bărbierească, trase pe el niște jeanși vechi și un hanorac jegos, iar pentru a obține un efect dramatic își scoase pansamentul alb care îi acoperea rana, astfel ca întreaga gustare să fie de-a dreptul dată peste cap atunci când clanul Bunning avea să-i vadă oribilele-i copci. Întârzie câteva minute, dar ajunse suficient de devreme pentru a-i împiedica pe adulți să se bucure de o rundă preliminară de bârfă răutăcioasă. Lisa îl ignoră complet, asemenea tuturor celorlalți. Fiicele lui împreună cu verișorii lor se ascunseră în solariu, aceștia din urmă auzind deja despre rușinoasa faptă și dorind acum detalii despre cum își crăpase capul.

La un moment dat, chiar înainte de a se așeza la masă, Lisa trecu razant pe lângă el și apucă să-i spună printre dinții scrâșnind:

– De ce nu pleci?

La care Mack îi răspunse binedispus:

– Pentru că sunt lihnit de foame și n-am mai avut parte de o caserolă cu mâncare arsă din a doua duminică a lunii trecute.

Toți erau prezenți, șaisprezece la număr, iar după ce tatăl Lisei, îmbrăcat în aceeași cămașă albă și cravată pe care le purtase la biserică, binecuvântă ziua prin rugăciunea tipică adresată Celui de Sus, se puseră pe mâncat, trecând vasele și castroanele de la unul la altul. Ca de obicei, la numai treizeci de secunde de la începerea mesei, tatăl ei se porni să discute prețul cimentului. Femeile se retraseră în mici partide de bârfă. Doi dintre nepoții lui Mack de dincolo de masă se holbau la copcile lui, neputând mânca. În cele din urmă, mama Lisei, bunica, nu se mai putu abține. Cum prinse un moment de liniște, rosti cu voce sonoră:

– Mack, bietul tău cap, arată groaznic! Te doare, așa-i?

Mack, anticipând că avea să se iveasică un astfel de pretext, îi răspunse imediat:

– Nu simt nimic. Iau niște medicamente nemaipomenite.

– Cum s-a întâmplat?

Întrebarea veni din partea cumnatului său, doctorul, singura persoană dintre cei aflați la masă care avea acces la dosarul medical al lui Mack. Cu siguranță că doctorul practic memorase fișele și îi chestionase temeinic pe medici, pe asistente și pe infirmiere, cunoscând starea în care se afla pacientul mai bine decât Mack însuși. Acum că Mack se hotărâse să se lase de profesia de avocat, poate că singurul lucru pe care îl regreta era faptul că nu-l dăduse niciodată în judecată pe cumnatul său pentru malpraxis. Alții o făcuseră, și chiar primiseră despăgubiri.

– Băusem, spuse Mack cu mândrie. Am ajuns târziu acasă, am alunecat pe niște gheață și m-am lovit la cap.

Toți cei din jurul mesei, aparținând acestei familii înverșunate împotriva consumului de alcool, se îmbățoșară.

Mack continuă:

– Să nu-mi spuneți, dragilor, că nu ați aflat toate detaliile. Lisa a fost de față. Le-a povestit tuturor.

– Mack, te rog frumos, spuse Lisa, lăsând furculița din mână.

Toate celelalte furculițe încremeniră brusc, cu excepția celei a lui Mack. Și-o înfipse pe-a lui într-un morman de carne de pui ca de gumilastic, după care-și îndesă în gură îmbucătura.

– Ce mă rogi frumos? spuse el cu gura plină, de-i ieșea carnea de pui pe-afară. Te-ai asigurat că toată lumea de la masa asta a auzit versiunea ta cu privire la ce s-a întâmplat.

Mesteca, vorbea și arăta cu furculița către soția lui aflată la celălalt capăt al mesei, lângă tatăl ei.

– Și probabil că le-ai spus deja tuturor despre vizita noastră la consilierul matrimonial, așa-i?

– Dumnezeule, spuse Lisa, tăindu-i-se respirația.

– Și că mai nou eu dorm la birou, știm cu toții asta, nu? Nu mai pot merge acasă, pentru că, la naiba, dacă alunec și cad din nou? Sau orice altceva. M-aș putea îmbăta și să-mi bat copiii. Cine știe? Nu-i așa, Lisa?

– E de-ajuns, Mack! spuse tatăl ei, vocea autorității.

– Da, domnule. Iertare. Carnea asta de pui e de-a dreptul crudă. Cine a gătit-o?

Soacra lui se zbârli. Se îmbățoșă și mai și. Sprâncenele i se arcuiră.

– Ei bine, Mack, eu am gătit-o. Mai ai și alte nemulțumiri legate de mâncare?

– A, tone de nemulțumiri, dar dă-le naibii!

– Ai grijă cum vorbești, Mack! spuse socrul lui.

– Acum înțelegeți la ce mă referem, se aplecă Lisa să le spună. Nu se mai poate controla.

Cei mai mulți dintre ei confirmară dând cu gravitate din cap. Helen, fiica lor mai mică, începu să plângă pe înfundate.

– Tare-ți mai place să spui asta, nu-i așa? îi strigă Mack din capătul celălalt al mesei. Același lucru l-ai spus și consilierului matrimonial! Tuturor le-ai spus! Mack s-a lovit la cap și acum se scapă pe el, e plin de rahat!

– Mack, nu voi tolera un astfel de limbaj, îi spuse tatăl ei cu asprime. Te rog să părăsești masa!

– Iertare. O părăsesc cu bucurie.

Se ridică și trânti cât colo scaunul.

– Veți fi încântați să aflați că nu mă voi mai întoarce niciodată. Asta da, veste, nu-i așa?

Părăsi masa pe fundalul unei tăceri depline. Ultimul lucru pe care-l auzi fu replica Lisei: „Îmi cer iertare".

Luni, dădu o tură pieței centrale în drum spre biroul aglomerat și spațios al lui Harry Rex Vonner, un prieten al său, unul dintre cei mai nesuferiți avocați specializați în divorțuri din Ford County. Harry Rex era un scandalagiu zdravăn și gureș care mesteca trabucuri negre, lătra la secretare, lătra la grefieri, ținea sub control registrul de procese, îi intimida pe judecători și băga în sperieți părțile adverse din fiecare proces de divorț. Biroul lui era o groapă de deșeuri, cu cutii pline de dosare în foaier, cu coșuri de gunoi care dădeau pe dinafară, cu teancuri de reviste vechi pe rafturi, cu un strat gros de fum plumburiu de țigară la nivelul tavanului, cu un alt strat gros de praf pe mobilă și în bibliotecă și, ca întotdeauna, cu o colecție pestriță de clienți, veșnic într-o așteptare tristă lângă ușa de la intrare. Biroul aducea cu o grădină zoologică. Nimic nu se întâmpla la timpul stabilit. În permanență cineva urla undeva în spate. Telefoanele sunau fără întrerupere. Copiatorul era întotdeauna blocat. Și așa mai

departe. Mack fusese pe acolo cu treabă de multe ori și adora haosul din acel birou.

Când se întâlniră în ușa biroului, Harry Rex îl întâmpină cu un:

– Am auzit că ai cam luat-o razna, băiete!

Încăperea era spațioasă, fără ferestre, situată în partea din spate a clădirii, departe de clienții aflați în așteptare. Era plină de rafturi cu cărți, cutii de depozitare, probe în procese, fotografii mărite și teancuri groase de depoziții, iar pereții erau acoperiți de poze ieftine, în principal de-ale lui Harry Rex ținând vreo carabină și rânjind, având la picioare o serie de animale ucise. Mack nu-și mai amintea când anume îl vizitase ultima dată, dar era sigur că nimic nu se schimbase.

Se așezară, Harry Rex dincolo de un birou masiv de pe care stăteau să cadă tot felul de foi, iar Mack, într-un scaun care se bălăbănea în toate direcțiile, acoperit de o tapițerie uzată.

– Doar mi-am spart capul, atâta tot, spuse Mack.

– Arăți ca naiba!

– Mulțumesc!

– A înaintat deja divorțul?

– Nu. Tocmai am verificat. Spunea că are de gând să apeleze la o fătucă din Tupelo, pe aici n-ar avea încredere în nimeni. Dar, Harry Rex, eu nu vreau să mă bat cu ea. Poate să păstreze totul: fetele, casa, cu tot ce-i în ea. Inițiez deschiderea procedurii de insolvență, îmi închid prăvălia și plec în lume.

Harry Rex tăie cu calm capătul unui nou trabuc negru, apoi și-l îndesă în colțul gurii.

– O iei razna, băiete!

Harry Rex avea în jur de cincizeci de ani, dar arăta mult mai în vârstă și mai înțelept. Oricărei alte persoane mai tinere i se adresa în mod obișnuit cu apelativul „băiete", în semn de afecțiune.

– Hai să-i spunem criza vârstei a doua. Am patruzeci şi doi de ani şi m-am săturat până peste cap să fiu avocat. Căsnicia nu-mi merge. Nici cariera. A sosit vremea să fac o schimbare, să schimb peisajul.

– Ascultă, băiete, eu am trecut prin trei căsnicii. Să scapi de o femeie nu reprezintă un motiv să-ţi bagi coada între picioare şi să fugi.

– Harry Rex, nu am venit la tine să mă consiliezi în chestiuni de carieră. Te angajez să te ocupi de divorţul meu şi de deschiderea procedurii de insolvenţă. Am pregătit deja documentele. Tu doar să ceri vreunui ucenic de-al tău să pună tot ce trebuie într-un dosar şi să se asigure că sunt protejat.

– Încotro pleci?

– Undeva cât mai departe. Deocamdată, nu ştiu, dar te anunţ eu când ajung la destinaţie. Mă voi întoarce când va fi nevoie de mine. La urma urmei, rămân tată, pricepi?

Harry Rex se lăsă moale în scaun. Oftă din rărunchi, apoi privi la teancurile de dosare stivuite la întâmplare pe podea în jurul biroului său. Privi către telefonul cu cinci beculeţe roşii clipind intermitent.

– Nu mă iei şi pe mine? întrebă el.

– Îmi pare rău. Tu trebuie să rămâi aici să mă reprezinţi. Am unsprezece dosare active de divorţ, majoritatea necontestate, plus opt proceduri de insolvenţă, o adopţie, două pe drepturi de proprietate, unul pe o avarie auto, unul pe asigurare de accident de muncă, alte două pe mici neînţelegeri de afaceri. Per total, un comision de 25 000 de dolari în următoarele şase luni. Te-aş ruga să mi le iei tu de pe cap.

– Numai nişte rahaturi!

– Da, aceleaşi rahaturi la care tot rânesc de şaptesprezece ani. Pune-le şi tu în cârca vreunui asociat mărunt de-al tău şi dă-i şi vreun bonus. Ascultă-mă, nu-i nimic complicat în ele.

– Câtă pensie alimentară crezi că poți plăti?

– Suma maximă este de trei mii pe lună, ceea ce ar fi al naibii de mult în comparație cu ce le dau acum. Pornește de la două mii și vezi cum merge. Dacă invocă motivul diferențelor ireconciliabile, sunt de acord. Îi las custodia totală, cu condiția să le pot vizita pe fete ori de câte ori mă aflu în oraș. Îi las și casa, și mașina, și conturile din bancă, totul. N-o va afecta procedura de insolvență. Nu sunt incluse activele comune.

– Pentru ce vrei să inițiez procedura de insolvență?

– Pentru Birourile de Avocatură Jacob McKinley Stafford, SRL, fie-i țărâna ușoară!

Harry Rex mestecă la trabuc și se uită la cererea de inițiere a procedurii de insolvență. Nu era nimic deosebit de văzut, obișnuita acumulare pe carduri de credit, omniprezenta linie de credit fără garanții, povara ipotecii.

– Să știi că nu e nevoie să faci asta, spuse el. Toate chestiunile astea pot fi aranjate.

– Harry Rex, cererea este gata pregătită. Hotărârea e deja luată, alături de altele câteva. O iau din loc, înțelegi? Departe de-aici. Plec.

– Curajoasă treabă!

– Nu. Cei mai mulți ar spune că fuga este o dovadă de lașitate.

– Dar tu cum o vezi?

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Dacă nu plec acum, nu mai plec niciodată. Este unica mea șansă.

– Bravo ție!

*

Marți, exact la ora zece dimineața, la o glorioasă săptămână după primul telefon, Mack îl dădu pe al doilea. În timp de apăsa pe butoane, zâmbi și se felicită pentru nemaipomenitele realizări

din ultimele şapte zile. Planul funcţiona perfect, nici o hibă, poate doar rana de la cap, dar chiar şi aceea se brodise de minune în strategia lui de evadare. Mack se rănise, fusese internat în spital cu o lovitură puternică la cap. Nici o mirare că se purta ciudat.

– Cu domnul Marty Rosenberg, spuse el cu seninătate în glas, după care aşteptă ca măreţul personaj să fie înştiinţat.

Îi răspunse de îndată şi schimbară câteva cuvinte preliminare. Marty nu părea să se grăbească, avea chef de vorbit vrute şi nevrute, aşa că Mack se îngrijoră brusc, gândindu-se că această lipsă de eficienţă ar putea determina o schimbare nu tocmai fericită de planuri. Se hotărî să treacă la obiect.

– Ascultă, Marty, m-am întâlnit cu toţi cei patru clienţi ai mei şi, după cum poţi intui, cu toţii s-au arătat entuziasmaţi să-ţi accepte oferta. Vor trece totul sub tăcere pentru jumătate de milion de dolari.

– Da, Mack, păi, jumătate de milion era?

Omul părea nesigur.

Lui Mack i se tăie răsuflarea, îi îngheţă inima în piept.

– Bineînţeles, Marty, spuse el, chicotind forţat, ca şi cum bătrânul Marty ar fi avut chef de poante. Ai oferit o sută de mii pentru fiecare dintre cei patru, plus o sută de mii costul apărării.

Mack auzi foială de hârtii la New York.

– Hmm, păi să vedem Mack... Vorbim de dosarele Tinzo, corect?

– Corect, Marty, îi spuse Mack cu o importantă doză de teamă şi de frustrare. Şi de disperare.

Tipul cu agenda nici măcar nu prea ştia despre ce vorbeau. Cu o săptămână în urmă dăduse dovadă de o eficienţă maximă. Acum, de-abia dacă-şi mai găsea cuvintele. Apoi urmă cea mai terifiantă replică posibilă:

– Mi-e teamă c-am încurcat dosarele astea cu altele.

– Glumeşti! replică Mack, cam prea agresiv.

„Stăpânește-te", își spuse el.

– Chiar atât de mult v-am oferit pentru aceste cauze? zise Marty, în mod clar verificându-și notițele în vreme ce vorbea.

– Al dracu' să fiu dacă nu așa ai făcut, iar eu, de bună-credință, am transmis mai departe oferta clienților mei. Am încheiat o înțelegere, Marty! Tu ai înaintat o ofertă rezonabilă, noi am acceptat-o. Nu poți da înapoi.

– Doar că-mi pare un pic cam mult, asta-i tot. În ultima vreme, am tot lucrat la astfel de dosare pe asumarea răspunderii pentru calitatea produsului.

„Păi, felicitări, mai că i-ar fi spus Mack. Ai o tonă de lucru pentru niște clienți care te pot plăti cu tone de bani." Mack își șterse fruntea de transpirație, văzând cum totul se ducea de râpă. „Nu intra în panică", își spuse în sinea sa.

– Nu e deloc mult, Marty! Ar trebui numai să-i vezi pe Odell Grove, cu un singur ochi, pe Jerrol Baker, fără mâna stângă, pe Doug Jumper și mâna lui dreaptă ciopârțită și bună de nimic, pe Travis Johnson, cu cioturi în loc de degete. Tu, Marty, ar trebui să stai de vorbă cu oamenii aceștia, să vezi ce viață mizeră duc, cât de mult au fost afectați de drujbele Tinzo cu lanț, și atunci eu cred că ai fi de-acord că oferta voastră de jumătate de milion e rezonabilă, ba chiar e mai puțin decât li s-ar fi cuvenit.

Mack răsuflă, mai că-și zâmbi în sinea lui atunci când termină. O argumentare finală nu tocmai rea. Poate că ar fi trebuit să petreacă mai mult timp în instanță.

– Acum nu am timp să intru în astfel de detalii și să discut asumarea de răspundere, Mark, eu...

– Mack. Sunt Mack Stafford, avocat în Clanton, Mississippi.

– Corect, scuze!

Alte fojgăieli de hârtii veneau dinspre New York. Pe fundal, se auzea cum domnul Rosenberg dădea indicații înăbușite. După care acesta din urmă reveni, clar și răspicat:

– Mack, realizezi faptul că Tinzo a mers de patru ori în instanță cu drujba asta cu lanț și de fiecare dată a câștigat. Lovitură de maestru, nici o răspundere!

Evident că Mack nu știa de asta, pentru că uitase de mult de acțiunea lui de primă clasă. În disperare de cauză, răspunse totuși:

– Da, am analizat dosarele acelor procese. Dar, Marty, parcă nu voiai să discutăm despre asumarea de răspundere.

– Bine, ai dreptate. Îți trimit prin fax documentele aferente înțelegerii.

Mack răsuflă ușurat.

– Cam pe când crezi că mi le poți trimite înapoi? întrebă Marty.

– În câteva zile.

Mai negociară cu privire la formularea documentelor. Se puseră în cele din urmă de acord despre cum să se distribuie banii. Mai stătură alte douăzeci de minute la telefon cu treburi avocățești.

Când Mack puse în cele din urmă receptorul jos, închise ochii, își ridică picioarele pe birou și se lăsă pe spate în scaunul rotativ. Era stors de puteri, extenuat, încă înspăimântat, dar își revenea destul de repede. Zâmbi, după care se puse pe fredonat o melodie de-a lui Jimmy Buffet.

Telefonul îi tot suna.

*

Adevărul era că pe Travis Johnson și pe Doug Jumper nu reușise să-i localizeze. Despre Travis se zvonea că ar fi plecat undeva în Vest, șofer de camion, o meserie pe care o putea exercita cu ușurință folosindu-se de cele doar șapte degete întregi. Travis avea și o fostă soție, cu o casă plină de copii și cu un registru plin de pensii de întreținere neplătite. Fosta soție lucra în

tura de noapte într-un magazin comercial din Clanton, iar lui Mack nu prea avu ce să-i spună. Își aminti însă de promisiunile făcute de el că avea să le facă rost de ceva bani atunci când Travis își pierduse bună parte din trei degete. Potrivit unor vagi prieteni, Travis și-ar fi luat tălpășița cam cu un an în urmă și nu avea de gând să se întoarcă în Ford County.

Despre Doug Jumper se zvonea că murise. Ar fi ajuns prin închisoare în Tennessee, fiind găsit vinovat de săvârșirea unor acte de violență, și nu mai fusese văzut de vreo trei ani. Tată nu avusese. Mama lui se mutase. Mai avea ceva rude împrăștiate prin ținut, dar, una peste alta, nu se arătaseră prea interesați să vorbească despre Doug, cu atât mai puțin cu un avocat, chiar dacă acesta purta haine de vânătoare de camuflaj sau jeanși decolorați și bocanci de drumeție, sau orice alte combinații alese de Mack pentru a se confunda cu localnicii. Tactica-i îndelung aplicată, de a flutura pe sub nasul cuiva osul în chip de cec de înmânat lui Doug, nu funcționă. Nimic nu funcționă, astfel că, după două săptămâni de căutări, Mack renunță în cele din urmă atunci când auzi, pentru a treia sau pentru a patra oară zvonul cum că „Băiatul ăla se prea poate să fie mort".

Obținu semnăturile legitime din partea lui Odell Grove și lui Jerrol Baker – pateticul de Jerrol de-abia dacă mâzgăli ceva pe pagină cu mâna lui dreaptă –, după care săvârși prima lui infracțiune. Domnul Marty Rosenberg din New York îi ceruse să legalizeze notarial documentele de decontare și autorizare, însă acestea erau lucruri standard cerute în fiecare caz. Numai că Mack își concediase notarul, și să procure serviciile unui alt notar era mult prea complicat.

La el la birou, cu ușile încuiate, folosind numele Fredăi, falsifică grijuliu parafa notarului public, după care aplică sigiliul notarial lipind un timbru expirat, pe care îl păstrase într-un dulăpior cu dosare închis cu cheia. Legaliză notarial semnătura

lui Odell, apoi pe cea a lui Jerrol, după care se opri să-şi admire realizarea. Plănuia asta de vreo câteva zile şi era convins că n-avea să fie prins. Falsurile erau minunate, timbrul notarial modificat de-abia dacă se cunoştea, şi oricum nimeni din New York n-avea să stea să le analizeze. Domnul Rosenberg şi angajaţii lui de elită erau atât de nerăbdători să închidă aceste dosare, încât aveau doar să arunce o privire pe hârtiile de la Mack, să confirme o serie de detalii, apoi să trimită cecul.

Gradul de infracţionalitate al faptelor lui crescu atunci când falsifică semnăturile lui Travis Johnson şi Doug Jumper. Aceasta, bineînţeles, avea o justificare în faptul că depusese deja eforturi, cu bună-credinţă, să-i găsească, iar dacă şi-ar fi făcut vreodată apariţia, era dispus să le ofere aceeaşi sumă de 25 000 de dolari pe care le-o plătise şi lui Odell, şi lui Jerrol. Presupunând, desigur, că avea să mai fie prin zonă când ei apăreau.

Dar Mack nu-şi propusese să rămână în zonă.

A doua zi de dimineaţă, apelă la serviciul de poştă al Statelor Unite – o altă posibilă violare a legii, a celei federale, dar, din nou, nu era ceva care să-i stârnească îngrijorarea – şi trimise expres pachetul la New York.

Apoi Mack înaintă cererea de iniţiere a procedurii de insolvenţă, între timp încălcând din nou legea prin nedeclararea comisioanelor care aveau să-i parvină de pe urma capodoperei sale cu drujbele cu lanţ. S-ar fi putut argumenta, în caz că era prins, că sumele nu fuseseră încă primite, şi aşa mai departe, dar Mack nu putea câştiga această dezbatere nici dacă o purta în forul său interior. Nu că ar fi încercat s-o poarte. Comisioanele n-aveau să fie văzute de nimeni din Clanton, dacă nu chiar din întreg statul Mississippi.

Nu se mai bărbierise de două săptămâni şi, după părerea sa, îl prindea destul de bine barba grizonantă. Renunţase să mănânce prea mult, renunţase să mai poarte sacou şi cravată.

Vânătăile și rănile de pe frunte i se vindecaseră. Când era văzut prin oraș, ceea ce nu se întâmpla prea des, lumea ezita să se apropie și șușotea, pentru că se răspândise vestea că bietul Mack o luase pe câmpii.

Prin tribunal, se răspândi rapid zvonul că dăduse faliment, pentru ca apoi să se afle și că Lisa înaintase divorț, motiv pentru care avocații și grefierii nu mai vorbeau despre nimic altceva decât despre el. Biroul lui, atât în timpul orelor de lucru, cât și după, avea ușile încuiate. Nu răspundea la telefon.

Banii de pe drujbele cu lanț fură transferați într-un nou cont bancar din Memphis, iar de-acolo fură împrăștiați discret. Mack scoase 50 000 de dolari numerar și-i plăti pe Odell Grove și pe Jerrol Baker, ceea ce-l făcu să se simtă tare bine. Cu siguranță că erau îndreptățiți să primească mai mult, cel puțin conform condițiilor prevăzute în de mult uitatele contracte pe care Mack le vârâse sub nasul lor când îl angajaseră. Dar, cel puțin pentru Mack, circumstanțele impuneau o interpretare mult mai flexibilă a numitelor contracte, și existau și câteva rațiuni. În primul rând, clienții erau foarte mulțumiți. În al doilea rând, orice ar fi primit peste cei 25 000 de dolari, clienții ar fi făcut praf, astfel că, pentru economisirea banilor, Mack era de părere că se cuvenea să păstreze el cea mai mare parte a lor. În al treilea rând, 25 000 de dolari reprezentau o sumă rezonabilă, având în vedere gravitatea mică a rănilor și mai ales având în vedere faptul că cei doi n-ar fi primit nimic, dacă Mack, din capul locului, nu ar fi fost suficient de inteligent încât să pună la cale această acțiune amplă de litigii legate de drujbele cu lanț.

Argumentele patru, cinci și șase urmau aceeași linie de gândire. Mack era deja prea obosit după atâta analiză logică a acțiunilor sale. Pur și simplu, își înșela clienții cu bună știință.

Ajunsese un escroc. Falsifica documente, ascundea bunuri, își escroca clienții. Iar dacă și-ar fi luat răgaz să cugete asupra acestor

fapte, s-ar fi simțit deplorabil. Realitatea era că Mack era atât de încântat de planul lui de evadare, încât uneori se surprindea râzând. Odată infracțiunile săvârșite, nu mai exista cale de întoarcere, însă și asta îi făcea plăcere.

Îi dădu și lui Harry Rex un cec de 50 000 de dolari care să acopere cheltuielile inițiale cu divorțul, după care perfectă documentele necesare prin care îi permitea avocatului său să acționeze în interesul lui pentru punerea în ordine a afacerilor sale. Restul banilor îi transferă într-o bancă din America Centrală.

*

Ultimul act al măiestrit gânditei și strălucit executatei strategii de evadare presupunea o întâlnire cu fiicele lui. După câteva conversații telefonice de testare a terenului, Lisa se înduplecă în cele din urmă și fu de acord să-i permită lui Mack să intre în casă, vreme de o oră, într-o seară de joi. Ea acceptă să plece în acel interval, dar avea să se întoarcă în exact șaizeci de minute.

Undeva, printre regulile nescrise ale comportamentului uman, o persoană înțeleaptă găsise de cuviință că astfel de întâlniri erau obligatorii. Mack cu siguranță ar fi putut sări peste întâlnirea respectivă, dar se pare că nu era doar un escroc, ci și un laș. Nici o regulă nu era sigură. El presupuse că era important pentru fete să li se dea ocazia să-și verse năduful, să plângă, să întrebe de ce. Dar nu ar fi trebuit să-și facă griji. Lisa le pregătise cu atâta meticulozitate, încât fetele de-abia dacă fură în stare să-l îmbrățișeze. Le promise să le viziteze cât de des posibil, chiar dacă avea de gând să părăsească orașul. Ele acceptară acest lucru afișând mai mult scepticism decât și-ar fi putut el imagina că era posibil. După treizeci de minute lungi și stânjenitoare, Mack le strânse încă o dată în brațe trupurile rigide, după care se grăbi la mașină.

Şi, pe când se îndepărta la volan, nutrea convingerea că cele trei femei se pregăteau de o nouă viaţă fericită fără el.

Dacă ar fi cugetat câtuşi de puţin asupra eşecurilor şi defectelor sale, ar fi dat cu siguranţă în melancolie. Se luptă în sinea sa cu dorinţa arzătoare de a şi le aminti pe fete de pe vremea când erau mai mici, iar viaţa lui era mai fericită. Dar oare fusese el vreodată fericit cu adevărat? N-ar fi ştiut să răspundă.

Se întoarse la birou, intră, cum făcea mai nou, prin uşa din spate şi dădu o ultimă tură. Toate dosarele pe rol îi fuseseră transferate lui Harry Rex. Cele vechi fuseseră arse. Cărţile de drept, echipamentele de birou, mobilierul, obiectele de artă ieftine de pe pereţi fuseseră fie vândute, fie date cadou. Îşi umplu o servietă de dimensiuni medii, al cărei conţinut fusese selectat cu mare grijă. Fără costume, cravate, cămăşi de birou, jachete, pantofi de ocazie – toate porcăriile astea fuseseră date firmelor de caritate. Mack îşi lua cu sine doar ce-avea mai uşor.

Luă un autobuz până în Memphis, de acolo zbură spre Miami, apoi mai departe spre Nassau, unde petrecu o noapte înainte să ia un avion către oraşul Belize, din ţara cu acelaşi nume. Aşteptă o oră în zăpuşeala din aeroport, sorbind dintr-o bere cumpărată de la un bar îngrămădit, ascultând conversaţia entuziastă despre pescuit a unor canadieni gălăgioşi şi visând la ce-l aştepta mai departe. Nu îi era foarte clar ce anume îl aştepta mai departe, dar cu siguranţă avea să fie mult mai captivant decât ruinele lăsate în urmă.

Banii îi avea în Belize, o ţară cu un tratat de extrădare în Statele Unite mai mult aşternut pe hârtie, decât pus în practică. Dacă aveau să-i dea de urmă, dar el era mai mult decât încrezător că nu se va întâmpla, atunci Mack putea să-şi ia tălpăşiţa spre Panama. Probabilitatea ca el să fie prins era aproape minimă – după părerea lui –, iar dacă cineva începea să pună întrebări prin Clanton, Harry Rex avea să afle curând.

Avionul spre insula Ambergris Cay era un aparat Cessna Caravan cam vechi, cu douăzeci de locuri, plin ochi de nord-americani bine hrăniți, mult prea voluminoși pentru scaunele înguste. Însă pe Mack nu-l deranjau. Se uita pe hublou, spre strălucitoarea apă acvamarin aflată la aproape un kilometru mai jos, cu valuri sărate și calde în care la scurt timp avea să înoate. Pe insulă, la nord de principalul oraș San Pedro, găsi o cameră într-un mic loc pitoresc cu ieșire la mare numit Rico's Reef Resort. Toate camerele erau precum niște colibe cu acoperiș din stufăriș, fiecare având o mică verandă în față. Pe fiecare verandă se afla un hamac lung, făcând evidente prioritățile acelei zone. Plăti numerar pentru o săptămână, renunțând definitiv la cardurile de credit, după care se schimbă degrabă în noile sale haine de serviciu: tricou, pantaloni scurți de blugi vechi, șapcă de baseball, desculț. La scurt timp, găsi și stabilimentul unde își putea uda gâtlejul, comandă o băutură cu rom și întâlni un bărbat pe nume Coz. Coz își aruncase ancora la un capăt al tejghelei făcute din lemn de tec și lăsa impresia că stătea priponit acolo de ceva vreme. Își purta părul lung și cărunt strâns la spate într-o coadă de cal. Avea pielea arsă de soare și tăbăcită. Accentul lui părea vag din New England[1], iar la scurt timp, aprinzând țigară de la țigară și bând rom întunecat la culoare, lăsă să-i scape cum că la un moment dat lucrase pentru o destul de nedefinită firmă din Boston. Încercă să-l descoasă pe Mack cu privire la trecutul său, însă Mack era mult prea agitat să divulge ceva.

– Și cât ai de gând să stai? întrebă Coz.

– Suficient cât să mă bronzez, răspunse Mack.

– S-ar putea să-ți ia ceva. Ai grijă la soare. Arde, nu glumă!

---

[1] Regiune din nord-estul Statelor Unite ale Americii, cuprinzând statele Maine, New Hampshire, Vermont, Rhode Island, Massachusetts și Connecticut (n.tr.)

Coz avea pregătite sfaturi despre o mulțime de lucruri în Belize. Când își dădu seama că nu scotea mare lucru de la partenerul lui de băut, îi spuse:

– Ești deștept. Nici să nu vorbești prea multe pe-aici. Sunt o groază de yankei care fug de te-miri-ce.

Mai târziu, în hamac, Mack se lăsă legănat în bătaia brizei, privi oceanul, ascultă valurile, sorbi din rom combinat cu cola și se întrebă dacă el într-adevăr fugea de ceva. Doar nu existau nici un mandat eliberat pe numele lui, nici un ordin judecătoresc, nici un creditor pe urmele lui. Cel puțin, după cunoștința lui. Și nici nu se aștepta la ceva de genul ăsta. Putea să se-ntoarcă acasă chiar de-a doua zi, dacă voia, dar gândul îi păru total dezagreabil. Nu mai avea la ce să se întoarcă. Doar alesese să fugă de toate cele lăsate în urmă. Șocul de după plecare îi atârna greu în suflet, însă romul ajuta, cu siguranță, la ușurarea poverii.

Mack își petrecu prima săptămână fie stând în hamac, fie pe lângă piscină, profitând de soare, cu cumpătare, însă, înainte de a se retrage în grabă pe verandă pentru un timp de răgaz. Când nu dormita, nu făcea plajă sau nu pierdea vremea pe la bar, făcea plimbări lungi pe malul apei. I-ar fi plăcut să-i fi ținut cineva companie, se gândea el. Mai stătea de vorbă cu turiștii cazați pe la hoteluri mici sau pe la colibe pescărești, iar în cele din urmă îi căzu la așternut o tinerică simpatică din Detroit. Din când în când, se mai plictisea, dar plictiseala din Belize era pe departe mult mai plăcută decât plictiseala din Clanton.

Pe 25 martie, Mack se trezi brusc dintr-un vis urât. Dintr-un motiv cumplit sau altul reținuse data, pentru că în acea zi, în Clanton, începea un nou termen la curtea de justiție, iar Mack, în condiții normale, ar fi trebuit să fie prezent la o nouă înfățișare în principala sală de judecată. Acolo, alături de alți douăzeci de avocați, avea de răspuns când i s-ar fi strigat numele pentru a-l informa pe judecător că domnul și doamna Cutare erau prezenți

și pregătiți să obțină divorțul. Avea cel puțin trei înfățișări pentru acea zi. Din nefericire, încă îi stăruiau în minte numele lor. Pur și simplu intrau toate ca pe bandă rulantă, iar Mack era doar un angajat prost plătit și oricând ușor de înlocuit.

Întins despuiat sub cearșafuri, închise ochii. Simți cum mirosul de stejar putred și de piele bătucită din vechea sală de judecată îi pătrundea în nări. Auzi vocile celorlalți avocați discutând precipitat și preocupați despre amănuntele de ultimă oră. În fața lui, într-o robă neagră decolorată, judecătorul stătea afundat în scaunul lui masiv, așteptând nerăbdător să semneze hârtii care să anuleze, iată, un alt mariaj încheiat cu voia Domnului.

Apoi deschise ochii și, privind palele ventilatorului agățat de tavan învârtindu-se alene, în tăcere, și ascultând zgomotele de dis-de-dimineață ale oceanului, Mack Stafford fu brusc și cu desăvârșire copleșit de bucuria libertății. Trase repede niște pantaloni sport scurți pe el și coborî în fugă pe plajă până pe un dig care înainta șaizeci de metri în apă. Sprintă și străbătu în viteză digul, fără să încetinească atunci când se apropie de capăt. Râzând, Mack plonjă prin aer și aterizâ împroșcând zgomotos în jur. Apa învolburată toată îl împinse la suprafață, iar el porni să înoate.

Cazinoul

Cel mai ambiţios escroc din Clanton era un comerciant de tractoare pe nume Bobby Carl Leach. Pornind de la un teren de vânzări ceva mai mare, amenajat doar cu pietriş, situat undeva pe autostrada de la nord de oraş, Bobby Carl ajunsese să-şi construiască un imperiu care la un moment dat includea un excavator, un buldozer, un convoi de camioane pentru lemn de celuloză, două minirestaurante cu specific pescăresc unde puteai mânca atât cât îţi încăpea în burdihan în contul unei sume fixe, un motel, o porţiune de pădure virgină, unde şeriful dăduse peste o cultură de marijuana, şi o colecţie de proprietăţi imobiliare care consta în principal din clădiri neocupate, împrăştiate peste tot prin Clanton. Cele mai multe dintre ele se făcuseră scrum, în cele din urmă. Incendiile îi tot ţinuseră calea lui Bobby Carl, la fel şi litigiile. Procesele nu-i erau străine şi tare-i mai plăcea să se laude cu toţi avocaţii pe care-i ţinea ocupaţi. Având la activ o istorie foarte picantă cu afaceri dubioase, divorţuri, audituri ale Fiscului, încasări frauduloase ale unor asigurări şi puneri sub acuzare aproape materializate, Bobby Carl era el însuşi o mică industrie, cel puţin pentru asociaţia de avocaţi din baroul local. Şi chiar dacă se afla mai tot timpul în vecinătatea necazurilor, nu fusese niciodată supus cu adevărat urmăririi penale. În timp, îşi câştigase o reputaţie de mare priceput în eludarea legii, iar celor mai mulţi

cetățeni din Clanton le făcea plăcere să reia și să brodeze pe marginea istorioarelor despre afacerile lui Bobby Carl.

Mașina sa preferată era un Cadillac DeVille, întotdeauna cafenie, curată și nouă. Schimba automobilul o dată la douăsprezece luni, astfel încât să aibă ultimul model. Nimeni nu îndrăznea să conducă același model. Odată cumpărase un Rolls-Royce, singurul existent pe o rază de trei sute de kilometri, dar ținuse mașina mai puțin de un an. Când înțelesese că un asemenea autovehicul exotic avea un impact minim asupra localnicilor, scăpase de el. Oamenii locului nu aveau habar unde fusese fabricat și cât costase. Nici un mecanic local nu s-ar fi atins de mașină, dar asta nu ar fi avut oricum nici o importanță, pentru că nu se găseau piese de schimb pentru ea.

Purta cizme de cowboy cu vârful periculos de ascuțit, cămăși albe apretate și costume din trei piese închise la culoare, în buzunarele cărora avea întotdeauna îndesate o mulțime de bancnote. Toate ținutele erau decorate cu o colecție impresionantă de aur: ceasuri masive, lanțuri groase pentru purtat la gât, brățări, catarame la curea, ace de guler, ace de cravată. Bobby Carl aduna aur după cum unele femei adună perechi de pantofi. Avea lucrături aurite în mașini, în birou, pe serviete, pe cuțite, pe rame de portrete, chiar și pe obiectele sanitare. Îi plăceau și diamantele. Fiscul nu putea ține pasul cu asemenea bunuri portabile, și piața neagră reprezenta un loc de cumpărături natural pentru Bobby Carl.

Pe cât de ostentativ se arăta în public, pe atât de fanatic era în viața privată. Trăia discret într-o casă modernă, cu aspect bizar, undeva izolat pe dealurile de la est de Clanton, iar însuși faptul că foarte puțin oameni îi văzuseră vreodată domiciliul dăduse naștere unor zvonuri potrivit cărora locul ar fi adăpostit săvârșirea a tot felul de activități imorale și ilegale. Ceva adevăr exista în aceste zvonuri. Un om de calibrul său atrăgea, în mod

firesc, tot felul de domnițe din categoria oportunistelor, iar lui Bobby Carl tare-i mai plăceau femeile. Se căsătorise cu vreo câteva dintre ele, spre constantul său regret ulterior. Îi plăcea și să bea, dar nu exagera niciodată. Avea tot felul de prieteni excentrici și organiza petreceri zgomotoase, dar lui Bobby Carl nu i se întâmpla niciodată să întârzie la muncă din cauza mahmurelii, nici măcar o oră. Banii erau mult prea importanți pentru el.

În fiecare dimineață, la cinci fix, inclusiv duminicile, Cadillacul său DeVille cafeniu și spilcuit dădea o tură rapidă prin centrul orașului Clanton, de jur împrejurul tribunalului din Ford County. Magazinele și birourile erau întotdeauna pustii și întunecate la acea oră, ceea ce-l încânta nespus. „Lasă-i să doarmă." Nici bancherii, nici avocații, nici agenții imobiliari, nici comercianții – toți aceia care îndrugau povești despre el, invidioși fiind totodată pe banii lui – nu se găseau niciodată la cinci dimineața la lucru. Adora întunericul și tăcerea deplină, lipsa competiției de la acea oră. După ce-și încheia tura victorioasă de fiecare zi, pornea cu viteză înspre biroul său amplasat pe terenul de vânzări de tractoare, fără îndoială cel mai vast din tot ținutul. Ocupa cel de-al doilea nivel al unei clădiri din cărămidă roșie construite înainte de Pearl Harbour, iar de dincolo de geamurile fumurii Bobby Carl își putea supraveghea tractoarele, aruncând câte o privire și înspre traficul de pe autostradă.

Singur și mulțumit de sine, își începea fiecare zi cu o ditamai cana de cafea tare, pe care o dădea gata cât citea ziarele. Se abonase la toate cotidienele la care putuse să ajungă – cele din Memphis, cele din Jackson, cele din Tupelo – și la toate apariițiile săptămânale din districtele învecinate. Citea cu înverșunare și sorbea cu nesaț din cafea, cercetând cu mare atenție ziarele nu atât după noile vești, ci în căutare de oportunități. Clădiri de vânzare, terenuri agricole, prescrierea vreunei ipoteci, închiderea sau deschiderea vreunei fabrici, licitații, falimente, lichidări,

cereri de ofertă, fuziuni bancare, viitoare lucrări publice. Avea pereții biroului acoperiți de hărți ale unor parcele de pământ și fotografii de la înălțime ale unor orașe și districte. Avea în calculator întreg registrul de cadastru local. Știa cine avea de plătit impozite și pe ce terenuri și clădiri, pentru cât timp și ce sume, adunând și organizând toate aceste informații la primele ore ale dimineții, când toți ceilalți dormeau.

Dar marea sa slăbiciune, care întrecea cu mult pasiunea pentru femei și pentru whisky, era reprezentată de jocurile de noroc. Avea o lungă și neplăcută experiență legată de Las Vegas, de cluburile de pocher și de agențiile de pariuri sportive. Paria în mod curent sume mari pe cursele de ogari din West Memphis, iar odată, într-o croazieră în insulele Bermude, mai să se ruineze singur. Iar când se întâmplase, în chip total neașteptat, ca să se deschidă un cazinou și în Mississipi, imperiul său ajunsese să înregistreze un nivel îngrijorător de îndatorare. O singură bancă locală acceptase să mai lucreze cu el, iar când bătuse la ușa acesteia pentru a-și acoperi pierderile la masa de pariuri, fusese nevoit să-și amaneteze din aurul pe care-l avea ca să-și acopere cheltuielile cu firma. După care îi arsese o nouă casă. Se luase de guler cu agenția de asigurări și obținuse o înțelegere care-l mai scosese pentru o vreme din criza financiară.

*

Indienii choctaw construiseră unicul cazinou din stat într-o zonă fără ieșire la mare. Era localizat în Neshoba County, la sud de Clanton, la două ore de mers, iar într-o bună seară, în acest cazinou, Bobby Carl avea să arunce zarurile pentru ultima dată. Pierdu o mică avere și, pe când conducea spre casă băut fiind, se jură să nu mai dea în veci bani pe jocuri de noroc. Era destul.

Doar un fraier putea să se țină de pariuri. Un motiv suficient de bun pentru ca băieții deștepți să tot deschidă cazinouri.

Iar Bobby Carl Leach se considera un băiat deștept.

Din cercetările sale află în scurt timp că Departamentul de Interne recunoștea existența a 562 de triburi de populație indigenă pe tot cuprinsul Statelor Unite, însă în Mississippi doar pe cel al populației choctaw. Statul fusese cândva înțesat de indieni – erau cel puțin nouăsprezece triburi majore –, însă cei mai mulți fuseseră strămutați cu forța în anii 1830 și trimiși în Oklahoma. Doar trei mii de indieni choctaw rămăseseră pe loc și o duceau destul de bine de pe urma cazinoului lor.

Era necesară concurența. Cercetări suplimentare scoaseră la iveală că, la un moment dat, a doua populație ca importanță numerică fusese cea a indienilor yazoo și, cu mult timp înainte de sosirea omului alb, teritoriul lor ar fi acoperit practic ceea ce astăzi constituia jumătatea de nord a statului Mississippi, inclusiv Ford County. Bobby Carl plăti ceva bani unei firme pentru o expertiză genealogică, de la care primi un arbore genealogic destul de dubios menit a demonstra faptul că un străbunic al tatălui său ar fi fost descendent de gradul al șaisprezecelea al neamului yazoo.

Și așa începu să se contureze un plan de afaceri.

La aproximativ cincizeci de kilometri vest de Clanton, la granița cu Polk County, era o băcănie a unui bătrân cu pielea mai arămie, părul lung și împletit și turcoaze pe fiecare deget. I se spunea simplu, Căpetenia Larry, în principal pentru că pretindea a fi indian pursânge, având și hârtii care să ateste acest fapt. Era un yazoo, tare mândru de descendența sa, și, ca să convingă lumea de autenticitatea etniei lui, etala tot felul de artefacte și de suvenire indiene ieftine alături de ouăle și de berea pe care le vindea. Așezase un cort indian fabricat în China chiar pe marginea autostrăzii, iar într-o cușcă aproape de intrare se găsea un urs

brun geriatric, adormit şi lipsit de energie. De vreme ce băcănia Căpeteniei Larry era singura prăvălie pe o distanţă de mai bine de cincisprezece kilometri, localnicii îi făceau ceva vânzări, mai vindea şi combustibil, mai stătea, când şi când, să se pozeze cu vreun turist rătăcit.

Căpetenia Larry era un fel de militant pentru drepturile indigenilor. Zâmbea rar şi lăsa impresia că ducea pe umerii lui povara neamului său de mult uitat şi mult asuprit. Adresase scrisori supărate unei serii de congresmeni, de guvernatori şi de birocraţi, iar răspunsurile primite le-avea prinse în piuneze pe peretele din spatele casei de marcat. Numai să fi adus vorba, că şi lansa vreo critică virulentă cu privire la cele mai recente nedreptăţi săvârşite faţă de cei din neam cu el. Istoria reprezenta unul dintre subiectele sale preferate, fiind dispus şi în stare să vorbească ore în şir despre cruntul şi fascinantul furt al „gliei sale". Cei mai mulţi dintre localnici ştiau că cel mai bine era să nu schimbe prea multe cuvinte cât plăteau pentru cumpărături. Unora însă chiar le făcea plăcere să tragă vreun scaun aproape şi să-l asculte pe şeful de trib declamând cu patos.

De aproape douăzeci de ani, Căpetenia Larry tot căuta să dea de urma altor descendenţi ai tribului yazoo din zonă. Majoritatea celor cărora le scrisese îi răspunseseră că n-aveau habar dacă erau sau nu descendenţi ai unor triburi indiene, dar nici nu-i interesa. Erau complet asimilaţi, cu sânge amestecat, din căsătorii interetnice, complet reci faţă de versiunea lui cu privire la moştenirea lor genetică. Ei erau albi! La urma urmei, era vorba despre Mississippi, şi orice aluzie la existenţa sângelui corcit suna mult mai ameninţător decât o vorbă despre vreo neînsemnată zbenguială ancestrală cu vreun membru al populaţiei indigene. Dintre aceia care se obosiseră să-i răspundă, majoritatea pretindea a fi de neam englez. Doi îl ameninţaseră că-l dau în judecată, unul îl ameninţase că-i ia gâtul. Dar el îşi văzuse mai departe de treaba

lui, iar când reușise să adune un grup pestriț format din douăzeci și patru de suflete disperate, pusese bazele națiunii yazoo și se adresase Departamentului de Interne pentru recunoaștere.

Anii trecuseră. Peste tot prin rezervațiile din statul Mississippi ajunseseră agenții de pariuri, astfel că valoarea teritoriului indian crescuse brusc.

Când Bobby Carl luă hotărârea că era în parte descendent al neamuui yazoo, se implică și el în mod discret. Cu ajutorul unei importante firme de avocatură din Tupelo, se operară presiuni în locuri potrivite de la Washington, astfel că nației yazoo i se conferi statutul oficial de trib. Nu aveau un teren al lor, dar, la urma urmei, directivele federale nici nu prevedeau așa ceva.

Bobby Carl avea însă teren. Vreo șaisprezece hectare acoperite de arboret pitic și de pini, ceva mai la vale pe autostradă de cortul Căpeteniei Larry.

Când sosi hârtia oficială de la Washington, mândrul nou trib se reuni în spatele băcăniei căpeteniei în cadrul unei ceremonii. Îl invitară pe reprezentantul lor în Congresul Statelor Unite, dar acesta fu reținut cu treburi la Capitoliu. Îl invitară și pe guvernator, dar nu primiră nici un răspuns. Invitară și alte oficialități ale statului, însă îndatoriri mult mai importante le reclamau prezența. Invitară și politicieni locali, însă și ei aveau mult prea mult de lucru prin alte părți. Din partea Departamentului de Interne se arătă doar un palid și umil subsecretar de stat, care le înmână documentul. Cei de neam yazoo, majoritatea la fel de fețe-palide ca și birocratul, fură totuși realmente impresionați de eveniment. Evident că Larry fu ales în unanimitate șef de trib pe viață. Nu aduse nimeni vorba despre plata vreunui salariu. Însă se discută îndelung despre o reședință, despre un teren pe care ei ar putea ridica un birou sau un sediu, un loc reprezentativ și funcțional.

A doua zi, Cadillacul cafeniu şi lustruit al lui Bobby Carl îşi făcu apariţia în parcarea cu pietriş a şefului de trib. Nu-l mai întâlnise până atunci pe Căpetenia Larry şi nici nu mai intrase în prăvălia lui. Cercetă cu privirea cortul fals, observă apoi vopseaua ce se cojea de pe pereţii exteriori, zâmbi cu dispreţ înspre străvechile pompe de benzină, zăbovi în dreptul cuştii ursului suficient de mult cât să se convingă că animalul era viu, după care intră să-şi cunoască fratele de sânge.

Spre norocul său, şeful de trib nu mai auzise până atunci de Bobby Carl Leach. Altfel, i-ar fi vândut o băutură acidulată dietetică şi i-ar fi urat drum bun. După vreo câteva sorbituri şi după ce îi fu clar că acest client nu se grăbea să plece, şeful de trib îi spuse:

– Sunteţi de pe-aici?

– Din partea cealaltă a districtului, răspunse Bobby Carl, atingând o suliţă falsă care făcea parte din costumul de războinic apaş aşezat pe un postament de lângă tejghea. Felicitări pentru documentul federal! adăugă el.

Pieptul şefului de trib se umflă instantaneu, şi îi adresă un prim zâmbet.

– Mulţumesc! De unde ştiţi? A apărut ceva în ziar?

– Nu. Pur şi simplu am auzit. Sunt parte yazoo.

La auzul acestor cuvinte, zâmbetul dispăru brusc, iar ochii negri ai şefului de trib se aţintiră asupra costumului de lână scump al lui Bobby Carl, a vestei, a cămăşii albe apretate, a cravatei stilate, a brăţărilor de aur, a ceasului de aur, a butonilor de aur pentru cămaşă, a cataramei de aur de la curea, până la cizmele de cowboy cu vârful întors. După care îi analiză părul: vopsit, făcut permanent, cu câteva şuviţe şerpuindu-i şi fluturându-i pe lângă urechi. Avea ochii verzi-albăstrui, ca de irlandez, şi şireţi. Bineînţeles că şeful de trib prefera persoanele care îi semănau, pe aceia care prezentau cel puţin vreo câteva

caracteristici indo-americane. Numai că prezentul îi impunea să se mulţumească doar cu ce i se oferea. Moştenirea genetică ajunsese în asemenea grad de diluare, încât faptul că te numeai yazoo era arhisuficient.

– Chiar sunt, insistă Bobby Carl, după care duse mâna la buzunarul interior al sacoului. Am documente doveditoare.

Şeful de trib le refuză fluturând din mână.

– A, nu, nu e nevoie. Sunt încântat, domnule...

– Leach, Bobby Carl Leach.

Cât mâncă un sendviş, Bobby Carl expuse faptul că îl cunoştea foarte bine pe şeful tribului choctaw şi sugeră o întâlnire între cei doi mari şefi de trib. Căpetenia Larry îi invidia de multă vreme pe cei din tribul choctaw pentru statornicia lor şi pentru eforturile lor de a-şi păstra cultura. Mai citise şi despre afacerile lor extrem de profitabile cu cazinoul, din profiturile rezultate tribul reuşind să se întreţină, să construiască şcoli, clinici şi să trimită tineri cu bursă la facultate. Bobby Carl, filantropul, insistă asupra progresului social al tribului choctaw datorat înţelepciunii de a profita de pe urma slăbiciunii omului alb pentru pariuri şi pentru băutură.

A doua zi, merseră împreună să facă un tur al rezervaţiei choctaw. Bobby Carl conduse şi vorbi fără întrerupere, astfel că, atunci când ajunseră la cazinou, reuşise deja să-l convingă pe Căpetenia Larry că ei, mândrul trib yazoo, puteau duplica afacerea choctaw şi astfel prospera ca tânără naţie. În mod surprinzător, şeful tribului choctaw era reţinut cu alte treburi, însă un slujbaş mărunt nu tocmai entuziasmat le făcu turul vastului hotel şi cazinou, după care le arătă cele două terenuri complete de golf cu optsprezece găuri fiecare, centrul expoziţional şi pista privată de avioane, toate amplasate într-o zonă cât se poate de rurală şi de izolată din Neshoba County.

– Îi este teamă de concurenţă, îi şopti Bobby Carl Căpeteniei Larry, în vreme ce ghidul lor lipsit de orice entuziasm le arăta locaţia.

În drum spre casă, Bobby Carl îşi prezentă planul de bătaie. Avea să doneze către comunitatea yazoo un teren de aproximativ şaisprezece hectare. În sfârşit, tribul urma să aibă un cămin! Iar pe acest teren aveau să-şi ridice propriul cazinou. Bobby Carl cunoştea un arhitect şi un constructor, şi un bancher, le mai cunoştea şi pe oficialităţile locale, era clar că-şi tot făcuse planuri de ceva vreme. Căpetenia Larry era mult prea ameţit şi mult prea candid să formuleze vreo întrebare. Brusc, viitorul se arăta extrem de promiţător, şi nu neapărat legat de bani. Respectul era tot ce conta pentru el. Căpetenia Larry visase îndelung la un cămin pentru neamul său, la un loc unde fraţii şi surorile sale să trăiască şi să prospere, să încerce să-şi redescopere moştenirea.

Şi Bobby Carl visa, doar că visurile sale nu aveau nimic de-a face cu gloria unui trib de mult rătăcit.

Şi pentru că el ar fi avut jumătate din participaţia legată de această afacere, avea de gând să doneze cele şaisprezece hectare, să asigure finanţarea pentru cazinou şi să angajeze avocaţi care să cumpere autorităţile neinteresate şi fără voinţă de a se implica. Cum cazinoul avea să fie ridicat pe teren indian, erau de fapt puţine lucruri de autorizat. Cu siguranţă la nivel de district sau de stat nu avea cine şi cum să-i oprească; astfel de lucruri fuseseră deja lămurite în mod ferm prin litigii anterioare peste tot pe cuprinsul ţării.

La sfârşitul unei zile lungi, cu o băutură răcoritoare în faţă, undeva în spatele băcăniei şefului de trib, cei doi fraţi de sânge îşi strânseră mâinile şi ciocniră în cinstea a ce-avea să vină.

Cele şaisprezece hectare îşi schimbară proprietarul, buldozerele raseră ca în palmă fiecare metru în parte, avocaţii se înfipseră care pe unde trebuia, bancherul primi undă verde, aşa că

la nici o lună orașul Clanton fu lovit de oribila veste că un cazinou avea să fie ridicat în Ford County. Vreo câteva zile zvonurile stârniră o agitație cumplită prin cafenelele din jurul pieței centrale, iar prin tribunal și prin birourile din vecinătate nu se prea discuta despre altceva. Încă de la început acest scandal fu legat de numele lui Bobby Carl, ceea ce-i conferi un aer amenințător de credibilitate. Doar el ar fi putut fi în stare de o astfel de inițiativă, exact tipul de afacere profitabilă și imorală de care să se apuce cu mare pasiune. Oficial, negă orice legătură; în particular, confirmă însă, mărturisind adevărul anume acelor persoane pe care le credea în stare să ducă vorba mai departe.

Două luni mai târziu, când turnară prima șarjă de beton, liderii locali nu organizară nici o ceremonie de aruncare a primei lopeți de pământ, nu luă nimeni cuvântul să promită locuri de muncă, nu avu loc nici o etalare în fața camerelor de filmat, cum obișnuia să se întâmple în astfel de situații. În mod intenționat, evenimentul fu lăsat să treacă asemenea unuia lipsit de importanță, iar dacă la fața locului nu ar fi venit, în baza unui pont, un reporteraș novice, începerea construcției ar fi trecut neobservată. Totuși, ediția imediat următoare a *Ford County Times* avea, mare pe prima pagină, fotografia unui autocamion de cimentare înconjurat de muncitori. Titlul suna asurzitor: „Vine Cazinoul!" Erau trecute în revistă doar câteva detalii, asta pentru că nimeni nu voise să vorbească. Căpetenia Larry era mult prea ocupată în spatele galantarului cu carne. Bobby Carl Leach era plecat din oraș cu afaceri urgente. Biroul Afacerilor Indiene din cadrul Departamentului de Interne se dovedi extrem de necooperant. Doar o sursă anonimă le confirmă, neoficial însă, că „în aproximativ zece luni" cazinoul avea să fie deschis.

Articolul de pe prima pagină și fotografia confirmară astfel zvonurile, motiv pentru care orașul explodă. Pastorii baptiști se organizară, iar în duminica imediat următoare potopiră

congregațiile cu condamnări virulente la adresa jocurilor de noroc și a viciilor aferente lor. Îi chemau pe oameni să ia atitudine. „Luați și scrieți scrisori!" „Contactați-vă aleșii!" „Stați cu ochii pe vecinii voștri ca nu cumva să cadă în patima jocurilor de noroc!" Aveau obligația de a opri acest cancer să se întindă în comunitate. Indienii atacau din nou.

Următoarea ediție a *Times* avea să fie plină de scrisori acide adresate editorului și nici una nu se pronunța în favoarea ridicării cazinoului. Diavolul amenința să pună stăpânire pe ei, de aceea toți cei de bună-credință aveau datoria să-și adune forțele să țină la distanță toate intențiile diavolești. Când Consiliul Districtual de Supraveghere se întruni, ca de obicei, luni dimineață, fu necesar ca întâlnirea să fie mutată în sala principală de judecată, unde să poată încăpea toată mulțimea revoltată. Cei cinci responsabili cu supravegherea bunului mers al districtului se ascunseră în spatele avocatului lor care încerca să explice gloatei că autoritățile locale nu puteau face nimic pentru a împiedica ridicarea cazinoului. Era o chestiune federală, scurt pe doi. Tribul yazoo fusese recunoscut oficial. Ei erau proprietarii terenului. Indienii construiseră deja cazinouri în cel puțin alte douăzeci și șase de state, de cele mai multe ori întâmpinând opoziție la nivel local. Grupuri de cetățeni îngrijorați intentaseră procese, dar le pierdură pe fiecare în parte.

Careva întrebă dacă era adevărat că Bobby Carl Leach era adevărata forță din spatele acestui cazinou.

Avocatul băuse cu Bobby Carl Leach cu numai două seri în urmă. Nu putea nega ceea ce întregul oraș suspecta.

– Cred că da, spuse el rezervat. Dar nu suntem noi în măsură să aflăm toate detaliile despre cazinou. În plus, domnul Leach este descendent al neamului yazoo.

Sala răbufni într-un râs zgomotos urmat de huiduieli și de fluierături.

– Şi liliputan ar pretinde că e, numai să-i mai iasă un ban! strigă careva, sala răsunând din nou de râsete şi de batjocuri, de data asta parcă şi mai numeroase.

Se strigă, se huidui şi se fluieră vreme de-o oră, dar întâlnirea se încheie în cele din urmă, entuziasmul oamenilor vlăguindu-se. Le era clar că districtul nu putea face nimic să oprească ridicarea cazinoului.

Şi continuă tot aşa. Urmară noi scrisori către editor, noi predici, noi telefoane către aleşi, noi actualizări în presă, nu prea multe. Trecură săptămâni, apoi luni, opoziţia îşi pierdu interesul. Bobby Carl nu se prea arătă la faţă, arareori fiind văzut în oraş. Cu toate acestea, în fiecare dimineaţă, la şapte fix, era la locul construcţiei, urlând la directorul de şantier şi ameninţând că dă afară pe unul sau pe altul.

*

Cazinoul Lucky Jack[1] fu terminat exact la un an de la primirea recunoaşterii oficiale de la Washington. Toate materialele erau de proastă calitate. Însăşi sala de jocuri fusese concepută în grabă, o combinaţie de trei ansambluri din metal prefabricat prinse la un loc, cărora li se ridicase o faţadă falsă din cărămizi albe şi cu o mulţime de neoane. Ataşaseră acesteia un hotel de cincizeci de camere, gândit să arate cât mai impozant posibil. Având şase etaje cu camere mici şi îngrămădite disponibile la preţul de 49,95 de dolari pe noapte, era cea mai înaltă clădire din district. În interiorul cazinoului, tematica aleasă era cea a Vestului Sălbatic, cu cowboy şi indieni, căruţe cu coviltir, vânători de recompense, cârciumi şi corturi de indieni. Pereţii erau acoperiţi de tablouri stridente cu scene de luptă, în care indienii apăreau cu mai puţine pierderi de vieţi omeneşti, asta dacă ar fi

[1] Valetul Norocos

interesat pe careva să observe. Podelele erau acoperite de o mochetă subțire, de prost-gust, inserată cu imagini colorate ilustrând cai și vite. Avea aspectul unei zgomotoase săli de convenții încropite cât mai repede posibil ca să-i atragă pe împătimiții de pariuri. În principal, Bobby Carl se ocupase de design și de amenajarea spațiului. Personalul fu instruit în fuga mare. „O sută de noi locuri de muncă", obișnuia Bobby Carl să replice oricărei persoane care avea critici la adresa cazinoului. Căpetenia Larry era împopoțonat din cap până-n picioare cu veșminte de ceremonial yazoo sau cel puțin cu versiunea lui despre cum ar trebui să arate costumul unui șef de trib yazoo, și tot ce trebuia el să facă era să străbată sala de jocuri în lung și-n lat, să stea de vorbă cu clienții și să-i facă să se simtă de parcă poposiseră pe un autentic teritoriu indian. Dintre cei douăzeci și patru de membri yazoo recunoscuți oficial, cincisprezece se înscriseseră să obțină un loc de muncă. Li se repartizaseră bandane cu pene cu tot și fuseseră învățați cum să împartă cărțile la blackjack, una dintre cele mai rentabile slujbe.

Viitorul era încărcat de planuri – un teren de golf, un centru expozițional, o piscină acoperită și așa mai departe –, dar mai întâi trebuiau să facă niște bani. Aveau nevoie de jucători.

Deschiderea se făcu fără fanfară. Bobby Carl știa că reporterii, camerele de filmat și prea multă atenție i-ar fi împrăștiat pe mulți dintre curioși, așa că Lucky Jack fu inaugurat fără tam-tam. Dăduse anunțuri la ziarele de prin districtele învecinate, promițând șanse mai bune de câștig și „cea mai mare sală de pocher din Mississippi". O minciună sfruntată, evident, dar nimeni nu îndrăznea să o atace în public. La început, afacerea se urni mai greu; localnicii nu se prea apropiau. Cei mai mulți clienți veneau de prin districtele învecinate și puțini dintre primii jucători sosiți își exprimară intenția să stea și peste noapte. Semețul hotel era

pustiu. Căpetenia Larry mai că nu avea cu cine să stea de vorbă în patrulările sale prin sala de jocuri.

După prima săptămână prin Clanton, se răspândi vestea că nu prea mergea afacerea cu cazinoul. Experţi în domeniu numai despre asta perorau prin cafenelele din piaţa centrală. Câţiva dintre cei mai curajoşi admiseră că vizitaseră cazinoul Lucky Jack şi confirmau încântaţi că locul era, practic, gol. Pastorii, din amvon, jubilau: diavolul fusese înfrânt. Indienii fuseseră din nou nimiciţi.

După două săptămâni de activitate nu tocmai strălucită, Bobby Carl ajunse la concluzia că era necesar să trişeze puţin. Găsi o fostă iubită de-a lui, una dispusă să-i apară poza peste tot prin ziare, şi manipulară automatele astfel încât fata să câştige fabuloasa sumă de 14 000 de dolari cu doar o fisă de un dolar. Un alt om de-al lor, originar din Polk County, câştigă 8 000 de dolari la „cele mai norocoase automate de la Vegas încoace". Cei doi câştigători se lăsară fotografiaţi alături de Căpetenia Larry când acesta din urmă le înmâna în mod ceremonios nişte cecuri supradimensionate, iar Bobby Carl plăti pentru anunţuri pe-o pagină întreagă în opt ziare săptămânale, inclusiv în *Ford County Times*.

Atracţia îmbogăţirii pe loc se dovedi copleşitoare. Încasările se dublară, pentru ca apoi să se tripleze. După şase săptămâni, Lucky Jack intra deja pe profit. Hotelul punea la dispoziţie camere gratis pentru pachetele de weekend, iar de cele mai multe ori nu le mai rămânea nici una disponibilă. Începură să sosească rulote din alte state. Panouri publicitare peste tot prin nordul Mississippiul făceau reclamă traiului fericit de la Lucky Jack.

*

Un trai fericit îi lipsea Stellei. Avea patruzeci și opt de ani, era mamă a unei fete de-acum mari și soție a unui bărbat pe care nu-l mai iubea. Când se măritase cu Sidney, cu zeci de ani în urmă, știuse prea bine că era un ins plicticos, apatic și nu prea arătos, că era lipsit de orice ambiție, iar acum, când se apropia de vârsta de cincizeci de ani, nici nu-și mai amintea de ce și cum de se simțise ea atrasă de el. Amorul și pasiunea carnală nu-i ținuse prea mult, iar la vremea când venise fetița lor pe lume, iubirea fizică devenise o datorie de rutină. Când Stella împlinise treizeci de ani, se confesase uneia dintre surori că de fapt nu era fericită. Sora ei, divorțată o dată și cu un alt divorț în pregătire, o sfătuise să-i facă vânt lui Sidney și să-și găsească un bărbat cu personalitate, pe cineva căruia îi plăcea viața, preferabil pe cineva cu avere. Stella, în schimb, alesese să se dedice trup și suflet fiicei sale și începuse să ia pe ascuns pilule contraceptive. Gândul că ar mai putea face un copil, fie și cu mai puține din genele lui Sidney, nu-i surâdea deloc.

Trecuseră optsprezece ani și plecase și fata de-acasă. Sidney se îngrășase, începuse să încărunțească, devenise tot mai sedentar și mai plicticos ca niciodată. Lucra pe post de agent colector de date la o companie medie de asigurări de viață și se complăcea în a aștepta să treacă anii, visând la o glorioasă ieșire la pensie despre care el, din motive cunoscute doar lui, gândea că va fi mult mai palpitantă decât primii șaizeci și cinci de ani ai vieții sale. Însă Stella știa mai bine cum avea să fie. Știa că Sidney, fie încă lucrând, fie ieșit la pensie, urma să fie același viezure nesuferit ale cărui mici ritualuri prostești de fiecare zi n-aveau să se schimbe niciodată și-ntr-un final aveau să o facă să-și piardă mințile.

Voia să scape.

Știa că el încă o mai iubea, poate chiar o adora, însă ea nu-i putea răspunde cu aceeași afecțiune. Încercase ani de-a rândul să se convingă de faptul că iubirea încă reprezenta reazemul

căsniciei lor, o iubire din acelea fără de sfârşit, lipsită de romantism, dar adânc întipărită, care supravieţuieşte zeci şi zeci de ani în şir. Într-un târziu, renunţă la acest fatalism.

Detesta faptul că avea să-i frângă inima, dar urma să-i treacă în cele din urmă.

Slăbi zece kilograme, îşi închise părul la culoare, începu să se machieze ceva mai strident şi flirta cu ideea de a-şi opera sânii. Sidney fu un martor amuzat al tuturor acestora. Frumuşica lui soţie arăta acum cu zece ani mai tânără. Ce bărbat norocos putea fi!

Însă norocul i se sfârşi într-o noapte, când ajunse acasă şi găsi un domiciliu pustiu. Cea mai mare parte din mobilă încă era acolo, dar nici urmă de nevastă. Dulapurile ei erau goale. Luase ceva lenjerie de pat şi vreo câteva aparate electrocasnice, dar nu se lăcomise. De fapt, Stella nu voia nimic de la Sidney în afară de divorţ.

Documentele i le lăsase pe masa din bucătărie: o petiţie comună de divorţ, invocând nepotriviri ireconciliabile. Deja gata redactate de un avocat! Sidney căzuse într-o ambuscadă. Plânse în timp ce citi, după care plânse şi mai şi atunci când îi lectură cele două pagini concise ale scrisorii de rămas-bun. Vreme de o săptămână, se tot clănţăniră la telefon, ba suna unul, ba suna altul. O imploră să se întoarcă. Ea-l refuză, se terminase, „numa' semnează odată hârtiile alea şi nu mai boci".

Trăiseră ani buni la periferia micuţului oraş Karraway, un locşor izolat şi trist, care i se potrivea de minune lui Sidney. Stellei însă îi ajunsese. Mai nou, se afla în Clanton, capitala districtuală, un oraş mai mare care avea şi un club social, şi vreo câteva baruri. Locuia la o veche amică, dormea la demisol şi căuta să-şi găsească o slujbă. Sidney încercă să dea de urma ei, dar Stella îl evită. Fiica lor sună din Texas şi trecu imediat de partea mamei.

Casa lor, în mod obişnuit destul de liniştită, mai nou aducea a mormânt, iar Sidney n-o mai suporta. Îşi făcu un ritual din a aştepta până se întuneca, după care dădea o fugă cu maşina până în Clanton, făcea turul pieţei centrale, traversa de la un capăt la altul străzile oraşului, căutând cu privirea când pe stânga, când pe dreapta, sperând din tot sufletul s-o zărească, poate, ori să-l zărească ea, inima haină să i se topească, iar bunul lor trai să revină la normal. N-o zări nici măcar o dată, şi totuşi continuă să facă drumuri cu maşina, acum era-n oraş, acum înapoi la el la ţară.

Într-o seară, trecu prin dreptul băcăniei Căpeteniei Larry, iar mai în josul şoselei trase în parcarea aglomerată de la cazinoul Lucky Jack. Poate avea s-o găsească acolo. Poate că nevoia ei disperată de lumini orbitoare şi de viaţă agitată o împinsese spre un astfel de loc mizerabil. Era un simplu gând, o scuză suficient de bună ca să intre să vadă cam ce se întâmpla în acest loc despre care mai toată lumea vorbea. Cine şi-ar fi putut imagina vreodată că un cazinou avea să fie ridicat într-o conservatoare zonă rurală din Ford County? Sidney se perindă încoace şi încolo pe mocheta de prost-gust, vorbi cu Căpetenia Larry, se uită la un grup de ţărănoi beţi cum îşi pierdeau leafa la barbut, îi privi cu dispreţ şi pe babalâcii jalnici care-şi îndesau economiile în automate măsluite şi ascultă în treacăt un interpret de country, postat pe o mică scenă undeva mai în spate, care încerca să-l imite pe Hank Williams[1]. Vreo câţiva dansatori de vârsta a doua şi suprapon-derali, aflaţi pe ringul de dans din faţa formaţiei, dansau swing clătinându-se şi răsucindu-se letargic. Nişte rebeli în toată puterea cuvântului. Stella nu era acolo. Nu era nici la bar, nici în restaurantul cu autoservire, nici în sala de pocher. Sidney se simţi oarecum uşurat, dar inima încă-i era frântă.

---

[1] Unul dintre cei mai mari compozitori şi cântăreţi de muzică country din istorie, născut Hiram King Williams (1923–1953) (n.tr.)

Nu mai jucase cărți de ani de zile, însă încă își mai amintea regulile de bază de la douăzeci și unu, un joc pe care îl învățase de la tatăl său. După ce dădu târcoale meselor de blackjack preț de jumătate de oră, își făcu în cele din urmă curaj și se lăsă să alunece într-un scaun la masa cu mize de 5 dolari, unde transformă în fise o bancnotă de 20 de dolari. Jucă timp de o oră și câștigă 85 de dolari. A doua zi, și-o petrecu studiind regulile jocului de blackjack – care erau probabilitățile standard, ce însemna dublarea mizei, ce era aceea înjumătățirea perechii, când să folosească și când nu miza de asigurare –, după care, în seara următoare, se întoarse la aceeași masă și câștigă peste 400 de dolari. Mai studie un picuț, iar în a treia seară jucă vreme de trei ore, nu bău nimic altceva decât cafea neagră și plecă în final cu 1 750 de dolari. I se părea că jocul era cât se poate de simplu și de clar. Bazându-te pe cartea pe care o arată crupierul și urmând probabilitățile standard, exista o modalitate ideală de a juca orice mână, putând să câștigi șase din zece mâini. Cărora li se putea adăuga câștigul de doi la unu atunci când făceai blackjack.

De ce-or fi pierzând atât de mulți, nu-și putea explica! Sidney era consternat de lipsa de informație a celorlalți jucători și de mizele lor prostești. Și-apoi consumul nelimitat de băutură, mai ales într-un ținut unde consumul de alcool era reprimat și încă privit drept mare păcat, nu-i ajuta prea mult; faptul că la Lucky Jack se putea bea pe săturate și gratis îi făcea pe mulți să nu-i reziste.

Sidney studia, juca, bea gratis cafea neagră adusă de chelnerițe și iar mai juca puțin. Își cumpărase cărți, materiale didactice video să numere cărțile, o strategie dificilă care adesea funcționa de minune, dar de pe urma căreia un jucător putea fi dat afară din majoritatea cazinourilor. Și, poate cel mai important și necesar lucru, învăță autodisciplina pentru a fi în stare să-și joace la maximum șansele, de a ști să renunțe când pierdea și de a-și

schimba în mod radical mizele pe măsură ce rămâneau tot mai puține cărți în pachet.

Renunță să mai conducă până în Clanton să se uite după soția sa, preferând să meargă direct la Lucky Jack, unde, în cele mai multe seri, juca vreo oră-două și pleca apoi acasă cu cel puțin 1 000 de dolari. Cu cât aduna mai mulți bani, cu atât se încruntau mai abitir frunțile șefilor de sală. Tinerii musculoși în costume ieftine – paza, presupunea el – îl țineau sub o observație mai atentă. Nu accepta sub nici o formă să se înregistreze – ceea ce i se cerea pentru a primi statutul de „membru al clubului", statut ce i-ar fi permis accesul la tot felul de facilități de care se bucurau clienții fideli care puneau în joc mari sume de bani. Nu se înregistră în nici un fel. Cartea lui preferată era *Cum să falimentezi un cazinou*, iar autorul, un fost cartofor devenit scriitor, propovăduia folosirea deghizării și a inducerii în eroare. Să nu folosești niciodată aceleași haine, bijuterii, pălării, șepci sau ochelari. Să nu joci niciodată la aceeași masă mai mult de oră. Să nu le dai niciodată numele tău. Ia un prieten cu tine și cere-i să-ți spună Frank ori Charlie, ori altcumva. Din când în când, mai pariază și aiurea. Nu comanda mereu aceeași băutură și stai departe de alcool. Motivul fiind cât se poate de evident. Legea permitea oricărui cazinou din țară să-ți ceară oricând să pleci. Dacă te suspectează că numeri cărți ori că trișezi sau dacă aduni prea mulți bani și se cam satură de treaba asta, îți pot face vânt. Nu sunt obligați să-și motiveze decizia. Încă o amplă varietate de identități îi ține în joc de glezne.

Succesul înregistrat în lumea pariurilor conferi un sens vieții lui Sidney, doar că în întunecimea nopții încă se mai trezea, căutând-o pe Stella prin așternut. Hotărârea de divorț fusese semnată de un judecător. Ea n-avea să se mai întoarcă, și cu toate acestea el încă mai întindea mâna după trupul ei, încă o visa pe femeia pe care avea s-o iubească pentru totdeauna.

Stella nu suferea de singurătate. Vestea apariției în oraș a unei noi și atractive doamne divorțate se răspândi cu repeziciune, iar la scurt timp i se întâmplă să ajungă la o petrecere unde îl întâlni pe notoriul Bobby Carl Leach. Deși ea era ceva mai în vârstă decât majoritatea femeilor după care se uita el, o găsi totuși sexy și atractivă. O fermecă apelând la obișnuitul său arsenal de complimente și-i lăsă impresia că-i sorbea fiecare cuvânt în parte. În seara următoare, ieșiră să ia masa împreună, iar imediat după desert se băgară în pat. Deși el se manifestă violent și vulgar, ei experiența i se păru revigorantă. Era fenomenal de diferită de actul sexual stoic și deprimant pe care îl îndurase alături de Sidney.

Curând, Stella avea o slujbă bine plătită de asistentă/secretară a domnului Leach, cea mai nouă angajată din lungul șir de femei care tot apăreau pe statul de plată din evident alte motive decât cele legate de abilitățile organizatorice. Dar dacă domnul Leach se aștepta ca ea să nu facă altceva decât să răspundă la telefon și să se dezbrace la comandă, atunci se înșela crunt. Stella făcu rapid un inventar al imperiului dumnealui, dar nu prea găsi ceva care s-o intereseze. Cherestea, teren necultivat, proprietăți date în arendă, utilaje agricole și moteluri cu prețuri mici, lucruri la fel de anoste ca și Sidney, mai ales prin comparație cu strălucirile cazinoului. Locul ei era la Lucky Jack, așa că la scurt timp avea să intre la cârma unui birou de deasupra sălii de jocuri, prin care Bobby Carl patrula la ore târzii, cu un gin tonic în mână, privind cu atenție nenumăratele camere video și numărându-și banii. Stella trecu apoi la titulatura de director de operațiuni și se apucă de elaborat o extindere a sălii de mese, ba chiar și proiectul unei piscine acoperite. Avea o groază de idei, iar Bobby Carl era încântat să aibă o atât de dezinhibantă tovarășă.

În Karraway, zvonurile cum că iubita sa Stella s-ar fi înhăitat cu haimanaua de Leach ajunseră și la urechile lui Sidney, ceea ce-l

deprimă și mai mult. Aproape că-l îmbolnăviseră. Avu mai întâi gânduri de omor, apoi de sinucidere. Visa la tot felul de metode de a o impresiona pentru a o recuceri. Când află că ea conducea cazinoul, încetă să se mai ducă pe-acolo. Dar nu se opri din jucat la pariuri. Din contră, ajunse să joace sfârșituri de săptămână întregi în cazinourile din Tunica County, de pe malul fluviului Mississippi. Câștigă 14 000 de dolari într-o sesiune-maraton în cazinoul choctaw din Neshoba County și fu rugat să plece din cazinoul Grand din Biloxi, după ce curăță două mese de suma totală de 38 000 de dolari. Își luă apoi o săptămână de vacanță și plecă la Vegas, unde jucă în câte un alt cazinou la fiecare patru ore, părăsind orașul cu mai bine de 60 000 de dolari în buzunar. Renunță la slujbă și plecă două săptămâni în Bahamas, unde adună grămezi de fise de 100 de dolari în fiece cazinou din Freeport și din Nassau. Își cumpără o rulotă și făcu turul țării în căutare de rezervații care să aibă și un cazinou. Găsi vreo douăsprezece și toate se bucurară atunci când îl văzură plecat. După care se întoarse pentru încă o lună în Vegas ca să studieze cu cel mai mare profesor din lume, cel care scrisese *Cum să falimentezi un cazinou*. Cursul privat îl costă pe Sidney 50 000 de dolari, dar merită fiecare bănuț în parte. Profesorul îl convinse de faptul că avea talentul, disciplina și nervii îndeajuns de tari încât să joace blackjack în mod profesionist. Iar o asemenea apreciere era rar acordată.

După patru luni, cazinoul Lucky Jack se instalase de minune în geografia locală. Orice opoziție la adresa lui se disipase; era clar că acest cazinou nu avea să plece nicăieri. Deveni o locație foarte căutată pentru reuniuni ale organizațiilor civice, pentru reîntâlniri ale absolvenților de liceu, pentru petreceri ale burlacilor, chiar și pentru vreo câteva nunți. Căpetenia Larry începu să plănuiască ridicarea unui sediu central al națiunii yazoo, fiind încântat să vadă cum tribul lui crește. Persoane care se arătaseră

inițial sceptice cu privire la descendența lor indiană mai nou se pretindeau cu mândrie a fi yazoo pursânge. Cei mai mulți veneau să ceară o slujbă, iar când Căpetenia Larry aduse în discuție ideea împărțirii profitului sub forma unor bonusuri lunare, tribul său crescu brusc la mai bine de o sută de membri.

Bineînțeles că Bobby Carl își băga în buzunar partea sa din profituri, dar încă nu devenise lacom. Astfel că, la îndemnul Stellei, luă și mai mulți bani cu împrumut pentru finanțarea unui teren de golf și a unui centru expozițional. Banca fu extrem de plăcut impresionată de avalanșa de bani lichizi, așa că îi extinse rapid creditul. La șase luni după ce fusese deschis, Lucky Jack avea datorii de două milioane de dolari și nimeni nu-și făcea griji.

În timpul celor douăzeci și șase de ani pe care Stella și-i petrecuse alături de Sidney, nu părăsise niciodată țara și văzuse mult prea puțin din teritoriul Statelor Unite. Soțul ei înțelegea prin vacanță închirierea unei camere ieftine undeva pe-o plajă în Florida, niciodată pentru mai mult de cinci zile. Noul ei bărbat iubea însă ambarcațiunile și croazierele, motiv pentru care ea veni cu ideea organizării de Ziua Îndrăgostiților a unei croaziere în Caraibe pentru zece cupluri norocoase. Făcu reclamă competiției, măslui rezultatele, alese câțiva dintre noii ei prieteni și câțiva dintre prietenii lui Bobby Carl, după care îi anunță pe câștigători prin intermediul unui alt anunț de amploare în ziarele locale. Și porniră la drum. Bobby Carl și Stella, câteva persoane din conducerea executivă a cazinoului (Căpetenia Larry refuză, spre marea lor ușurare) și cele zece cupluri norocoase părăsiră orașul Clanton deplasându-se în limuzine până la aeroportul din Memphis. De acolo, zburară până la Miami, unde se îmbarcară pe un vas alături de alți patru mii de călători pentru o excursie intimă printre insule.

Odată plecați ei din oraș, începu masacrul de Ziua Îndrăgostiților. Sidney intră în cazinoul Lucky Jack într-o seară

aglomerată – Stella făcuse reclamă pentru o multitudine de bonusuri romantice ieftine, așa că locul era ticsit. Acel Sidney care intră în cazinou nu aducea deloc cu Sidney care-l vizitase ultima dată. Avea părul lung și sârmos, vopsit închis, atârnându-i în șuvițe peste urechi. Nu se mai bărbierise de mai bine de o lună, iar barba avea aceeași culoare de vopsea ieftină care-i înfrumusețea și părul. Purta ditamai ochelarii cu rame groase de baga și cu lentile fumurii, iar ochii de-abia dacă i se zăreau. Era îmbrăcat cu o geacă din piele pentru motocicliști și cu o pereche de blugi, iar pe șase dintre cele zece degete de la mâini purta inele din diferite metale și cu diferite pietre prețioase. Pe cap, tras spre stânga, își pusese o beretă neagră care-i acoperea mai tot craniul. Și, ca să le dea de treabă băieților de sus de la supraveghere postați în fața monitoarelor, își decorase dosul fiecărei palme cu câte un tatuaj obscen fals.

Nimănui nu-i fusese dat să vadă în trecut un astfel de Sidney.

Dintre cele douăzeci de mese de blackjack, doar trei se adresau amatorilor de pariuri mari. Miza minimă era de 100 de dolari de mână, iar la aceste mese nu se prea îngrămădea lumea. Sidney ocupă un scaun la una dintre ele, scoase un teanc de bancnote și spuse:

– Cinci mii, în fise a câte 100 de dolari.

Crupierul zâmbi la văzul atâtor bani, luă bancnotele și le împrăștie pe masă. Un șef de sală îl supraveghea îndeaproape uitându-i-se peste umăr. Peste tot prin jurul mesei se desfășurară schimburi de priviri și încuviințări din cap, iar ochii de la etaj erau din nou în alertă. La aceeași masă mai stăteau alți doi jucători, însă ei nu băgară nimic de seamă. Amândoi trăgeau de băuturi și ajunseseră la ultimele fise.

Sidney jucă precum un amator și pierdu 2 000 de dolari în douăzeci de minute. Șeful de sală se mai relaxă; n-avea de ce să-și facă griji.

– Aveţi vreun permis de club? îl întrebă el pe Sidney.

– Nu, i se răspunse scurt.

„Şi nici să nu-mi oferiţi vreunul."

Ceilalţi doi plecară de la masă, aşa că Sidney îşi extinse teatrul de operaţiuni. Jucând trei mâini o dată şi pariind 500 de dolari pentru fiecare în parte, îşi recuperă rapid cele 2 000 de dolari, cărora le adăugă 4 500 de dolari. Şeful de sală dădu vreo două ture prin dreptul lui, străduindu-se să nu se uite prea insistent. Crupierul împărţi cărţile în timp ce o chelneriţă de la bar îi aduse o votcă cu suc de portocale, o băutură din care Sidney sorbi, dar nu înghiţi mare lucru. Jucând patru mâini o dată a câte 1 000 de dolari fiecare, ieşi pe zero în următoarele cincisprezece minute, după care câştigă şase mâini la rând, totalizând 24 000 de dolari.

Cum avea prea multe fise de 100 de dolari şi îi venea greu să le mute dintr-o parte în alta, spuse:

– Hai să trecem la alea mov.

Masa avea doar douăzeci de fise a câte 1 000 de dolari fiecare. Crupierul fu nevoit să ceară o pauză, cât şeful de sală trimise după mai mulţi bani.

– Doriţi să mâncaţi ceva? îl întrebă el pe Sidney, cam tensionat.

– Nu mi-e foame, spuse Sidney. Am să merg totuşi până la toaletă.

Când jocul fu reluat, Sidney, încă singur la masă şi atrăgând între timp vreo câţiva gură-cască, jucă patru mâini o dată a câte 2 000 de dolari fiecare. Ieşi pe zero vreme de vreo cincisprezece minute, după care privi înspre şeful de sală şi-i ceru răspicat:

– Puteţi schimba crupierul?

– Desigur.

– Prefer o femeie.

– Nici o problemă.

Masa fu preluată de o domniță hispanică; fata îi adresă un plăpând „Baftă". Sidney nu-i răspunse. Parie câte 1 000 de dolari pentru fiecare dintre următoarele patru mâini, pierdu trei la rând, după care își mări pariurile la 3 000 de dolari pentru fiecare mână, câștigând patru la rând.

Cazinoul pierduse 60 000 de dolari. Până la acel moment, recordul la blackjack înregistrat în Lucky Jack era de 110 000 de dolari într-o noapte. Captura îi aparținuse unui doctor din Memphis, care avea să o piardă, plus alți bani pe deasupra, chiar în a doua seară. „Lasă-i să câștige, îi plăcea lui Bobby Carl să spună. Ni-i scoatem noi înapoi în scurt timp."

– Aș vrea niște înghețată, spuse Sidney adresându-se cumva în direcția șefului de sală, care și pocni din degete.

– Ce aromă?

– Fistic.

Îndată îi fură aduse un castronaș de plastic și o linguriță, iar Sidney îi lăsă ciubuc chelneriței ultima lui fisă de 100 de dolari. Luă o înghițitură, după care parie patru mâini a câte 5 000 de dolari fiecare. Să joci un total de 20 000 de dolari o dată era ceva rar, așa că se duse vorba prin tot cazinoul. Se adunase ceva lume în spatele lui, dar el nu-i băga în seamă. Câștigă șapte din următoarele zece mâini, totalizând 102 000 de dolari. În timp ce crupierul amesteca pachetele de cărți, Sidney mânca încet din înghețată și privea cu mare atenție cărțile.

Având acum un nou set de pachete de cărți, varie de la 10 000 până la 20 000 de dolari de mână. Când câștigă alți 80 000 de dolari, șeful de sală interveni și-i spuse:

– De-ajuns. Numărați cărțile.

– Vă înșelați, zise Sidney.

– Lăsați-l să plece, spuse careva din spatele lui, dar șeful de sală îl ignoră.

Crupierul se îndepărtă de locul confruntării.

– Numărați cărțile, repetă șeful de sală.

– Nu că ar fi ilegal, replică imediat Sidney.

– Nu, însă noi avem propriile reguli.

– Mănânci rahat, mârâi Sidney, după care mai luă o linguriță de înghețată.

– Gata! Vă rog să plecați!

– De-acord. Vreau numerar.

– Vă vom elibera un cec.

– S-o credeți voi! Am intrat cu bani gheață, plec cu bani gheață.

– Domnule, sunteți amabil să mă urmați?

– Unde anume?

– Haideți la casierie, să rezolvăm acolo treburile.

– Grozav. Doar că insist să-mi dați numerar.

Mulțimea îi urmări cu privirea până dispărură. În biroul casierului, Sidney scoase un permis de conducere fals potrivit căruia el era Jack Ross, din Dothan, Alabama. Casierul și șeful de sală completară formularele obligatorii pentru Fisc, iar după o discuție aprinsă Sidney ieși din cazinou cu un sac bancar din pânză în care avea 184 000 de dolari în bancnote de 100 de dolari.

În seara următoare, se întoarse îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu cămașă albă și cravată, arătând totalmente diferit. Nici tu, barbă, nici păr lung, nici inele, tatuaje, beretă sau ochelari de prostănac. Era ras în cap, chelia strălucindu-i, și avea o mustață căruntă și subțirică, pe lângă o pereche de ochelari cu rame de sârmă cocoțați pe nas. Alese să meargă la o altă masă, cu un alt crupier. Șeful de sală din noaptea precedentă nu era de serviciu. Puse pe masă bani numerar și ceru douăzeci și patru de fise a câte 1 000 de dolari. Jucă treizeci de minute, câștigă douăsprezece mâini din cincisprezece, după care ceru o masă privată. Șeful de sală îl conduse într-o cămăruță aflată lângă sala

de pocher. Băieții responsabili cu securitatea de la etaj erau pe poziții, supraveghind fiecare mișcare în parte.

– Aș dori fise de 10 000 de dolari, anunță Sidney. Și un crupier bărbat.

– Nici o problemă. Ceva de băut?

– Un Sprite și niște covrigei.

Mai scoase niște bani din buzunar, iar după ce-i fură schimbați, își numără fisele. Avea douăzeci la număr. Jucă trei mâini o dată, iar în nu mai mult de cincisprezece minute avea în posesie treizeci și două de fise. Un alt șef de sală și managerul de serviciu se apropiară și se plasară în spatele crupierului, privind preocupați.

Sidney ronțăia la covrigei de parcă ar fi jucat la vreun automat de 2 dolari. El însă miză de astă dată 10 000 de dolari pentru fiecare dintre cele patru mâini. După care miză 20 000 de dolari și din nou 10 000 de dolari. Când se împuținară cărțile, parie brusc 50 000 de dolari pentru fiecare dintre cele șase mâini. Crupierul arătă un cinci, cea mai proastă carte a lui. Sidney, cum nu se putea mai calm, înjumătăți doi șeptari și dublă miza pentru un zece. Crupierul întoarse o damă, după care, cu mare încetineală, își trase următoarea carte. Era un nouă, așa că pierdu răsunător cu un total de 24. Mâna aceasta îi aduse lui Sidney 400 000 de dolari, primul șef de sală era în pragul leșinului.

– Poate că ar fi mai bine să luăm o pauză, spuse managerul.

– Păi, eu aș zice să terminăm cărțile mai întâi, și după aceea să luăm o pauză, replică Sidney.

– Ba nu, spuse managerul.

– Doar vă vreți banii înapoi, nu-i așa?

Crupierul ezită și privi disperat către manager. Unde era Bobby Carl când aveau nevoie de el?

– Hai, împarte cărţile, spuse Sidney rânjind. Sunt doar bani. Ce naiba, doar nu mi s-a întâmplat niciodată să ies din vreun cazinou cu bani în buzunar!

– Ne puteţi spune numele dumneavoastră?

– Bineînţeles. Mă numesc Sidney Lewis.

Îşi scoase portofelul şi le aruncă permisul de conducere autentic, fără să-i pese că-i aflau adevăratul nume. Nu avea de gând să se mai întoarcă. Managerul şi cei doi şefi de sală i-l analizară, făcând orice numai să mai câştige ceva timp.

– Aţi mai fost şi altă dată aici în cazinou? îl întrebă managerul.

– Am mai fost aici acum câteva luni. Jucăm sau nu? Ce cazinou mai este şi ăsta? Hai, împarte cărţile!

Managerul îi înapoie nu tocmai entuziast permisul de conducere, iar Sidney îl lăsă pe masă, alături de impozanta sa colecţie de fise. Managerul încuviinţă încet din cap către crupier. Sidney avea câte o fisă de 10 000 de dolari pentru fiecare dintre cele şase mâini, după care adăugă rapid încă patru pentru fiecare mână în parte. Dintr-odată se găseau în joc 300 000 de dolari. Dacă ar fi câştigat jumătate dintre cele şase mâini, îşi propusese să rămână să joace în continuare. Dacă ar fi pierdut, renunţa şi pleca doar cu un net de aproximativ 600 000 de dolari în două nopţi, o frumuşică sumă, care i-ar fi putut potoli pofta de răzbunare pe Bobby Carl Leach.

Cărţile loviră uşor masa, crupierul trase un şase pentru cartea lui la vedere. Sidney înjumătăţi cu doi valeţi – o mişcare foarte curajoasă pe care mulţi dintre experţi nu ar fi recomandat-o –, după care renunţă să mai ceară cărţi. Când crupierul îşi întoarse cartea aflată cu faţa-n jos şi descoperi un nouă, Sidney nu schiţă nici un gest, managerul şi ambii şefi de sală se făcură albi ca varul. Având o sumă de cincisprezece, crupierul era nevoit să mai tragă o carte; aşa şi făcu, dar cu mare strângere de inimă. Scoase un şapte şi pierdu cu douăzeci şi doi.

Managerul sări ca ars şi-i spuse:

– De-ajuns! Număraţi cărţile!

Îşi şterse fruntea plină de broboane de transpiraţie.

– Glumeşti, zise Sidney. Ce fel de magherniţă mai e şi cazinoul ăsta?

– S-a terminat, amice, spuse managerul, după care privi înspre cele două gărzi voluminoase de la pază care se materializaseră brusc în spatele lui Sidney.

Sidney îşi vârî tacticos un covrigel în gură, ronţăind zgomotos. Zâmbi larg înspre manager şi cei doi şefi de sală, hotărând să-şi încheie seara.

– Vreau numerar, spuse el.

– În privinţa asta s-ar putea să avem o problemă, zise managerul.

Sidney fu escortat în biroul de la etaj al managerului, unde întregul anturaj se adunase în spatele unei uşi închise. Nici unul nu se aşeză.

– Cer insistent să-mi daţi numerar.

– Vă vom da un cec, îi spuse managerul.

– Nu aveţi banii, aşa-i? spuse Sidney pe un ton dispreţuitor. Acest cazinou de două parale nu are bani lichizi şi nu-şi poate acoperi expunerea.

– Ba avem bani, spuse managerul nu tocmai convingător. Şi am fi bucuroşi să vă scriem un cec.

Sidney privi încruntat către el, apoi către cei doi şefi de sală, apoi către cele două gărzi, după care spuse:

– Cecul ăsta n-are acoperire, aşa-i?

– Ba are, doar că vă rog să aşteptaţi şaptezeci şi două de ore înainte de a-l încasa.

– De la ce bancă?

– Merchants, în Clanton.

A doua zi dimineață, la nouă fix, Sidney și avocatul său intrau în Banca Merchants din piața centrală din Clanton și cereau să-l vadă pe președintele instituției. Când ajunseră în biroul acestuia din urmă, Sidney scoase un cec în valoare de 945 000 de dolari eliberat de cazinoul Lucky Jack, cec care avea dată de decontare în trei zile. Președintele îl examină, își șterse sudoarea de pe față, după care rosti cu o voce spartă:

– Ne pare rău, dar nu putem onora acest cec.

– Nici în trei zile? întrebă avocatul.

– Am motive serioase să mă îndoiesc.

– Ați vorbit cu cei de la cazinou?

– Da, de mai multe ori.

O oră mai târziu Sidney și avocatul său intrau în Tribunalul din Ford County, în biroul secretarului juridic, pentru a înainta o petiție cu scopul obținerii unui ordin de interdicție temporară care ar atrage imediat închiderea cazinoului Lucky Jack și plata datoriei. Judecătorul, onorabilul Willis Bradshaw, stabili o audiere de urgență pentru ora nouă, a doua zi dimineață.

*

Bobby Carl sări de pe vas în Puerto Rico și se dădu de ceasul morții să lege zboruri ca să se întoarcă în Memphis. Ajunse în Ford County în aceeași seară, târziu de tot, închirie un sedan și se repezi la cazinou, unde găsi doar vreo câțiva clienți și chiar mai puțini angajați care să aibă habar de ce se întâmplase cu o seară în urmă. Managerul demisionase și nu era de găsit. Despre unul dintre șefii de sală care ar fi avut de-a face cu Sidney se zvonea că ar fi dispărut și el din district. Bobby Carl îi amenință cu concedierea pe toți ceilalți, cu excepția Căpeteniei Larry, care era de-a dreptul copleșit de tot haosul stârnit. La miez de noapte,

Bobby Carl se întâlnea cu președintele băncii și cu o echipă de avocați, iar gradul de nervozitate era la cote maxime.

Stella se afla încă pe vasul de croazieră, însă nu se putea bucura. În balamucul creat, în timp ce Bobby Carl tot urla la telefon și azvârlea cu lucruri împrejur, îl auzise strigând: „Sidney Lewis! Cine mama dracului este Sidney Lewis?"

Femeia nu spusese nimic, cel puțin nimic despre acel Sidney Lewis pe care ea-l cunoștea, pentru că nu putea crede nici în ruptul capului că fostul ei soț ar fi avut capacitatea să bage în faliment un cazinou. Oricum, croaziera nu-i mai pria, așa că, atunci când vaporul acostă în George Town pe insula Grand Cayman, luă un taxi până la aeroport și o porni spre casă.

*

Judecătorul Bradshaw primi în sala sa de judecată toată îmbulzeala de spectatori. Le mulțumi pentru că veniseră și-i invită și la ședințele viitoare. După care întrebă dacă avocații erau pregătiți să înceapă.

Bobby Carl, cu ochii injectați, nebărbierit și tras la față, era așezat la o masă alături de trei dintre avocații săi și de Căpetenia Larry, care nu mai fusese niciodată într-o sală de judecată și era atât de tulburat, încât pur și simplu își închisese ochii, dând senzația că medita. Bobby Carl, care văzuse multe săli de judecată la viața lui, era totuși la fel de stresat. Tot ceea ce deținea fusese ipotecat pentru obținerea împrumutului bancar, iar acum viitorul cazinoului său și al tuturor celorlalte bunuri ale sale era în mare pericol.

Unul dintre avocații săi se ridică iute în picioare și spuse:

– Da, domnule judecător, suntem pregătiți, numai că am înaintat o moțiune pentru revocarea acestei ședințe pe motiv de

lipsă de jurisdicție. Acest caz reclamă judecarea lui într-o instanță federală, nu într-una statală.

– V-am citit moțiunea, zise judecătorul Bradshaw și se văzu clar că nu-i prea plăcuse ce citise. Îmi păstrez jurisdicția.

– Atunci vom intenta acțiune într-o curte federală chiar în această dimineață, ceva mai târziu, îi replică avocatul.

– Nu vă pot reține să intentați orice altceva doriți.

Judecătorul Bradshaw își petrecuse cea mai mare parte a carierei încercând să clarifice dispute urâte între cupluri care se dușmăneau de moarte, astfel că, în timp, dezvoltase un profund dezgust față de cauzele de divorț. În rest, de spețele legate de alcool, de droguri, de adulter, de jocuri de noroc – de marile vicii îi era dat să se ocupe la nesfârșit. Predase la școala de duminică a Bisericii Metodiste, iar noțiunile de bine și de rău îi erau foarte clar și strict formulate. Jocurile de noroc reprezentau o ticăloșie, după părerea sa, de aceea era încântat că se ivise această oportunitate de a-și exercita puterile.

Avocatul lui Sidney pledă sonor și cu fermitate că de fapt cazinoul era subcapitalizat și că-și păstrase rezerve insuficiente de lichidități, prin urmare reprezentând un pericol în derulare pentru alți jucători de noroc. Aduse la cunoștința instanței că avea de gând să intenteze proces la ora cinci, în acea după-amiază, în condițiile în care cazinoul nu înțelegea să-și plătească datoriile către clientul său. În plus, între timp s-ar fi impus închiderea cazinoului.

Judecătorul Bradshaw lăsă impresia că agrea ideea respectivă.

La fel și mulțimea prezentă în sală. În public, se aflau destul de mulți pastori și enoriași ai lor, toți loiali votanți cu drepturi depline care dintotdeauna îl sprijiniseră pe judecătorul Bradshaw, cu toții entuziasmați și cu ochii scânteind la gândul că ar putea să închidă cazinoul. Pentru un astfel de miracol se tot rugaseră ei. Și chiar dacă în sinea lor îl condamnau pe Sidney Lewis pentru

îndeletnicirile lui păcătoase, nu se puteau însă abține să nu-l admire pe băiat – unul aparținând comunității locale – pentru că falimentase cazinoul. Bravo ție, Sidney!

Pe măsură ce audierile se derulară, ieși la iveală că Lucky Jack nu avea decât 400 000 de dolari bani lichizi, iar pe lângă aceștia mai dispunea de un fond de rezervă de 500 000 de dolari garantat prin obligațiuni. Totodată, Bobby Carl admise în boxa martorilor că în primele șapte luni înregistraseră la cazinou un profit lunar mediu de 80 000 de dolari, iar suma continua să crească uniform.

După cinci ore de audieri istovitoare, judecătorul Bradshaw dădu ordin cazinoului să plătească imediat și integral suma de 945 000 de dolari și hotărî închiderea stabilimentului până la plata datoriei. De asemenea, îi ceru șerifului să blocheze accesul din autostradă înspre cazinou și să-l aresteze pe orice jucător de noroc care încearca să intre. Avocații însărcinați cu apărarea cazinoului Lucky Jack se repeziră la instanța federală din Oxford și înaintară acte pentru redeschiderea cauzei. Le-ar fi luat câteva zile bune pentru pregătirea unei noi audieri. Însă, exact după cum promise, Sidney intentă acțiune atât în instanța de stat, cât și în instanța federală.

În zilele ce urmară, alergară ba la un proces, ba la altul. Sidney dădu în judecată firma de asigurări emitentă a obligațiunilor, după care dădu și banca în judecată. Banca, brusc impacientată în legătură cu împrumutul de două milioane de dolari cu care creditase cazinoul Lucky Jack, nu se mai arătă încântată de perspectiva afacerilor cu jocuri de noroc agreate cândva. Prin urmare, ceru rambursarea împrumutului, dând în judecată tribul yazoo, pe Căpetenia Larry și pe Bobby Carl Leach. Aceștia din urmă dădură și ei în judecată banca pentru tot soiul de practici incorecte. Explozia de litigii stârni o frenezie de nedescris prin birourile locale de avocatură, multe dintre acestea încercând

prin tot felul de tertipuri să pună mâna măcar pe fărâmă din tot caşcavalul.

Atunci când Bobby Carl află că soţul de care Stella divorţase nu de mult era însuşi Sidney Lewis, o acuză de complicitate şi o concedie. Îl dădu şi ea în judecată. Zilele trecură, iar porţile cazinoului Lucky Jack rămaseră închise. Vreo douăzeci de angajaţi neplătiţi se adresară şi ei instanţei. Autorităţile federale de reglementare trimiseră somaţii. Judecătorul curţii federale refuză să mai aibă de-a face cu toată această harababură, aşa că respinse orice cerere din partea avocaţilor apărării de redeschidere a cazului.

După o lună de manevre juridice frenetice, evidenţa realităţii se instaură. Viitorul cazinoului nu se anunţa tocmai roz. Bobby Carl îl convinse pe Căpetenia Larry că nu aveau încotro, erau nevoiţi să se protejeze de creditori prin deschiderea procedurii de insolvenţă. Două zile mai târziu Bobby Carl aşa şi făcu, deşi nu cu prea multă tragere de inimă. După douăzeci de ani de potlogării şi de afaceri la limita legalităţii, ajunsese în cele din urmă la faliment.

Sidney era în Las Vegas când primi un apel telefonic de la avocaţii săi prin care i se aducea marea veste că firma de asigurări oferea o înţelegere prin care îi plătea integral garanţia de 500 000 de dolari. În plus, conturile îngheţate ale cazinoului Lucky Jack aveau să fie deblocate atât cât să permită eliberarea unui cec de 400 000 de dolari pe numele său. Sări imediat în rulota sa şi porni relaxat şi triumfător înapoi spre Ford County, dar neajungând înainte de a trece mai întâi prin trei cazinouri indiene presărate de-a lungul drumului.

*

Incendiatorii preferați ai lui Bobby Carl erau un cuplu soț-soție din Arkansas. Fu stabilită legătura cu ei, li se plăti atât cât cerură. Li se înmânară un set de planuri ale clădirii și unul de chei. Paznicii de noapte de la cazinou fură concediați. Tăiară alimentarea cu apă. Clădirea nu avea sistem anti-incendiu, pentru că nu exista nici un regulament de construcții care să fi cerut așa ceva.

La ora trei dimineața, când Brigada de Pompieri Voluntari din Springdale ajunse la locul incendiului, Lucky Jack ardea cu vâlvătăi. Structura pe bază de profile metalice deja se topea. Ulterior, inspectorii își exprimară suspiciunea că focul fusese pus intenționat, dar nu se găsiră urme de benzină sau de alte substanțe folosite pentru incendieri. Deciseră în cele din urmă că focul fusese declanșat de o explozie datorată unor scurgeri de gaze naturale. În timpul litigiilor ce urmară, investigatorii companiei de asigurări scoaseră la iveală o serie de documente care dovedeau că rezervoarele de gaze naturale ale cazinoului fuseseră în mod misterios umplute cu doar o săptămână înainte de incendiu.

Căpetenia Larry se întoarse la băcănia lui, căzând într-o adâncă stare de depresie. Din nou tribul său fusese spulberat de lăcomia omului alb. Nația yazoo era împrăștiată, fără șanse să o mai vadă vreodată reunită.

Sidney mai zăbovi o vreme prin Karraway, însă atenția ce i se acorda și bârfele începură să-l cam obosească. Știindu-se că își dăduse demisia și falimentase un cazinou, lumea îl considera în mod firesc un jucător de noroc profesionist, o raritate în statul Mississippi, fără doar și poate. Și-apoi, deși Sidney nu prea intra în tiparul escrocilor care trăiau pe cai mari, nimeni nu rezista să nu discute despre noul său stil de viață. Se știa prea bine că era singurul om din oraș care să dețină un milion de dolari, iar asta îi cauza probleme. Prieteni vechi se materializară de îndată. Femei

necăsătorite, de toate vârstele, puneau la cale tot felul de strategii ca să-l întâlnească. Toate organizațiile de caritate îi adresară scrisori, cerându-i bani. Fiica lui din Texas începu să se implice mai mult în viața lui, ba chiar își ceru rapid iertare pentru că trecuse de partea mamei în timpul divorțului. Când plantă pe peluza din fața casei o pancartă pe care scria „De vânzare", tot orașul numai despre asta vui. Zvonul cel mai insistent era acela că avea de gând să se mute în Las Vegas.

Așteptă.

Juca pocher pe internet ore întregi, iar atunci când se plictisea, se urca în rulotă și mergea până la cazinourile din Tunica sau de pe coasta Golfului Mexic. Câștiga mai mult decât pierdea, dar avea grijă să nu atragă prea mult atenția. Două cazinouri din Biloxi îi interziseseră să mai dea pe-acolo cu doar vreo câteva luni în urmă. De fiecare dată se întorcea în Karraway, deși tare ar mai fi vrut să plece din orășel o dată pentru totdeauna.

Așteptă.

Prima persoană care îndrăzni să facă pasul fu fiica lui. Îl sună într-o seară și vorbiră preț de o oră, iar cu puțin înainte de a încheia conversația cam incoerentă, lăsă să-i scape că Stella ar fi fost singură și tristă și că îi lipsea viața alături de Sidney. Potrivit fiicei lui, Stella ar fi fost măcinată de remușcări și disperată să se împace cu unicul bărbat pe care l-ar fi iubit vreodată. Și cum stătea Sidney și își asculta fiica turuind, își dădu seama că avea nevoie de Stella în mai mare măsură decât o detesta. Cu toate acestea, nu promise nimic.

Următorul telefon fu mult mai la obiect. Fiica se străduia să intermedieze o întâlnire între părinții ei, un fel de prim pas spre revenirea la relațiile de altădată. Dacă era necesar, se arăta dispusă să se întoarcă în Karraway pentru a încerca o remediere a situației. Nu-și dorea decât să-și vadă părinții din nou împreună.

„Ca să vezi, își zise Sidney în sinea sa, înainte ca eu să falimentez cazinoul ea nu a formulat nici un astfel de gând."

După aproximativ o săptămână de tatonări din umbră, Stella își făcu apariția într-o seară pentru a bea un ceai împreună. Fu o întâlnire îndelungată și încărcată de emoții, în cuprinsul căreia Stella își mărturisi toate păcatele și imploră să fie iertată. Plecă și reveni în seara următoare pentru o nouă rundă de discuții. În cea de-a treia seară ajunseră în așternut, iar Sidney se îndrăgostea din nou.

Fără să fi discutat problema căsătoriei, încărcară rulota cu bagaje și porniră spre Florida. Undeva lângă Ocala, tribul seminole conducea un fabulos cazinou de-abia deschis, iar Sidney era nerăbdător să lanseze atacul. Se simțea norocos.

Camera lui Michael

Cel mai probabil că întâlnirea era inevitabilă într-o localitate cu zece mii de locuitori. Mai devreme sau mai târziu, tot ajungeai să dai nas în nas cu mai toţi din oraş, inclusiv cu cei ale căror nume le uitaseşi de mult şi ale căror figuri de-abia dacă le recunoşteai. Unele nume şi figuri ţi se întipăresc fără să ţi se mai şteargă din minte, sustrăgându-se estompării în timp. Altele îţi ies din minte aproape instantaneu, de cele mai multe ori pe drept motiv.

În cazul lui Stanley Wade întâlnirea se datoră pe de o parte gripei care tot nu-i dădea pace soţiei sale, iar pe de altă parte nevoilor sale de a se hrăni cu ceva. După o zi lungă la serviciu, o sună acasă să vadă cum se mai simţea şi s-o întrebe dacă aveau sau nu ceva de mâncare. Ea îl informă cam înţepat că nu avea nici un chef să gătească cu atât mai puţin să mănânce, iar dacă lui îi era foame n-avea decât să treacă pe la magazin. Când nu îi fusese lui foame la ora cinei? După ce schimbară alte câteva opinii, se puseră de acord ca el să ia o pizza congelată, cam singurul fel de mâncare pe care Stanley ar fi fost în stare să îl prepare şi, în mod neaşteptat, singurul din care ea s-ar fi arătat dispusă să ia câteva îmbucături. Preferabil cu cârnaţi şi brânză. În plus, întrucât ea s-ar putea să adoarmă între timp pe canapea, soţia îl instrui:

– Te rog să intri pe la bucătărie și nu lăsa câinii să facă prea mult zgomot.

Cel mai apropiat magazin alimentar era Rite Price, o veche prăvălie cu produse cu discount aflată la doar câteva străzi depărtare de piața centrală, cu culoare murdare, prețuri mici și produse la ofertă care atrăgeau populația defavorizată. Cei mai mulți dintre snobii cu bani mergeau la noul supermarket deschis în sudul orașului, mult prea departe de drumul lui Stanley. La urma urmei, nu avea de cumpărat decât niște pizza congelată. Ce mai conta? Doar nu pornise în căutarea celor mai proaspete produse organice. Îi era foame și nu-i trebuia altceva decât niște mâncare semipreparată, după care să se ducă acasă.

Ignoră cărucioarele și coșurile de cumpărături, îndreptându-se țintă spre frigiderele cu produse congelate, de unde își alese o pizza de 35 de centimetri cu un nume italian și prospețime garantată. Tocmai închidea vitrina de sticlă, când simți prezența cuiva stând foarte aproape de el, cineva care-l observase, îl urmărise, iar acum îi sufla de-a dreptul în ceafă. Cineva mult mai bine făcut decât Stanley. Cineva căruia nu-i ardea de produse congelate, cel puțin nu în acel moment. Stanley se întoarse spre dreapta și privirea i se fixă pe o față rânjind și nu tocmai veselă pe care o mai văzuse undeva. Individul avea în jur de patruzeci de ani, cu vreo zece ani mai tânăr decât Stanley, era cu cel puțin zece centimetri mai înalt decât el și avea un piept mult mai voluminos decât al lui. Stanley era subțirel, mai degrabă fragil, nici pe de parte un tip atletic.

– Sunteți avocatul Wade, nu-i așa? spuse individul, mai mult sub formă de acuzare, decât de întrebare.

Până și vocea îi păru familiară – curios de pițigăiată pentru un ditamai bărbatul, mai din popor, dar fără a vădi ignoranță. O voce din trecutul lui, fără doar și poate.

Stanley aprecie în mod just că, indiferent unde și când s-or fi întâlnit ei, cu siguranță se întâmplase în legătură cu vreun proces și nu trebuia să fie un geniu ca să-și dea seama că nu se aflaseră de aceeași parte a baricadei. Să dea nas în nas cu un fost adversar într-un proces, la distanță mare după încheierea acestuia, era un risc asumat de majoritatea avocaților dintr-un oraș de mică întindere. Oricât de mult resimți ispita, Stanley nu putu nega faptul că el era persoana respectivă.

– Întocmai, spuse el, ținând strâns de pizza lui. Iar dumneata?

Nici nu apucă bine să termine întrebarea, că individul trecu brusc pe lângă Stanley, pe traseu coborându-și ușor un umăr și aplicându-i avocatului Wade o lovitură zdravănă care-l proiectă în vitrina înghețată pe care numai ce-o închisese. Pizza îi căzu pe podea și, pe când încerca el să-și recapete echilibrul și să-și recupereze cina de pe jos, Stanley îl văzu pe individ cum se-ndepărtează pe culoar cu capul plecat, dispărând după colț înspre raionul cu preparate pentru micul dejun și cafea. Stanley își trase răsuflarea, privi împrejur, dădu să strige ceva în semn de amenințare, dar se răzgândi rapid, rămase locului o vreme și încercă să analizeze unicul atac fizic violent de care-și amintea să fi avut parte vreodată în viața lui de adult. Nu fusese niciodată un bătăuș, un sportiv, un amator de băutură, un scandalagiu. Nu Stanley. El era genul gânditorului, al savantului, între primii trei din școala de drept.

Fusese agresat, pur și simplu. Caz clasic de lovire a unei persoane de către o alta aflată în stare de furie. Dar nu avea nici un martor, așa că Stanley consideră că cel mai înțelept lucru era să dea uitării incidentul sau cel puțin să încerce. Având în vedere diferențele de dimensiuni și dispozițiile sufletești dintre ei, cu siguranță ar fi putut ieși și mai urât.

Și exact așa avea să se întâmple, în foarte scurt timp.

În următoarele zece minute, încercă să se liniștească, învârtindu-se precaut prin magazin, trăgând cu ochiul pe la colțurile rafturilor, citind etichete, inspectând diferite tipuri de carne, uitându-se la cumpărători să vadă dacă nu cumva atacatorul lui era printre ei sau poate vreun altul se pregătea să-l atace. Când se convinse oarecum că individul plecase, se repezi la singura casă deschisă, plăti repede pentru pizza și ieși din magazin. Se duse cu pași mari la mașină, aruncând priviri în toate direcțiile, se încuie în siguranță înăuntru, cu motorul pornit, când își dădu seama că nu scăpase de necazuri.

O camionetă trăsese în spatele mașinii Volvo a lui Stanley, blocând-o. Cum în față avea o autoutilitară parcată, îi era imposibil să iasă. Stanley se enervă. Opri motorul, deschise larg portiera din dreptul său și dădu să iasă din mașină, când îl zări pe individ apropiindu-se cu repeziciune dinspre camionetă. După care îi zări și arma, un pistol mare, negru.

Stanley de-abia dacă apucă să scoată un „Ce naiba?...“ înainte ca individul să-i dea una peste față cu mâna liberă, izbindu-l de portieră. Vreme de câteva clipe, nu văzu nimic, dar conștientiză că fusese înhățat, târât și apoi aruncat în camionetă, alunecând pe vinilul banchetei din față. O mână masivă, puternică și brutală îl ținea de după gât. Stanley avea un gât subțirel și firav și, dintr-un oarecare motiv, dată fiind starea de spaimă pe care o traversa, admise în sinea lui că omul acela ar fi putut foarte lesne să-i frângă gâtul, fie și doar c-o mână.

Un alt individ conducea, unul foarte tânăr, poate că era doar un puști. Se trânti o ușă. Stanley era vârât cu capul aproape de podea, simțea la baza craniului împunsătura unei bucăți de fier rece.

– Dă-i drumu', spuse individul, iar camioneta se puse brusc în mișcare. Să nu miști și să nu scoți o vorbă, altfel îți zbor creierii! i se adresă apoi, pițigăiat și agitat.

– Bine, bine, izbuti Stanley să spună.

Avea brațul stâng răsucit la spate și pentru siguranță individul i-l trase și mai sus până ce Stanley tresări de durere. Durerea persistă cam un minut, după care bărbatul îi dădu drumul la braț. Îi luă și pistolul de la tâmplă.

– Ridică-te, îi spuse, iar Stanley se îndreptă singur, scutură din cap și-și potrivi ochelarii, încercând să se adune.

Erau la periferia orașului, se îndreptau spre vest. Vreme de câteva secunde, nu scoase nimeni nici un sunet. În stânga lui, era puștiul care conducea, un adolescent de nu mai mult de șaisprezece ani, un pirpiriu cu breton și coșuri pe față care se arăta în aceeași măsură surprins și descumpănit de situație. Tinerețea și inocența lui parcă îl mai încurajau pe Stanley – cu siguranță că bruta aceea n-avea să-l împuște în fața băiatului! În dreapta lui, atingându-li-se picioarele, era cel cu arma, pistolul odihnindu-se momentan pe un ditamai genunchi drept, fără a ținti într-o direcție anume.

Ieși din orașul Clanton fără ca să scoată cineva o vorbă. Avocatul Wade respiră adânc și în surdină, reușind să se calmeze întru câtva, și încercă să-și pună ordine în gânduri ca să rezolve într-un fel enigma asta cu răpirea. Ei bine, avocat Wade, cu ce anume ai păcătuit în acești douăzeci și trei de ani de avocatură ca să meriți una ca asta? Pe cine ai dat în judecată? Cine a rămas pe dinafara vreunui testament? Să fi fost vreun divorț mai urât? Să fi fost vreun perdant de proces?

Când puștiul ieși de pe autostradă și o coti pe un drum de țară pietruit, Stanley spuse în cele din urmă:

– Se poate să știu și eu încotro mergem?

Ignorând întrebarea, bărbatul zise:

– Mă cheamă Cranwell. Jim Cranwell. Ăsta-i fiul meu, Doyle.

Deci despre acel caz era vorba. Stanley înghiți în sec și observă pentru prima dată că era transpirat tot în jurul gâtului și al

gulerului de la cămașă. Era încă îmbrăcat cu costumul gri-închis de la birou, cu cămașă albă de bumbac și cravată cafenie din stofă, și simți brusc că întreaga vestimentație îl încălzea peste măsură. Asuda, iar inima îi bubuia în piept precum un ciocan pneumatic. Dosarul *Cranwell vs Trane*, cu vreo opt sau nouă ani în urmă. Stanley îl apărase pe doctorul Trane într-un proces dificil, controversat, emoționant, însă în cele din urmă câștigat. O pierdere amară pentru familia Cranwell. O mare izbândă pentru doctorul Trane și avocatul său, însă acum Stanley nu se mai simțea la fel de victorios.

Faptul că domnul Cranwell divulga cu atât de multă ușurință atât propriul nume, cât și pe cel al fiului său nu însemna pentru Stanley decât un singur lucru. Domnului Cranwell nu-i era deloc teamă că ar putea fi identificat pentru că victima sa nu avea să mai fie capabilă să vorbească. Până la urmă, se părea că pistolul acela negru va avea parte de ceva acțiune. Simți cum îl ia cu rău de la stomac și pentru o clipă se gândi unde anume să vomite. Nu putea nici în stânga, nici în dreapta. Doar direct în față, între picioare. Își încleștă dinții și înghiți rapid în sec, iar greața îi trecu.

– V-am întrebat încotro mergem, spuse el, mai degrabă într-o străduință timidă de a opune rezistență.

Însă cuvintele îi sunară sec și dogit. Gura-i era foarte uscată.

– Ai face mai bine să-ți ții pliscul, replică Jim Cranwell.

Pentru că nu se afla într-o poziție tocmai privilegiată din care să se contrazică sau să insiste cu întrebările, Stanley se hotărî să tacă. Minutele treceau, iar ei pătrundeau și mai adânc în ținutul de țară de-a lungul Route 32, un drum aglomerat în timpul zilei, însă pustiu noaptea. Stanley cunoștea bine zona. Locuia în Ford County de douăzeci și cinci de ani și era un district mic. Respirația îi reveni la normal, la fel și bătăile inimii, și se concentra să rețină cât mai multe detalii din jur.

Camioneta, un model Ford de jumătate de tonă de la sfârşitul anilor '80, vopsită într-un gri metalizat pe-afară, se gândea el, şi într-o tentă de albastru-închis pe dinăuntru. Bordul era standard, nimic remarcabil. Pe apărătoarea de soare de deasupra capului şoferului era prinsă o bandă de cauciuc care ţinea tot felul de hârtii şi de bonuri de casă. Avea 313 000 de kilometri la bord, nicidecum ceva neobişnuit pentru această parte a lumii. Puştiul conducea cu o viteză constantă de 80 de kilometri la oră. Ieşi de pe Route 32 şi intră pe Wiser Lane, o stradă mai îngustă, pietruită, care şerpuia prin partea de vest a ţinutului, traversând în cele din urmă râul Tallahatchie la graniţa cu Polk County. Drumurile se îngustau din ce în ce mai mult, pădurile se făceau din ce în ce mai dese, opţiunile lui Stanley deveneau din ce în ce mai puţine, şansele de supravieţuire, din ce în ce mai improbabile.

Aruncă o privire înspre pistol şi se gândi la scurta lui carieră de asistent de procuror, cu mulţi ani în urmă, la ocaziile în care luase arma crimei etichetată, o arătase juraţilor şi o fluturase prin sala de judecată, dându-şi toată silinţa să imprime tragism situaţiei, să inducă frică şi un sentiment de răzbunare.

Oare va avea loc vreun proces legat de moartea sa? Acel pistol imens – un Magnum de calibru 44, bănuia, capabil să-i împrăştie creierii pe mai bine de două hectare de teren arabil – avea el să fie fluturat vreodată într-o sală de judecată în condiţiile în care oficialităţile ar alege să se ocupe de crunta lui ucidere?

– De ce nu spuneţi nimic? întrebă Stanley fără să se uite la Jim Cranwell.

Orice, numai să nu tacă. Dacă Stanley mai avea vreo şansă, atunci ea s-ar fi datorat vorbelor sale, capacităţii lui de a negocia sau de a implora.

– Clientul tău, doctorul Trane, a plecat din oraş, nu-i aşa? spuse Cranwell.

Ei bine, cel puțin Stanley nimerise că despre procesul ăla era vorba, nu că l-ar fi încălzit cu ceva treaba asta.

– Așa e, acum vreo câțiva ani.

– Și unde a plecat?

– Nu prea știu.

– A dat de bucluc, nu-i așa?

– Da, poți să-i spui și-așa.

– Păi, tocmai am spus. În ce fel de bucluc?

– Nu-mi amintesc.

– Minciuna n-are să te ajute în nici un fel, avocat Wade! Știi al naibii de bine ce s-a întâmplat cu doctorul. Trane. Era un bețiv și un drogat, nu se putea ține departe de micuța lui farmacie. A devenit dependent de tranchilizante, și-a pierdut licența, a părăsit orașul și a încercat să se ascundă pe undeva prin Illinois, statul natal.

Detaliile îi fură oferite asemenea unor informații de interes larg, dintre acelea pe care le afli în fiecare dimineață în cafenelele din zonă și pe care le diseci mai departe la prânz, pe terasele restaurantelor. De fapt, dispariția doctorului Trane fusese aranjată în mod discret de firma lui Stanley și ținută secretă. Sau cel puțin el așa considerase. Faptul că Jim Cranwell monitorizase atât de îndeaproape evenimentele de după proces îl făcu pe Stanley să-și șteargă fruntea de transpirație și să se foiască în loc, luptându-se din nou să nu vomite.

– Destul de corect ceea ce spui, răspunse Stanley.

– Ai mai vorbit cu doctorul Trane?

– Nu. Sunt ani de-atunci.

– Se zvonește că a dispărut din nou. Ai auzit ceva în legătură cu asta?

– Nu.

Era o minciună. Stanley și partenerii săi auziseră ceva zvonuri legate de dubioasa dispariție a doctorului Trane. Se părea că ar fi

fugit şi s-ar fi ascuns în Peoria, oraşul său natal, unde şi-ar fi obţinut din nou licenţa de practică şi ar fi început din nou să lucreze, dar tot n-ar fi reuşit să stea departe de necazuri. Nu se împliniseră doi ani de când soţia lui de la acea vreme dăduse telefoane prin Clanton, întrebându-i vechi prieteni şi cunoştinţe dacă nu-l văzuseră pe undeva.

Puştiul o coti pe un alt drum, unul nesemnalizat prin vreo plăcuţă, un drum despre care Stanley socoti că trecuse pe lângă el în trecut, doar că nu-l observase. Era tot pietruit, dar îngust, de-abia dacă puteau încăpea două maşini una pe lângă alta. Băiatul nu scosese nici un sunet până în acel moment.

– N-au să-l găsească niciodată, spuse Jim Cranwell parcă pentru sine, dar cu o determinare brutală.

Totul începu să se învârtă în jurul lui Stanley. Vederea i se tulbură. Clipi, îşi frecă ochii, de-abia dacă mai putea respira, trăgând aer în piept cu gura căscată, simţi cum umerii îi cădeau, apăsaţi de greutatea ultimelor cuvinte rostite de individul cu armă. Oare era cu putinţă ca el, Stanley, să creadă că aceşti oameni ai pădurilor din inima districtului să fi dat cumva de doctorul Trane şi să-i fi făcut felul fără să fi fost prinşi?

Da.

– Opreşte acolo, lângă poarta lui Baker, îi spuse Cranwell fiului său.

Cam după o sută de metri, camioneta se opri. Cranwell deschise portiera din dreptul său, agită pistolul şi-i spuse:

– Ieşi!

Îl înşfăcă pe Stanley de încheietură şi-l duse până în faţa camionetei, îmbrâncindu-l peste vulturul cu aripile deschise de pe capotă.

– Să nu îndrăzneşti să mişti, îi zise.

După aceea, îi dădu ceva indicaţii în şoaptă fiului său, care se urcă înapoi în camionetă.

Cranwell îl înşfăcă din nou pe Stanley şi îi făcu vânt spre marginea drumului, într-un şanţ nu tocmai adânc, unde rămaseră amândoi în picioare, în vreme ce camioneta demara şi apoi se-ndepărta. Urmăriră cu privirea luminile de poziţie ale maşinii până când dispărură la o curbă.

Cranwell arătă cu pistolul înspre şosea şi spuse:

– Mergi!

– N-ai să scapi nepedepsit pentru treaba asta, ştii, nu? zise Stanley.

– Taci şi mergi!

Se deplasau pe un drum accidentat şi întunecat. Stanley mergea în faţă, iar Cranwell la vreun metru şi jumătate în spatele lui. Era o noapte senină, semiluna oferea suficientă lumină pentru ca ei să se poată ţine pe mijlocul drumului. Stanley se uită în dreapta, în stânga, în spate, căutând disperat luminile îndepărtate ale vreunei ferme cât de mici. Nimic.

– Numai să-ncerci să fugi, şi eşti mort, spuse Cranwell. Scoate mâinile din buzunare.

– De ce? Crezi că am vreo armă?

– Taci şi mergi mai departe!

– Şi încotro aş putea să fug? întrebă Stanley fără să se oprească din mers.

Fără să facă vreun zgomot, Cranwell se repezi brusc înainte şi aplică o lovitură puternică de pumn în spatele gâtului firav al lui Stanley, trântindu-l pe avocat pe asfalt. Se pomeni din nou cu pistolul la tâmplă, Cranwell stând călare peste el, mârâind.

– Te crezi tare isteţ, aşa-i, Wade? Şi la proces ţi-a plăcut să arăţi cât de isteţ eşti! Te-ai născut isteţ. Cu siguranţă că şi mamă-ta o fi tare isteaţă, la fel or fi şi copii tăi, amândoi. Nu te poţi abţine, şi pace, aşa-i? Dar ascultă la mine, isteţule, pentru o oră de-acum încolo n-ai să mai faci pe isteţul. Ai priceput, Wade?

Stanley era năuc, buimac, săgetat de dureri, și de data asta nu prea convins că avea să se poată abține să nu vomite. Cum nu reacționă în nici un fel, Cranwell îl prinse de gulerul de la cămașă și-l trase în sus, ridicându-l în genunchi.

– Ultimele cuvinte, avocat Wade?

Țeava pistolului îi era înfiptă în ureche.

– Omule, nu face una ca asta, se rugă Stanley de el, mai să izbucnească în plâns.

– A, și de ce nu? îi aruncă Cranwell printre dinți.

– Am familie. Te rog să nu faci una ca asta!

– Și eu am copii, Wade! I-ai cunoscut pe-amândoi. Doyle e cel care conduce camioneta. Michael e cel pe care l-ai întâlnit la proces, băiețașul acela cu creierul afectat care niciodată n-are să conducă, să meargă, să mănânce sau să se ușureze de unul singur. Și știi de ce, avocat Wade? Mulțumită clientului dumitale, doctorul Trane, arde-l-ar focul iadului!

– Îmi pare rău! Sincer, chiar îmi pare rău. Îmi făceam meseria și-atât. Te rog...

Individul îi împlântă și mai cu putere pistolul în ureche, așa încât capul lui Stanley se înclină spre stânga. Avocatul transpira, gâfâia, era disperat să mai spună ceva care l-ar putea salva.

Cranwell își înfipse mâna în părul rar al lui Stanley și-i trase capul spre spate.

– Ei bine, Wade, meseria ta duhnește rău, pentru că presupune minciună, neobrăzare, hărțuire și mușamalizare, fără pic de compasiune pentru cei care suferă. Urăsc meseria asta a ta, Wade, aproape la fel de mult cât te urăsc pe tine!

– Îmi pare rău... Te rog...

Cranwell scoase țeava pistolului din urechea lui Stanley, țintì undeva înspre drumul întunecat și, ținând arma la vreo douăzeci de centimetri de capul lui Stanley, trase. Un tun să fi avut, ar fi făcut mai puțin zgomot în liniștea ca de mormânt.

Stanley, care nu mai fusese niciodată împuşcat, ţipă de spaimă, de durere şi de moarte şi căzu la pământ – urechile-i vuiau, trupul i se scutura convulsiv. După câteva secunde, ecoul împuşcăturii fu absorbit de pădurea deasă. După alte câteva secunde, Cranwell spuse:

– Ridică-te, ticăloşenie de om ce eşti!

Stanley, încă nepătruns de glonţ, dar nesigur de asta, începu încet-încet să-şi dea seama ce se întâmplase. Se ridică şovăitor, încă gâfâind, incapabil să vorbească sau să audă ceva. Realiză apoi că avea pantalonii uzi. În clipa morţii, îşi pierduse controlul asupra vezicii urinare. Îşi pipăi partea din faţă şi cracii pantalonilor.

– Te-ai pişat pe tine, spuse Cranwell.

Stanley de-abia dacă desluşi cuvintele. Îi ţiuiau urechile, mai ales cea dreaptă.

– Bietul de tine, eşti ud tot de pişat! Michael face pe el cam de cinci ori pe zi. Uneori, ne permitem să-i cumpărăm scutece; alteori nu. Hai, mergi!

Cranwell îl îmbrânci din nou, violent, indicându-i drumul cu pistolul. Stanley se împiedică, mai să cadă, dar se redresă, apoi merse împleticit vreo câţiva paşi până când reuşi să se concentreze şi să-şi recapete echilibrul, convingându-se că în fapt nu fusese împuşcat.

– Încă nu ţi-a sosit ceasul, îi zise Cranwell din spate.

„Slavă Domnului", fu pe cale să spună Stanley, dar se abţinu, pentru că mai mult ca sigur i s-ar fi reproşat că făcea din nou pe isteţul. Înaintând împiedicat pe şosea, îşi promise să evite orice comentariu „isteţ" ori de o natură cât de cât similară. Îşi vârî un deget în urechea dreaptă încercând să oprească ţiuitul. Îşi simţea partea din faţă a pantalonilor şi cracii uzi.

Merseră vreo zece minute, deşi lui Stanley îi părură un marş etern spre moarte. Când luară o curbă, zări lumini provenind de

la o căsuță din depărtare. Iuți puțin pasul gândindu-se că la o așa mică distanță de o așezare omenească Cranwell nu avea să tragă din nou.

Era o căsuță de cărămidă, în subpantă, aflată cam la o sută de metri de drum, cu o alee de acces de pietriș și cu un gard viu îngrijit tăiat sub ferestrele din față. Pe aleea de acces, dar și în curte erau patru autovehicule parcate la întâmplare, ca și cum vecinii s-ar fi grăbit s-ajungă la vreo invitație din scurt la cină. Una dintre ele era camioneta Ford, condusă mai devreme de Doyle, acum parcată în fața garajului. Doi bărbați fumau sub un copac.

– Pe aici, spuse Cranwell, indicându-i drumul cu pistolul și îmbrâncindu-l înspre casă.

Ajunseră în dreptul celor doi fumători.

– Ia uitați-vă pe cine am adus, spuse Cranwell.

Cei doi scoteau nori de fum, dar nici un cuvânt.

– S-a pișat pe el, adăugă Cranwell, iar cei doi găsiră amănuntul amuzant.

Traversară curtea, trecură de ușa de la intrare, apoi de garaj, dădură ocol casei, iar în spatele ei găsiră o dependință construită dintr-un placaj nevopsit și de proastă calitate pe care o atașase careva asemenea unei excrescențe canceroase. Era prinsă de casă, dar din drum nu se vedea. Avea ferestre dispuse asimetric, țevi la vedere, o ușă care de-abia se ținea în balamale și aspectul jalnic al unei încăperi încropite cât mai repede și mai ieftin posibil.

Cranwell își înfipse o mână în ceafa plină de vânătăi a lui Stanley și-l îmbrânci spre ușă.

– Intră, spuse el, indicându-i ca de obicei direcția cu pistolul.

Singura cale de acces era o rampă scurtă pentru scaune cu rotile, la fel de șubredă ca și camera însăși. Ușa fu deschisă de cineva din interior. Lumea îi aștepta.

*

Cu opt ani în urmă, la vremea procesului, Michael avea trei ani. Fusese adus în fața juraților o singură dată. În timpul emoționantei pledoarii finale a avocatului său, judecătorul permisese ca Michael să fie adus în sală în scaunul său special cu rotile pentru o scurtă înfățișare. Era îmbrăcat în pijamale, cu o bavetă imensă la gât, n-avea ciorapi sau încălțări. Capul alungit îi atârna într-o parte. Ținea gura deschisă, ochii, închiși, iar plăpândul trup diform părea că tinde să se chircească în el însuși. Creierul îi fusese grav afectat, era orb, cu o speranță de viață de doar câțiva ani. Era o prezență demnă de profundă compasiune, deși în cele din urmă jurații nu dăduseră dovadă de nici un dram de milă.

Stanley suportase momentul asemenea tuturor celorlalți din sala de judecată, iar când Michael fusese scos, se pusese din nou pe treabă. Era convins la acea vreme că n-avea să mai vadă copilul niciodată.

Se înșelase. Avea acum în față o versiune ceva mai mare a lui Michael, deși una mult mai patetică. Era îmbrăcat în pijamale, cu bavetă la gât, fără ciorapi sau încălțări. Ținea gura deschisă, ochii, tot închiși. Fața îi mai crescuse în partea de sus, într-o frunte lungă și oblică, acoperită în parte de o chică deasă de păr negru și încâlcit. Din nara stângă îi ieșea un furtunaș care ducea undeva, spre un loc nevăzut. Mâinile îi erau îndoite din încheieturi și chircite. Genunchii îi erau adunați la piept. Avea abdomenul umflat, iar pentru o clipă îi aminti lui Stanley de acele fotografii triste cu copii subnutriți din Africa.

Michael era instalat în patul său, unul vechi, scos din uz din vreun spital, fiind sprijinit în capul oaselor cu perne și legat cu o curea cu arici petrecută lejer în jurul pieptului. La picioarele patului stătea mama sa, un suflet chinuit și sfrijit, al cărei nume Stanley nu și-l aducea aminte în acel moment.

O făcuse să plângă în boxa martorilor.

La capătul celălalt al patului, se găsea o baie mică, uşa era deschisă, iar lângă aceasta, un dulăpior metalic negru cu două sertare pentru dosare, prezentând suficiente zgârieturi şi lovituri cât să ateste faptul că se perindase printr-o mulţime de pieţe de vechituri. Peretele de lângă patul lui Michael nu avea nici un geam, dar cei doi pereţi de pe laterale aveau câte trei geamuri înguste fiecare. Camera avea cel mult patru metri şi jumătate în lungime şi cam trei metri lăţime. Podeaua era acoperită cu un linoleum galben, ieftin.

– Aşază-te aici, avocat Wade, spuse Jim îmbrâncindu-şi prizonierul într-un scaun pliant din mijlocul cămăruţei.

Pistolul dispăruse. Cei doi fumători de afară intrară şi închiseră uşa după ei. Făcură câţiva paşi şi se alăturară altor doi bărbaţi care stăteau în picioare lângă doamna Cranwell, la mai puţin de un metru de Wade. În total, cinci bărbaţi, toţi masivi şi încruntaţi, părând pregătiţi să acţioneze violent. Undeva în spatele lui Stanley era Doyle. În plus, doamna Cranwell, Michael şi avocatul Wade.

Scena era pregătită.

Jim se apropie de pat, îl sărută pe Michael pe frunte, după care se întoarse şi spuse:

– Îl recunoşti, avocat Wade?

Stanley nu fu în stare decât să încuviinţeze din cap.

– A făcut unsprezece ani, spuse Jim mângâind uşor braţul fiului său. La fel de orb, la fel de afectat cerebral. Nu ştim cât de mult aude sau cât de mult înţelege, dacă o fi auzind sau înţelegând ceva. Zâmbeşte cam o dată pe săptămână când aude vocea mamei sale, alteori, mai surâde când îl gâdilă Doyle. În rest, nu prea reacţionează. Eşti surprins, avocat Wade, să-l vezi în viaţă?

Stanley îşi aţintise privirea asupra unor cutii de carton înghesuite sub patul lui Michael şi făcuse acest lucru tocmai

pentru a evita să se uite la copil. Stătea și asculta cu capul întors spre dreapta sa, pentru că urechea lui dreaptă nu funcționa, cel puțin din estimările sale. Încă avea urechile traumatizate de pe urma împușcăturii și, dacă nu ar fi avut beleaua asta pe cap, se prea poate să fi petrecut ceva timp îngrijorându-se din pricina unei eventuale pierderi a auzului.

– Sunt, răspunse el cu onestitate.

– Mă gândeam eu, spuse Jim.

Vocea lui pițigăiată mai scăzuse cu o octavă sau două. Acum nu mai era agitat. Se afla acasă, în fața unei asistențe binevoitoare.

– Pentru că la proces le-ai spus juraților că Michael n-avea s-apuce vârsta de opt ani. Zece era imposibil, potrivit unuia dintre acei falși experți pe care i-ai etalat în sala de judecată. Iar scopul tău evident a fost să scurtezi speranța de viață a copilului și să scazi gravitatea afecțiunilor, nu-i așa? Îți aduci aminte de toate acestea, avocat Wade?

– Da.

Jim începu să se plimbe încolo și încoace pe latura patului lui Michael, vorbindu-i lui Stanley, aruncând câte o privire celor patru bărbați adunați unul lângă altul de-a lungul peretelui.

– Michael are unsprezece ani acum, prin urmare, te-ai înșelat, avocat Wade, așa-i?

Dacă l-ar fi contrazis, ar fi înrăutățit situația, și-apoi, ce rost avea să contrazică un adevăr?

– Așa-i.

– Minciuna numărul unu, anunță Jim, ridicând degetul arătător în aer. După care se apropie de pat și-și mângâie din nou fiul. Acum, cea mai mare parte a hranei o primește printr-un tub. O formulă specială, costă opt sute de dolari pe lună. Becky mai reușește din când în când să-i dea și mâncare solidă. Ceva de tipul budincă instant, înghețată, dar nu prea multă. Ia tot felul de medicamente care să prevină convulsiile, infecțiile și altele

asemenea. Pastilele lui ne costă în jur de o mie de dolari pe lună. De patru ori pe an ne cărăm cu el până la Memphis pe la specialiști, nu știm exact de ce, pentru că nu sunt în stare să-l ajute cu nimic, dar oricum batem drumul pentru că așa ne cer ei. O mie cinci sute de dolari de drum. La fiecare două săptămâni, consumă câte un pachet de scutece, șase dolari pachetul, o sută de dolari pe lună, nu mult, dar, atunci când nu-ți permiți întotdeauna să le cumperi, ți se par al naibii de scumpe. Plus alte lucruri mai mărunte și estimăm că întreținerea lui Michael ne costă treizeci de mii de dolari pe an.

Jim începu să se plimbe din nou, expunându-și cazul și descurcându-se destul de bine. Juraților pe care și-i alesese cu mare grijă erau de partea lui. Cifrele enunțate de el sunau mult mai amenințător când erau rostite departe de sala de judecată.

– Din câte îmi aduc aminte, expertul dumitale a luat în râs aceste cifre, spunând că ne-ar costa mai puțin de zece mii de dolari pe an să ne îngrijim de Michael. Îți aduci aminte de asta, avocat Wade?

– Cred că da.

– Admiți faptul că te-ai înșelat? Am toate chitanțele.

– Sunt chiar acolo, interveni Becky, arătând către dulăpiorul negru din metal. Erau primele ei cuvinte.

– Nu-i nevoie. Vă cred pe cuvânt.

Jim ridică două degete.

– Minciuna numărul doi. Acum, același expert a depus mărturie că n-ar fi fost necesară o asistentă medicală cu normă întreagă. A lăsat să se înțeleagă că Michael n-avea să facă altceva decât să zacă undeva pe o canapea precum un zombie vreme de câțiva ani, după care avea să moară și totul reintra în normal. Nu a fost deloc de acord că Michael ar avea nevoie de îngrijire permanentă. Becky, vrei tu să ne vorbești despre îngrijirea lui permanentă?

Părul lung al femeii era încărunțit tot și prins într-o coadă de cal. Ochii îi erau triști și obosiți. Nu făcea nici un efort să-și ascundă cumva cearcănele adânci. Se ridică în picioare și făcu un pas până la o ușă de lângă pat. O deschise și scoase de-acolo un pat pliabil de campanie.

– Pe ăsta dorm eu, aproape în fiecare noapte. Nu-l pot lăsa singur din cauza convulsiilor. Uneori, doarme Doyle aici, alteori, Jim, cineva trebuie să fie mereu aici pe timpul nopții. Doar noaptea are convulsii. Nu știu de ce. Femeia împinse patul pliabil la loc și închise ușa. Îl hrănesc de patru ori pe zi, aproximativ treizeci de grame la o masă. Urinează de cel puțin cinci ori și are cel puțin două scaune. Nu poți anticipa când. I se întâmplă în momente diferite. Au trecut unsprezece ani, și tot nu și-a făcut un program după care să aibă scaun. Îl spăl de două ori pe zi. Îi și citesc, îi spun povești. Rareori, mi se întâmplă să părăsesc camera asta, domnule Wade. Iar când lipsesc mă simt vinovată pentru că n-ar trebui să lipsesc. „Îngrijire permanentă" nici pe departe n-ar putea descrie ce fac eu.

Se așeză la loc în bătrânul ei scaun cu spătar reglabil de la picioarele patului lui Michael, rămânând cu ochii ațintiți în podea.

Jim își reluă narațiunea.

– Acum, după cum îți aduci aminte, expertul nostru a spus la proces că ar fi necesară o asistentă medicală cu normă întreagă. Tu le-ai zis juraților că nu erau decât gogoși. „Scorneli" cred că le-ai numit. Doar o altă încercare din partea noastră de a mai scoate niște bani. Ne-ai făcut să apărem drept o adunătură de nenorociți lacomi. Îți aduci aminte, avocat Wade?

Stanley încuviință din cap. Nu-și mai aducea aminte exact fiecare cuvânt în parte, însă într-adevăr suna similar celor pe care le-ar fi putut spune în plin proces.

Trei degete.

– Minciuna numărul trei, își anunță Cranwell juraţii, patru bărbaţi cu aproximativ acelaşi tip de fizic, aceeaşi culoare de păr, acelaşi chip aspru şi aceiaşi pantaloni de stambă răspurtaţi ca şi Jim. Cu siguranţă, erau rude.

Jim continuă:

– Anul trecut eu am câştigat patruzeci de mii de dolari, avocat Wade, şi am plătit taxe pentru toţi aceşti bani. Eu nu beneficiez de scutirile de plată la care isteţi ca alde tine sunt îndreptăţiţi. Înainte de naşterea lui Michael, Becky lucra ca asistent de profesor la o şcoală din Karraway, dar acum nu mai poate lucra din motive evidente. Nu ne întreba cum ne descurcăm, pentru că n-aş şti să-ţi spun. Făcu din mână înspre cei patru bărbaţi. Ne ajută foarte mult prietenii şi bisericile din zonă. Nu primim nimic din partea statului Mississippi. Asta nu e tocmai normal, aşa-i? Doctorul Trane a scăpat basma curată, fără să plătească un ban. La fel şi compania lui de asigurări, o adunătură de escroci din nordul statului, a scăpat basma curată fără să plătească un ban. Bogaţii fac prăpăd şi pe urmă scapă nepedepsiţi. Ce zici, avocat Wade, ne poţi explica şi nouă cum vine treaba asta?

Stanley scutură din cap în semn că nu. Nu avea nimic de câştigat încercând să-l combată. Îl asculta, dar mintea îi fugea totodată înspre un viitor apropiat când avea să fie din nou forţat să implore să i se cruţe viaţa.

– Hai să discutăm despre o altă minciună, tocmai spunea Cranwell. Expertul nostru a afirmat că noi am fi putut cere angajarea unei asistente medicale cu jumătate de normă pentru suma de treizeci de mii de dolari pe an, acesta fiind preţul minim acceptat. Treizeci pentru asistentă, treizeci pentru alte cheltuieli, un total de şaizeci de mii de dolari pe an, timp de douăzeci de ani. Făcând un calcul matematic simplu, rezultau unu virgulă două milioane de dolari. Dar această sumă l-a speriat pe avocatul nostru, pentru că niciodată nu se mai întâmplase în acest district

ca juraţii să acorde despăgubiri de un milion de dolari. La acea vreme, cea mai mare sumă acordată vreodată, cu vreo opt ani mai devreme, fusese ceva în jurul a două sute de mii, sumă care, potrivit avocatului nostru, fusese redusă substanţial la recurs. Nemernici ca voi, domnule Wade, şi companiile de asigurări pentru care vă prostituaţi, şi politicienii pe care-i cumpăraţi cu ditamai bănetul vostru, nemernici ca voi se asigură că nişte lacomi ca noi şi avocaţii noştri sunt ţinuţi în banca lor. Avocatul nostru ne-a spus că era periculos să cerem un milion de dolari, pentru că nimeni în Ford County nu avea un milion de dolari, aşa că, de ce ne-ar fi acordat nouă o aşa sumă? Am vorbit despre asta ore întregi înainte de proces, iar în cele din urmă am căzut de acord să cerem mai puţin de un milion. Nouă sute de mii de dolari, îţi aduci aminte, avocat Wade?

Stanley încuviinţă din cap. Chiar îşi amintea.

Cranwell se apropie de Stanley şi arătă cu degetul spre el.

– Iar tu, nemernic de om ce eşti, tu le-ai spus juraţilor că noi nu avuseserăm curajul să cerem un milion de dolari, că de fapt noi ne doream un milion de dolari, încercând să profităm de copilul nostru. Cum ne-ai numit, domnule Wade? Nu „lacomi". Cum ne-a spus, Becky?

– „Oportunişti", spuse ea.

– Exact. Ne-ai arătat cu degetul, pe noi şi pe avocatul nostru, cum stăteam aşezaţi la trei metri de tine şi de juraţi, şi ne-ai numit oportunişti. Niciodată în viaţa mea nu mi-am dorit mai mult să pălmuiesc pe cineva!

Nici nu termină bine de vorbit, că Jim Cranwell se şi repezi spre Stanley şi-i aplică un sălbatic dos de palmă peste obrazul drept. Ochelarii avocatului zburară până aproape de uşă.

– Lepădătură mizerabilă şi împuţită ce eşti! mârâi Cranwell.

– Opreşte-te, Jim! ceru Becky.

Urmă o pauză lungă și apăsătoare, timp în care Stanley încercă să-și revină din amorțeală și să-și recapete limpezimea vederii. Unul dintre cei patru bărbați îi înmână ochelarii, fără tragere de inimă. Se părea că atacul brusc îi năucise pe toți cei prezenți, inclusiv pe Jim.

Jim se întoarse lângă pat și-l bătu ușurel pe Michael pe umăr, după care se întoarse și-l fixă pe avocat cu privirea.

– Minciuna numărul patru, avocat Wade, și în momentul de față nu sunt tocmai sigur că-mi amintesc toate minciunile pe care le-ai rostit. Am citit stenograma de o sută de ori – mai bine de o mie nouă sute de pagini în total – și de fiecare dată când o citesc mai găsesc câte o minciună. Ca de exemplu: ai spus juraților că acordarea unor sume mari drept despăgubiri nu era tocmai indicată, pentru că ar fi determinat creșterea costului actului medical și al asigurărilor de sănătate, îți aduci aminte, avocat Wade?

Stanley înălță din umeri în semn că nu era tocmai sigur. Îl dureau gâtul și umerii, însuși datul din umeri îi cauza suferință. Fața îi ardea, urechile îi țiuiau, pantalonii încă îi erau uzi, și ceva îi spunea că asta era doar prima rundă, iar prima rundă avea să fie cea ușoară.

Jim privi către cei patru bărbați și spuse:

– Îți aduci aminte de asta, Steve?

– Da, răspunse Steve.

– Steve e fratele meu, unchiul lui Michael. Nu i-a scăpat nici un cuvânt la proces, avocat Wade, și a ajuns să te urască la fel de mult ca mine. Acum, să ne întoarcem la minciună. Dacă jurații nu acordau nici o sumă drept despăgubire sau doar sume mici, atunci aveam să beneficiem de costuri reduse ale actului medical și costuri reduse pentru asigurările de sănătate, corect, avocat Wade? Acesta a fost argumentul tău genial. Iar jurații chiar te-au crezut. Nu-i puteau lăsa pe lacomii aceia de avocați și pe lacomii

aceia de clienți ai lor să abuzeze de sistem și să se îmbogățească. Nu, domnule! Companiile de asigurări trebuiau protejate. Jim privi înspre jurații săi. Acum, fraților, treaba-i așa. Întrucât avocatul Wade a obținut zero datorie pentru doctorul său și compania lui de asigurări, câți dintre voi ați observat reducerea costurilor cu actul medical?

Nici un voluntar din partea juraților săi.

– A, că veni vorba, avocat Wade. Știai că doctorul Trane era proprietarul a patru mașini Mercedes la acea vreme? Una pentru el, una pentru soție și alte două pentru cei doi copii adolescenți ai lui. Știai lucrul ăsta?

– Nu.

– Păi, ce fel de avocat ești? Noi știam asta. Avocatul nostru își făcuse temele, știa toate cele despre Trane. Doar că nu a putut să le spună pe toate la proces. Prea multe reguli. Patru mașini Mercedes. Presupun că un doctor cu avere merită să aibă atât de multe.

Cranwell se duse la dulăpior, deschise sertarul de sus și scoase un teanc gros de trei degete de hârtii prinse strâns cu o clamă albastră de plastic. Stanley o recunoscu pe dată, pentru că pe podeaua biroului său erau împrăștiate o sumedenie de asemenea agrafe albastre. Stenogramele de la proces. La un moment dat, Cranwell îl plătise pe stenograful curții cu câteva sute de dolari ca să-i dea o copie a tot ce se spusese în timpul procesului de malpraxis al doctorului Trane.

– Îți aduci aminte de juratul numărul șase, avocat Wade?

– Nu.

Cranwell dădu o serie de pagini, multe dintre ele fiind marcate și subliniate cu marker galben și verde.

– Tocmai mă uit peste selecția juraților, avocat Wade. La un moment dat, avocatul nostru i-a întrebat pe posibilii jurați dacă era vreo persoană între ei care să lucreze pentru vreo companie

de asigurări. O doamnă a zis da, motiv pentru care a fost rugată să plece. Un bărbat însă, domnul Rupert, n-a spus nimic, motiv pentru care a fost selectat între juraţi. Adevărul era că nu lucra pentru o companie de asigurări, pentru că de-abia ce ieşise la pensie după ce lucrase vreme de treizeci de ani într-o companie de asigurări. Mai târziu, după proces şi după recurs, am aflat că domnul Rupert fusese cel mai înfocat apărător al doctorului Trane pe timpul deliberărilor. Mult prea înfocat. Sărea de şapte coţi dacă vreun alt jurat îndrăznea numai să menţioneze vreo despăgubire pentru Michael. Îţi sună familiar, avocat Wade?

– Nu.

– Eşti sigur? Cranwell puse brusc stenograma jos şi făcu un pas înspre Stanley. Eşti sigur, avocat Wade?

– Sunt sigur.

– Cum se poate una ca asta? Domnul Rupert fusese inspector al companiei de asigurări Southern Delta Mutual vreme de treizeci de ani, acoperea întreaga zonă de nord a statului Mississippi. Firma dumitale reprezintă o mulţime de companii de asigurări, inclusiv Southern Delta Mutual. Vrei să ne spui că nu-l cunoşteai pe domnul Rupert?

Mai făcu un pas spre el. I se pregătea un alt dos de palmă.

– Chiar nu-l cunoşteam.

Cinci degete ridicate în aer.

– Minciuna numărul cinci, anunţă Cranwell, fluturându-şi degetele prin faţa juraţilor. Sau oare să fie a şasea? Deja le-am pierdut numărul.

Stanley se pregăti să primească un pumn sau o palmă, dar nu veni nici o lovitură. În schimb, Cranwell se duse la dulăpior şi scoase din sertarul de sus alte patru teancuri de hârtii prinse cu agrafe.

– Aproape două mii de pagini de minciuni, avocat Wade, spuse el în vreme ce stivuia teancurile de hârtii unul peste altul.

Stanley răsuflă ușurat, pentru că scăpase pe moment de violență. Se uita țintă la linoleumul ieftin de sub pantofii săi, admițând în sinea lui că din nou căzuse în capcana ce adesea îi prindea în laț pe mulți dintre localnicii educați și din clase sociale superioare, care trăiau cu convingerea că restul populației era proastă și ignorantă. Cranwell era mai deștept decât majoritatea avocaților din oraș și pe departe mult mai bine pregătit.

Înarmat cu multe alte minciuni, Cranwell era pregătit să continue.

– Și, bineînțeles, avocat Wade, nici măcar nu am pomenit despre minciunile doctorului Trane. Presupun că ai să spui că astea-l privesc exclusiv pe el, nu și pe tine.

– El a fost cel care a depus mărturie. Nu eu, zise Stanley, mult prea grăbit.

Cranwell râse forțat.

– Bună încercare! Dar e clientul tău. Tu l-ai chemat să depună mărturie, corect?

– Corect.

– Și înainte să depună mărturie, cu mult înainte de asta, tu l-ai ajutat să se pregătească pentru jurați, nu-i așa?

– Asta și se-așteaptă de la avocați.

– Mulțumesc. Prin urmare, e de așteptat ca avocații să ajute la pregătirea minciunilor. Nu era o întrebare, iar Stanley nu avea de gând să comenteze. Cranwell dădu câteva pagini apoi continuă: Iată un exemplu de minciună a doctorului Trane, cel puțin potrivit expertului nostru în medicină, un om de toată isprava care încă profesează și care nu și-a pierdut licența de practică și care nu este un alcoolic și un dependent de medicamente, și care n-a fost gonit din stat. Îți aduci aminte de el, avocat Wade?

– Da.

– Doctorul Parkin, un om de toată isprava. L-ai atacat precum un animal de pradă, l-ai făcut bucăți în fața juraților, iar

după ce ai terminat cu întrebările şi te-ai aşezat, tare mândru ai mai fost de tine, pramatie de om ce eşti! Îţi aduci aminte, Becky?

– Bineînţeles, răspunse ea ca la un semn.

– Iată ce-a spus doctorul Parkin despre bunul doctor Trane. A spus că a pus un diagnostic greşit atunci când Becky a venit prima dată la spital cu contracţii, că nu ar fi trebuit s-o trimită acasă, unde a stat doar trei ore înainte să vină din nou la spital, timp în care doctorul Trane plecase deja acasă să se culce; el a trimis-o acasă pentru că aparatul de monitorizare a funcţiilor fetale nu ar fi arătat nici o reacţie, când de fapt el n-a ştiut să interpreteze ce semnala aparatul; şi, odată ce Becky a fost internată şi doctorul Trane s-a întors în cele din urmă la spital, i-a administrat Pitocin de-a lungul a câteva ore, nu a fost în stare să-i pună diagnosticul de distres fetal, nu a fost iarăşi în stare să interpreteze corect datele aparatului de monitorizare a funcţiilor fetale, aparat care semnala în mod clar că starea de sănătate a lui Michael se deteriora şi că suferea de distres acut; n-a putut nici să evalueze faptul că Pitocinul era un hiperstimulent care genera o activitate uterină excesivă; a încercat în bătaie de joc o naştere cu vacuumul extractor, pentru ca mai apoi să-i facă cezariană, cu trei ore mai târziu, decât momentul în care s-ar fi impus; şi, făcându-i cezariana mult prea târziu a permis instalarea asfixierii şi a hipoxiei[1], iar asfixierea şi hipoxia ar fi putut fi evitate printr-o cezariană făcută cum trebuie şi la timp. Îţi sună familiar ceva din toate astea, avocat Wade?

– Da, îmi aduc aminte.

– Şi îţi mai aminteşti cum le spuneai juraţilor, pentru că tu în calitate de strălucit avocat întotdeauna eşti precis în materie de fapte, că nimic din toate acestea nu era adevărat, că doctorul Trane făcuse dovada celor mai înalte standarde de conduită profesională şi cutare, şi cutare, şi cutare...?

---

[1] Oxigenarea insuficientă a ţesuturilor (n.tr.)

– E o întrebare, domnule Cranwell?

– Nu, nu este. Dar ascultă aici. Ai spus tu juraților în pledoaria finală că doctorul Trane era unul dintre cei mai strălucițI medici pe care îi întâlnișeși vreodată, o adevărată vedetă a comunității, un lider, un om pe mâinile căruia ai fi avut încredere să-ți lași familia, un mare specialist care trebuia protejat de reprezentanții demni ai comunității din Ford County? Îți amintești de asta, avocat Wade?

– Au trecut opt ani de-atunci. Chiar nu-mi mai amintesc.

– Ei bine, atunci, să ne uităm la pagina 1574, caietul cinci. Cranwell trase de o clemă, după care dădu câteva pagini. Nu vrei să-ți citești strălucitele cuvinte, avocat Wade? Iată-le chiar aici. Eu le citesc mai tot timpul. Hai să aruncăm o privire și să lăsăm minciunile să vorbească de la sine.

Vârî teancul de foi sub nasul lui Stanley, însă avocatul refuză scuturând din cap și privi în altă parte.

Fie din cauza zgomotului, fie din cauza tensiunii sufocante din cameră ori pur și simplu din cauza scurtcircuitării conexiunilor cerebrale deficitare, Michael prinse brusc viață. Convulsiile puseră stăpânire pe el din cap până în picioare și într-o clipă începu să tremure rapid și violent. Becky sări imediat lângă el fără să spună ceva, era clar că știa ce-avea de făcut după atâția ani de experiență. Pentru o vreme, Jim uită de avocatul Wade și se apropie de patul care se scutura din toate încheieturile și scârțâia, îmbinările metalice și arcurile având evident nevoie să fie unse. Doyle se materializă de undeva din spatele camerei, și toți cei trei Cranwell se ocupară de Michael și de convulsiile sale. Becky îi rosti câteva vorbe pe un ton afectuos și-i apucă blând încheieturile mâinilor. Jim îi ținea o bucată de cauciuc moale în gură. Doyle ștergea fruntea fratelui său cu un prosop, spunând repetat „Totu-i în regulă, frățioare, totu-i în regulă".

Stanley îi privi cât putu, după care se aplecă, sprijinit în coate, își cuprinse bărbia în palme și își studie încălțările. Cei patru bărbați din stânga lui rămăseseră precum niște santinele cu fețe ca de piatră ceea ce îl determină pe Stanley să intuiască faptul că ei mai văzuseră asemenea convulsii. Camera se încălzea din ce în ce, începuse din nou să transpire în jurul gâtului. Nu pentru prima dată, gândul i se îndreptă către soția lui. Se împlineau două ore de când fusese răpit, se întreba ce-o fi făcând. Ar fi putut foarte bine să doarmă pe canapea, acolo unde-și petrecuse ultimele patru zile, luptându-se cu gripa, odihnindu-se, bând sucuri și luând mai multe medicamente decât ar fi fost normal. Existau șanse maxime ca ea să doarmă dusă, incapabilă să-și dea seama că el întârzia cu cina, dacă o putea numi careva astfel. Dacă ar fi fost trează, probabil că l-ar fi sunat pe telefonul mobil, doar că-și lăsase blestemăția aia de celular în servietă, în mașină, în plus se mai și străduia din răsputeri să-l ignore atunci când nu era la serviciu. Petrecea zilnic ore întregi la telefon și detesta să fie deranjat după ce pleca de la birou. Șansele ca ea să fi fost cât de cât îngrijorată erau minime. De două ori pe lună, lui Stanley îi făcea plăcere să meargă la clubul social cu băieții, unde stătea până mai târziu la un pahar, iar pe soția lui n-o deranjase niciodată asta. Odată ce copiii lor plecaseră la facultate, și Stanley, și soția lui se dezvățaseră rapid de obiceiul de se conduce mereu după ceas. Faptul că ajungeau uneori cu o oră mai târziu (niciodată mai devreme) nu-i tulbura deloc.

Astfel că, pe fundalul zgâlțâitului de pat și a atenției pe care familia Cranwell i-o acorda lui Michael, Stanley ajunse la concluzia că probabilitatea ca un detașament de poliție să fi pornit deja pe drumurile lăturalnice în căutarea lui era foarte scăzută. Să fi existat vreun martor la răpirea lui din parcarea magazinului Rite Price, să fi sunat această persoană la poliție, unde să se fi declanșat alerta? Posibil, admise Stanley, dar nici o mie de

polițiști cu câini de vânătoare cu tot nu l-ar fi putut găsi în acel moment.

Se gândi la testamentul său. Îl adusese la zi mulțumită unui asociat din firma de avocatură. Se gândi și la cei doi copii ai săi, dar nu prea putu să zăbovească asupra lor. Se gândi apoi la propriul sfârșit și speră să i se întâmple brusc, să nu sufere. Își alungă nevoia aprigă de a se contrazice pe sine de a-și spune că nu i se întâmpla aievea, că de fapt visa, deoarece un astfel de exercițiu n-ar fi fost decât o risipă de energie.

Patul încetă să se mai miște. Jim și Doyle se îndepărtară de el, în timp ce Becky rămase aplecată deasupra băiatului, cântându-i ușor și ștergându-l la gură.

– Îndreaptă-te de spate! urlă dintr-odată Jim spre Stanley. Ridică-te și uită-te la el!

Stanley făcu ce i se spuse. Jim deschise sertarul de jos al dulăpiorului metalic și cotrobăi printr-o altă colecție de hârtii. Becky se ghemui în tăcere în scaunul ei, ținându-și o mână pe piciorul lui Michael.

Jim scoase un alt document, dădu paginile, în vreme ce toți ceilalți erau în așteptare, după care spuse:

– O ultimă întrebare, avocat Wade! Am aici raportul pe care l-ai înaintat Curții Supreme din Mississippi, un raport prin care te-ai luptat ca un leu să mențiii verdictul juraților favorabil doctorului Trane. Privind retrospectiv, eu nu știu de ce ți-ai făcut griji. Potrivit avocatului nostru, Curtea Supremă se pronunță în favoarea doctorilor în mai bine de 90% dintre cazuri. Acesta a fost motivul principal pentru care nu ne-ai făcut o ofertă rezonabilă de înțelegere înainte de proces, așa-i? Nu-ți făceai griji că n-aveai să câștigi procesul, pentru că un verdict în favoarea lui Michael ar fi putut fi răsturnat la Curtea Supremă. În cele din urmă, tot Trane și compania de asigurări aveau câștig de cauză. Michael era îndreptățit să primească o sumă rezonabilă printr-o înțelegere în afara instanței, dar tu știai că sistemul n-avea să te lase

baltă. Oricum, iată ce-ai scris în penultima pagină a raportului. Sunt cuvintele tale, avocat Wade, citez: „Prezentul proces s-a desfășurat în mod corect și înverșunat, cu puține compromisuri de ambele părți. Juraților s-au dovedit a fi vigilenți, realmente implicați, curioși și pe deplin informați. Verdictul formulat face dovada unei solide și adânci judecăți. Verdictul este justiție pură, o decizie de care sistemul nostru ar trebui să fie mândru".

După ce încheie, Cranwell aruncă raportul undeva în direcția dulăpiorului metalic.

– Și ca să vezi! Buna și bătrâna noastră Curte Supremă de Justiție se pronunță în favoarea verdictului! Nimic pentru sărmanul Michael. Nici o compesație. Nici o pedeapsă pentru dragul doctor Trane. Nici una!

Se apropie de pat, îl mângâie pentru câteva clipe pe Michael, după care se întoarse spre Stanley și-l fixă cu privirea.

– O ultimă întrebare, avocat Wade. Și ai face bine să te gândești înainte de a-mi răspunde, pentru că răspunsul tău ar putea fi foarte important. Uită-te la acest băiețel trist, acest copil grav afectat ale cărui probleme de sănătate ar fi putut evitate, și spune-ne, avocat Wade, asta numești tu justiție sau n-a fost vorba decât despre o altă victorie obținută în sala de judecată? Cele două au mult prea puține în comun.

Toți ochii erau ațintiți asupra lui Stanley. El stătea cocârjat în scaunul incomod, cu umerii pleoștiți, postura-i deplorabilă devenind și mai evidentă, cu pantalonii încă uzi și cu pantofii de lac lipiți unul de altul și având tălpile înnoroite, privind fix, drept înainte, la chica încâlcită de păr negru de pe fruntea hidoasă a lui Michael Cranwell. Aroganța, încăpățânarea, negarea – toate acestea aveau să-i atragă moartea, deși oricum nu mai spera să apuce răsăritul. Nici nu prea înclina să persiste cu vechile sale gânduri și deprinderi. Jim avea dreptate. Compania de asigurări a lui Trane se arătase dispusă să facă o ofertă generoasă înainte de proces, dar Stanley Wade nici nu voise să audă. Nu pierduse

aproape niciodată un proces cu juraţi în Ford County. Avea reputaţia unui de litigant dur, niciodată a unuia care capitulează şi încheie înţelegeri. În plus, semeţia îi era întreţinută şi de o curte supremă prietenoasă.

– N-avem toată noaptea la dispoziţie, spuse Cranwell.

„A, păi de ce nu? gândi Stanley. De ce m-aş grăbi la propria-mi execuţie?" Alese însă să-şi scoată ochelarii şi să-şi şteargă ochii. Îi erau umezi, nu de teamă, ci din pricina realităţii dure de a i se cere socoteală de către una dintre victimele sale. Oare câţi alţii mai erau? De ce şi-o fi ales el să-şi petreacă întreaga carieră nenorocind astfel de oameni?

Îşi şterse nasul de una din mâneci, îşi rearanjă ochelarii pe nas, după care spuse:

– Îmi pare rău. Am greşit.

– Să mai încercăm o dată, zise Cranwell. Justiţie sau victorie în sala de judecată?

– Asta nu e justiţie, domnule Cranwell. Îmi pare rău.

Cu grijă şi ordonat, Jim puse dosarele şi raportul la locul lor în dulăpior şi apoi închise sertarele. Dădu din cap aprobator către cei patru bărbaţi, iar aceştia se îndreptară târşâit spre uşă. Se stârni brusc animaţie în cameră, Jim îi şopti ceva lui Becky. Doyle îi spuse ceva celui din urmă bărbat care ieşi. Uşa era ba închisă, ba deschisă. Jim îl înşfăcă pe Stanley de un braţ, îl ridică de pe scaun, şi-i aruncă printre dinţi un „Mergem." Pe când ieşeau zorit din cameră şi dădeau ocol casei, Stanley observă că întunericul de-afară era mai profund. Trecură de cei patru bărbaţi care-şi făceau de lucru lângă o baracă, iar cum se uita el aşa la umbrele lor, auzi cât se poate de clar cuvântul „lopeţi".

– Urcă, îi spuse Jim lui Stanley şi-i făcu vânt în aceeaşi camionetă Ford.

Pistolul reapăru, iar Jim i-l agită pe la nas făcându-i o promisiune:

– O mişcare greşită, şi l-am folosit.

Cu aceste vorbe, trânti portiera, după care le spuse ceva celorlalți bărbați. Se auziră câteva voci șoptite, pregătind misiunea. Se deschise apoi portiera șoferului, iar Jim sări înăuntru fluturând pistolul. Îl îndreptă înspre Stanley și spuse:

– Amândouă mâinile pe genunchi, iar dacă miști vreuna ți-am și înfipt ăsta în rinichi și-am tras. Și-are să-ți facă o gaură frumușică, până pe partea cealaltă. M-ai înțeles?

– Da, zise Stanley, înfigându-și unghiile în genunchi.

– Să nu-ți miști mâinile. Chiar n-aș vrea să-mi murdăresc camioneta, m-ai înțeles?

– Am înțeles.

Ieșiră cu spatele de pe aleea de acces și, pe când se îndepărtau de casă, Stanley văzu o altă camionetă pornind, în urma lor. În mod evident, Cranwell îi spusese tot ce avea de spus, pentru că acum nu mai scotea o vorbă. Accelerau în noapte, trecând de pe o șosea pe alta de îndată ce se ivea ocazia, de pe criblură pe asfalt și înapoi pe criblură, înspre nord, apoi spre sud, est și vest. Deși Stanley nu-l căută cu privirea, știa că pistolul era gata pregătit în mâna dreaptă a bărbatului, rămânându-i stânga pentru condus. Își ținea în continuare palmele încleștate pe genunchi, îngrozit de faptul că orice mișcare a lui ar putea fi luată drept una greșită. Rinichiul stâng îl durea oricum. Era convins că portiera era încuiată, orice încercare neîndemânatică de a o deschide nu i-ar fi reușit, cu siguranță. În plus, tot trupul îi era țeapăn de frică.

În oglinda laterală din dreapta se vedeau farurile pe față scurtă ale celeilalte camionete, cea care aducea plutonul de execuție, cu lopeți cu tot, presupuse el. Mai dispărea la vreo curbă sau după vreo colină, însă reapărea de fiecare dată.

– Încotro mergem? întrebă Stanley în cele din urmă.

– Tu mergi în iad, aș zice.

Răspunsul îl scuti de formulat alte întrebări, iar Stanley medită la ce să spună mai departe. Intrară pe un drum cu pietriș, cel mai îngust de până atunci, iar Stanley își zise în sinea sa „Asta e.

Pădure deasă de ambele părți. Nici o casă pe o distanță de kilometri întregi. O execuție rapidă. O îngropare rapidă. N-are să afle nimeni niciodată". Trecură peste un pârâu, după care drumul se mai lărgi.

„Spune ceva, omule!"

– Domnule Cranwell, dumneata faci după cum consideri, dar să știi că-mi pare sincer rău cu privire la cazul lui Michael, spuse Stanley, având însă convingerea că vorbele-i sunaseră la fel de fals după cum le și resimțise.

Să fi fost realmente măcinat de remușcări, pentru familia Cranwell asta n-ar fi însemnat nimic. Însă cuvintele erau tot ce-i mai rămăsese.

– Sunt dispus să vă ajut cu parte din cheltuieli, adăugă.

– Ne oferi bani?

– Cam așa ceva. Da, de ce nu? Nu sunt bogat, dar mă descurc. Aș putea interveni și eu, poate să acopăr cheltuielile pentru angajarea unei asistente.

– Deci, hai să lămurim lucrurile. Eu te duc acasă, teafăr și nevătămat, iar mâine trec pe la tine pe la birou să ne conversăm despre bruscul tău interes legat de întreținerea lui Michael. Poate bem și-o cafea, mâncăm o gogoașă. Ca doi buni amici. Nici o vorbă despre cele întâmplate în noaptea asta. Tu formulezi o înțelegere, o semnăm, ne strângem mâinile, eu plec, iar cecurile încep să curgă.

Stanley nici măcar nu putu să răspundă unei idei atât de absurde.

– Ești un nenorocit patetic, știai asta, Wade? Acum ai fi în stare să spui orice minciună de pe lume, numai să-ți salvezi pielea. Dacă aș trece mâine pe la tine pe la birou, aș găsi zece polițiști cu cătușele pregătite. Ține-ți gura, Wade, nu faci decât să înrăutățești lucrurile. Sunt sătul până peste cap de minciunile tale.

Și cum, mai exact, s-ar fi putut înrăutăți lucrurile? Dar Stanley nu spuse nimic. Se uită la pistol. Era armat. Se întrebă

oare câte alte victime văzuseră în fapt arma cu care aveau să fie uciși, în ultimele, oribile momente dinaintea morții.

Brusc, cel mai întunecat drum prin cea mai deasă pădure îi scoase în vârful unei coline și, pe măsură ce camioneta înainta în viteză, Stanley observă cum copacii se răreau și se zăreau lumini dincolo de ei. Multe lumini, luminile unui oraș. Drumul dădu într-o autostradă, iar când o luară spre sud, Stanley zări un indicator pe care scria „State Route 374", un vechi drum ocolitor care făcea legătura între Clanton și mai mica localitate Karraway. Cinci minute mai târziu, pătrundeau pe o stradă orășenească, după care porniră în zigzag prin zona de sud a orașului. Stanley nu prididea să își desfete ochii cu locuri familiare: o școală în dreapta, o biserică în stânga, un minicomplex comercial ieftin al unui individ pe care-l apărase cândva. Stanley era înapoi în Clanton, înapoi acasă, în culmea fericirii. Confuz, dar încântat să fie întreg și în viață.

Cealaltă camionetă nu-i urmă în oraș.

La o intersecție distanță de Rite Price, Jim Cranwell trase în parcarea cu pietriș a unui mic magazin de mobilă. Băgă schimbătorul de viteze în poziția de parcare, stinse luminile, după care ațintì pistolul către el și-i spuse:

– Ascultă aici la mine, avocat Wade! Nu te învinuiesc de ceea ce i s-a întâmplat lui Michael, dar te învinuiesc de ceea ce ni s-a întâmplat nouă. Ești o lepădătură, habar nu ai câtă durere ai pricinuit.

Trecu o mașină prin spatele lor, iar Cranwell coborî pistolul pentru o clipă. După care continuă:

– N-ai decât să suni la poliție, să mă aresteze, să mă arunce în închisoare și așa mai departe, deși nu prea cred că ai putea găsi vreun martor. Poți să-mi faci necazuri câte vrei, doar că băieții ăia rămași în urmă vor fi pregătiți. O mișcare prostească, și vei regreta imediat.

– N-am să fac nimic. Promit! Numai lasă-mă să plec!

– Promisiunile tale nu înseamnă nimic pentru mine. Mergi, acum, Wade, du-te acasă, iar mâine se te întorci la birou. Vezi poate mai găsești vreun amărât pe care să-l calci în picioare. Noi doi o să încheiem un pact de neagresiune, asta până la moartea lui Michael.

– Și după aceea?

Bărbatul se mulțumi să zâmbească, fluturându-i pistolul mai aproape de nas.

– Hai, Wade! Deschide portiera, ieși și lasă-ne în pace!

Stanley ezită pentru o clipă, dar nu mai mult, iar în scurt timp se îndepărta de camionetă. Luă o curbă, găsi trotuarul prin întuneric, după care zări firma luminoasă de la Rite Price. Îi venea să o ia la fugă, să sprinteze, dar din spatele lui nu se auzea nici un zgomot. Aruncă totuși o privire în urmă. Cranwell se făcuse nevăzut.

Pe când se grăbea spre mașina sa, Stanley începu să se gândească ce poveste să-i spună soției. Întârziase trei ore cu cina, așa că o poveste era absolut necesară.

Și avea să fie o minciună, cu siguranță.

Paradis liniștit

Căminul pentru Vârstnici Paradis Liniștit se găsește la câțiva kilometri de marginea orașului Clanton, cum părăsești drumul principal mergând spre nord, undeva ascuns într-o vale umbrită, așa încât nu poate fi văzut de automobiliști în trecere. Astfel de cămine plasate aproape de autostrăzi ridică reale probleme și pericole. Știu asta din proprie experiență, pentru că am lucrat în căminul Poarta Raiului, plasat în afara orașului Vicksburg, când i s-a întâmplat domnului Albert Watson să plece la plimbare prin împrejurimi și să ajungă cumva pe autostrada cu patru benzi, unde a fost lovit de un camion-cisternă. Avea nouăzeci și patru de ani și era unul dintre preferații mei. Am fost și la înmormântare. Au urmat procese, doar că eu n-am mai stat acolo. Se întâmplă adesea ca astfel de pacienți să pornească la plimbare. Unii încearcă să evadeze, dar nu reușesc niciodată. Cu toate acestea, nu-i condamn deloc că încearcă.

La prima vedere, Paradis Liniștit mi se înfățișează drept o clădire dărăpănată, din cărămidă roșie, cu acoperiș plat tipic anilor '60, prezentând mai multe aripi și având înfățișarea de ansamblu a unei mici închisori puse un picuț la punct, unde lumea este trimisă să-și petreacă în discreție ultimele zile ale vieții. Aceste locuri erau numite cândva aziluri, însă mai nou li se spune cămine pentru vârstnici, complexe sanatoriale pentru

vârstnici, centre de asistență pentru persoane în etate ori alte asemenea denumiri improprii. „Mama este în căminul pentru vârstnici" sună mult mai civilizat decât „Am băgat-o la azil". Mama este într-unul și același loc; doar că acum sună mai frumos, cel puțin pentru toți ceilalți, mai puțin pentru mama.

Indiferent cum le-ai numi, toate sunt deprimante. Dar ele sunt domeniul meu, misiunea mea și de fiecare dată când văd unul nou sunt entuziasmat de perspectiva unor noi provocări.

Îmi parchez bătrânul și uzatul Volkswagen broscuță într-o mică parcare pustie din fața clădirii. Îmi potrivesc pe nas ochelarii de tocilar cu rame negre în stilul anilor '50, îmi aranjez cravata cu nod dublu, purtată fără sacou, și cobor din mașină. La intrarea principală, sub veranda din folie de tablă, stau în balansoare adânci împletite din nuiele șase dintre mai noii mei prieteni, privind în gol. Le zâmbesc, îi salut înclinând capul, le dau ziua bună, însă doar vreo doi sunt în stare să-mi răspundă. Intrând, mă lovește mirosul tipic de aer îmbâcsit, aseptic, ca de putregai care emană pe holurile și dinspre pereții tuturor așezămintelor de acest fel. Mă apropii de recepționeră, o tânără robustă, într-o pseudouniformă de asistentă. Stă în spatele biroului de recepție și umblă printr-un maldăr de hârtii, aproape mult prea ocupată ca să mă bage în seamă.

– Am o întâlnire la ora zece cu doamna sau domnișoara Wilma Drell, îi spun eu umil.

Mă măsoară din cap până-n picioare, nu-i place ce vede, așa că refuză să zâmbească.

– Numele?

Numele ei este Trudy, potrivit ecusonului de plastic de proastă calitate prins chiar deasupra imensului ei sân stâng, iar Trudy este periculos de aproape de a inaugura lista mea nou-nouță cu oameni de rahat.

– Gilbert Griffin, spun eu politicos. La zece.

– Luați loc, spune ea, arătând cu capul spre un rând de scaune din plastic din sala de așteptare.

– Mulțumesc, îi răspund eu și caut să mă așez, la fel de timorat ca un copil de zece ani.

Îmi studiez picioarele îmbrăcate în ciorapi negri și încălțate cu tenișI albi și vechi. Pantalonii îmi sunt din poliester. Cureaua este prea lungă pentru talia mea. Pe scurt, arăt modest și anost tare, mai deplorabil de atât nici că s-ar putea.

Trudy își vede mai departe de treabă, aranjând maldărul de hârtii. Telefonul mai sună din când în când, iar ea le răspunde destul de politicos celor care sună. La zece minute după ce-am ajuns, punctuală, apare foșnind doamna sau domnișoara Wilma Drell, venind dinspre hol, și se prezintă. Și ea poartă o uniformă albă, completată cu dresuri albe și pantofi albi cu talpă groasă care bocăne la pășit, pentru că Wilma este chiar mai împlinită decât Trudy.

Eu mă ridic în picioare, înspăimântat, și spun:

– Gilbert Griffin.

– Wilma Drell.

Ne dăm mâna doar pentru că așa se cuvine, după care ea face o piruetă și o ia din loc, dresurile albe și groase frecându-i-se între picioare și fojgăind de se aude hăt, departe. O urmez precum un pui de câine speriat și, când să luăm colțul, arunc o privire către Trudy, care se uită după mine cu deplin dispreț și totală desconsiderare. În acest moment, intră pe poziția întâi pe lista mea.

Am totodată convingerea fermă că Wilma va intra pe locul doi, cu șanse să urce chiar pe primul loc.

Ne îndesăm într-un cabinet micuț din bolțari de zgură, cu pereți vopsiți în gri guvernamental, cu un birou ieftin de metal, o măsuță-fantezie ieftină din lemn, decorată cu fotografii ale copiilor ei durdulii și ale soțului pirpiriu. Ea se face comodă

dincolo de birou, într-un scaun rotativ directorial, de-ai zice că e președintele consiliului de administrație al unei companii prospere și de mare interes. Eu alunec într-un scaun descleiat care este cu cel puțin treizeci de centimetri mai jos decât scaunul rotativ. Eu mă uit în sus. Ea se uită în jos.

– Ați aplicat pentru o slujbă, spune femeia ridicând formularul de înscriere pe care i-l trimisesem cu o săptămână în urmă prin poștă.

– Da.

(Pentru ce alt motiv m-aș afla aici?)

– Pentru postul de îngrijitor. Văd că ați mai lucrat în cămine pentru vârstnici.

– Da, așa este.

În formularul de înscriere trecusem trei asemenea așezăminte. Din toate cele trei plecasem fără incidente. Mai existaseră vreo douăsprezece, dar nu le-aș fi menționat în veci. Verificarea referințelor avea să decurgă ca unsă, asta dacă avea să se facă vreuna. De obicei, se rezumă la vreo două telefoane date fără tragere de inimă. Azilurile nu-și prea fac probleme în privința posibilității de a angaja hoți, indivizi care abuzează copii sau chiar persoane ca mine, cu un trecut complicat.

– Avem nevoie de un îngrijitor pentru tura de noapte, de la nouă seara până la șapte dimineața, patru zile pe săptămână. Vei răspunde de monitorizarea holurilor, de verificarea pacienților, în general vorbind, de supravegherea lor.

– Exact ceea ce știu să fac, spun eu.

(Și să-i duc la baie, să curăț pe jos după ce fac mizerie peste tot, să-i spăl, să le schimb hainele, să le citesc diverse, să le ascult poveștile de viață, să scriu scrisori, să le cumpăr felicitări cu ocazia sărbătoririi zilei de naștere, să comunic cu familiile lor, să arbitrez disputele iscate, să le aranjez și să le spăl plosca. Cunosc rutina.)

– Vă place să lucrați cu oamenii? întreabă ea, aceeași întrebare stupidă pe care toți ți-o adresează.

De parcă toți oamenii sunt la fel. Pacienții, de cele mai multe ori, sunt încântători. Angajații sunt cei care ajung pe lista mea.

– O, da, spun eu.

– Vârsta dumneavoastră...

– Treizeci și patru, spun eu.

(Nu poți face calculul? Data nașterii mele e trecută la întrebarea numărul trei de pe formularul de înscriere. Ceea ce vrea ea să spună de fapt este: „De ce-ar alege un tânăr de treizeci și patru de ani să urmeze o carieră atât de degradantă?" Însă ei nu au niciodată curajul să întrebe asta.)

– Plătim șase dolari pe oră.

Asta scria și în anunț. Ea prezintă informația ca și cum mi-ar face un cadou. Plata minimă la ora actuală este de 5,15 dolari. Compania care deține Paradis Liniștit se ascunde în spatele unui nume lipsit de vreo semnificație, Grupul HVQH, o notorie firmă din statul Florida. HVQH deține vreo treizeci de astfel de așezăminte pentru vârstnici pe cuprinsul a douăsprezece state și are o veche istorie în materie de abuzuri săvârșite în aziluri, procese penale, proastă îngrijire a pacienților, discriminare la angajare și probleme legate de plata impozitelor, dar, în ciuda tuturor acestor vicisitudini, compania reușește să scoată un profit frumușel.

– E-n regulă, spun eu.

(Și chiar nu-i rău deloc. Majoritatea corporațiilor care administrează lanțuri de astfel de centre de îngrijire își plătesc cu salariul minim băieții cu plosca. Dar eu n-am venit aici pentru bani, cel puțin nu pentru salariul modest oferit de HVQH.)

Ea îmi citește în continuare formularul.

– Absolvent de liceu. Fără universitate?

– Nu mi s-a ivit oportunitatea.

– Păcat, îmi spune ea țâțâind și clătinând din cap în semn de compasiune. Eu am terminat un colegiu de doi ani, precizează apoi fudulă, și cu asta doamna Wilma Drell se înscrie ferm pe listă, pe locul doi.

(Are să mai urce ea. Eu am terminat un colegiu de trei ani, însă, cum ei au nevoie de un tolomac, nu le vorbesc niciodată despre asta. Ar complica prea mult lucrurile. Cursurile postuniversitare le-am terminat în doi ani.)

– Fără cazier, spune ea cu o falsă admirație.

– Nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei regulamentare, spun eu.

(Dac-ar ști ea... Adevărat, nu am fost niciodată condamnat, dar a fost cât pe-aci de vreo câteva ori.)

– Fără procese, fără falimentări, citește ea preocupată.

E totul scris acolo, negru pe alb.

– N-am fost niciodată dat în judecată, spun eu ca să clarific un pic textul.

(Am fost implicat într-o serie de procese, dar niciodată într-unul ca parte învinuită.)

– De cât timp locuiți în Clanton? întreabă ea încercând s-o mai lungească puțin cu interviul, astfel încât să depășească șapte minute.

(Amândoi știm la fel de bine că urma să primesc slujba, pentru că anunțul are deja două luni de când e postat în ziar.)

– De vreo două săptămâni. Am venit din Tupelo.

– Și ce anume vă aduce în Clanton?

(Nu poți să nu-i iubești pe sudiștii ăștia. Rareori ezită să-ți adreseze întrebări personale. De fapt, n-o interesează răspunsul meu, dar e curioasă de ce oameni ca mine aleg să se mute într-un alt oraș și să accepte să lucreze pentru șase dolari pe oră.)

– O iubire neîmplinită în Tupelo, spun eu, mințind. Aveam nevoie să schimb peisajul.

(Partea cu iubirea neîmplinită întotdeauna funcţionează.)

– Îmi pare rău, spune ea (de fapt nu-i prea rău, bineînţeles.)

Pune formularul meu de înscriere pe birou.

– Când puteţi începe să lucraţi, domnule Griffin?

– Spuneţi-mi Gill. Păi, când aveţi nevoie?

– Ce spuneţi de mâine?

– Perfect.

De obicei, aşa se întâmplă, să aibă nevoie de mine chiar de a doua zi, aşa că data cu începere imediată nu mă surprinde niciodată. Următoarele treizeci de minute mi le petrec alături de Trudy, completând hârtii. Ea se ocupă de toată treaba asta dându-şi o mare importanţă, preocupată să clarifice faptul că rangul ei este mult superior rangului meu. Mă urc în maşină şi plec, aruncând o privire către ferestrele deprimante ale căminului Paradis Liniştit şi întrebându-mă, ca de obicei, oare cât timp aveam să-mi petrec acolo. În medie, n-am stat mai mult de patru luni.

*

Locuinţa mea temporară din Clanton este un apartament cu două camere dintr-un fost hotel cu preţuri mici, devenit între timp o clădire de apartamente gata să se dărâme, aflată la o intersecţie distanţă de piaţa centrală a oraşului. În anunţul din ziar, apartamentul era descris drept mobilat, însă la prima vizionare am descoperit că în dormitor nu exista decât un pat de campanie, în camera de zi, o canapea roz din vinil, iar lângă aceasta un set de masă cu scaune, masa rotundă nedepăşind dimensiunile unei pizze mari. Am mai găsit o sobiţă care nu funcţiona şi un foarte vechi frigider care nu prea răcea. Pentru asemenea facilităţi i-am promis proprietarei, domnişoara Ruby, să-i plătesc în mână 20 de dolari pe săptămână.

Mă rog. Am văzut apartamente mai rele ca ăsta, dar nu cu mult.

– Fără petreceri, a precizat domnişoara Ruby rânjind în timp ce băteam palma.

Văzuse destule petreceri la viaţa ei. Ca vârstă, se încadra undeva între cincizeci şi optzeci de ani. Faţa ei nu era atât de mult răvăşită de vârstă, cât de traiul agitat şi de impresionantul consum de tutun, dar ea răspundea înverşunat cu straturi peste straturi de fond de ten, pudră de obraz, fard, tuş de gene, creion de ochi, ruj şi o cantitate zăpăcitoare de parfum pe care şi-o turna pe ea zilnic şi care, în combinaţie cu fumul de tutun, îmi amintea de mirosul de urină stătută şi uscată, deloc străin de aziluri.

Ca să nu mai vorbesc despre whisky. La doar câteva secunde după ce am bătut palma, domnişoara Ruby mi-a spus:

– Ce-ai zice de un păhărel?

Ne aflam în camera de zi a apartamentului ei de la parter şi, înainte ca eu s-apuc să-i răspund, s-a şi îndreptat spre bufetul cu tărie. A turnat câteva zeci de grame de whisky Jim Beam în două pahare fără picior, peste care a adăugat cu mare dexteritate apă minerală, după care am ciocnit.

– Un whisky cu apă minerală la micul dejun este formula ideală cu care să-ţi începi ziua, a spus ea luând o gură.

Era ora nouă dimineaţa.

Şi-a aprins un Marlboro şi ne-am mutat pe veranda din faţă. Locuia singură, iar în scurt timp mi-am dat seama că era o femeie care nu prea primea vizite. Nu-şi dorea altceva decât să aibă cui să-i vorbească. Eu beau foarte rar alcool, niciodată whisky, iar după vreo două sorbituri mi-a amorţit limba. Dacă whisky-ul avea vreun efect asupra ei, nu se cunoştea, iar femeia a turuit întruna despre persoane din Clanton pe care n-ar fi cu putinţă să le întâlnesc vreodată. După treizeci de minute, a scuturat paharul în care-i rămăsese doar gheaţă şi m-a întrebat:

– Nu mai vrei niște Jimmy?

Am rugat-o să nu-mi mai pună, iar la scurt timp după aceea am plecat.

*

Sora Nancy, o doamnă plăcută și în vârstă care lucrează aici de treizeci de ani, îmi face turul instituției. Cu mine după coada ei, ne deplasăm din ușă în ușă de-a lungul aripii de nord, oprindu-ne în fiecare cameră în parte și salutându-i pe ocupanți. În cele mai multe camere sunt câte două persoane. Am mai văzut și în altă parte astfel de fețe: și dintre cele luminoase, încântate să întâlnească pe cineva nou, și dintre cele triste, cărora nici că le pasă, și dintre cele amărâte, care de-abia dacă reușesc să mai treacă în inventar o altă zi petrecută în singurătate, și dintre cele absente, deja trecute în altă lume. Aceleași fețe și în aripa de sud. Aripa din spate este un pic diferită. Intrarea este asigurată printr-o ușă de metal și, ca să putem intra, sora Nancy introduce un cod format din patru cifre.

– Aici sunt cei mai dificili, spune ea cu blândețe. Vreo câțiva cu Alzheimer, vreo doi nebuni. Trist, foarte trist.

Aici sunt zece camere a câte un pacient. Sunt prezentat fiecăruia în parte fără vreun incident. Merg mai departe după ea la bucătărie, la farmacia micuță, în sala de mese unde pacienții mănâncă și socializează. Per ansamblu, Paradis Liniștit este un azil tipic, destul de curat și de bine organizat. Pacienții par să fie pe cât de fericiți te-ai fi așteptat.

Mai târziu, am să verific registrul de evidență a sentințelor de la tribunal, să văd dacă această instituție a fost dată în judecată vreodată pentru abuz sau pentru neglijență. Am să întreb și la agenția din Jackson dacă au fost formulate plângeri sau trimise

citații. Am o mulțime de lucruri de verificat, investigațiile de rutină.

Ne întoarcem la recepție, unde sora Nancy îmi explică regulile legate de programul de vizitare, când, deodată, sunetul unei goarne de cine știe ce natură mă face să tresar.

– Ai grijă, spune ea și se dă cu un pas mai aproape de biroul recepției.

Dinspre aripa de nord se apropie cu o viteză impresionantă un cărucior cu rotile. În el, un bătrân, încă în pijamale, făcându-ne semn cu una din mâini să ne dăm din drum și cu cealaltă strângând din băşica unui claxon vechi de bicicletă montat deasupra roții drepte. Este propulsat de un individ surescitat care nu pare să aibă mai mult de șaizeci de ani, cu o ditamai burta ieșindu-i de sub tricou, purtând ciorapi albi murdari și neavând încălțări în picioare.

– Liniște, Walter! strigă sora Nancy pe când ei trec prin dreptul nostru fără să ne bage în seamă.

Cei doi pătrund în viteză în aripa de sud și mă uit cum ceilalți pacienți se grăbesc să se ferească din calea lor intrând în camere.

– Walter își adoră scaunul cu rotile, spune ea.

– Cine-i cel care-l împinge?

– Donny Ray. Probabil că fac mai bine de 15 kilometri zilnic dintr-o parte în alta a culoarelor. Săptămâna trecută au intrat în Pearl Dunavant și mai că i-au rupt piciorul. Walter a spus că a uitat să sune din claxon. Încă avem discuții cu familia ei. Mare încurcătură, dar lui Pearl tare îi mai place că i se acordă atenție!

Se aude din nou goarna, îi văd cum întorc undeva în capătul aripii de sud și o pornesc înapoi. Trec furibund de noi. Walter are optzeci și cinci de ani, plus-minus unu (cu experiența pe care o am, reușesc să le estimez vârsta cu o eroare de maximum trei ani – fără a o lua în considerare pe domnișoara Ruby), și se distrează de minune. Își ține capul lăsat între umeri, cu ochii

mijiți ca și cum ar merge cu 160 de kilometri la oră. Donny Ray are ochii larg căscați, iar transpirația îi picură de pe frunte și i se adună la subraț. Când trec prin dreptul nostru, nici unul nu ne bagă în seamă.

– Nu-i puteți stăpâni? întreb eu.

– Am încercat, dar nepotul lui Walter, un avocat, a făcut mare tărăboi. Ne-a amenințat că ne dă în judecată. Donny Ray l-a răsturnat odată, nu s-a rănit grav, noi am estimat că a suferit o ușoară comoție. Bineînțeles că nu am spus familiei. Dacă i-a fost și mai mult afectat creierul, nu s-a cunoscut.

Terminăm turul instituției la exact cinci după-amiază, ora de plecat acasă pentru sora Nancy. Eu îmi încep programul peste patru ore, dar nu am unde să plec în altă parte. Despre apartament nici nu se pune problema, pentru că domnișoara Ruby și-a făcut deja un obicei din a mă pândi, iar atunci când pune mâna pe mine nu scap fără un strop de Jimmy pe verandă. Indiferent de oră, nu există să nu fie pregătită pentru un păhărel. Iar mie chiar nu-mi place whisky-ul.

Așa că rămân. Pun pe mine halatul alb de îngrijitor și stau de vorbă cu lumea. O salut pe doamna Wilma Drell, care este foarte ocupată cu conducerea instituției. Mă plimb până la bucătărie unde mă prezint celor două doamne de culoare care pregătesc mâncarea aia vrednică de milă. Bucătăria nu este atât de curată pe cât mi-ar fi plăcut, așa că încep să fac diverse însemnări în minte. La șase după-amiaza, lumea își începe periplul spre masa de seară. Unii se pot deplasa fără nici un ajutor, iar aceste norocoase și mândre suflete fac tot ce le stă în putință să le readucă aminte celorlalți mai în vârstă că ei sunt mult mai în putere. Ajung mai devreme, își salută prietenii, îi ajută pe cei în cărucioare să se poziționeze, se fâțâie de la o masă la alta cât pot ei de repede. O parte dintre cei cu bastoane și cu cadre mobile și le lasă la intrarea în sala de mese, ca să nu-i vadă colegii cu ele. Aceștia sunt

ajutați de îngrijitori să ajungă la locurile lor. Mă alătur și eu, oferindu-le sprijin și prezentându-mă între timp.

Paradis Liniștit are la acest moment cincizeci de rezidenți. Număr treizeci și opt prezenți la cină, după care Fratele Don se ridică să rostească binecuvântarea. Se face brusc tăcere. Mi se spune că este un pastor ieșit la pensie, care insistă să spună rugăciunea înainte de fiecare masă. Are în jur de nouăzeci de ani, dar vocea încă îi este clară și remarcabil de puternică. Îi ia ceva vreme până să încheie, iar câțiva dintre cei prezenți încep să zdrăngăne din cuțite și din furculițe ca să-l zorească. Mâncarea le este servită în tăvi de plastic dur, dintre acelea folosite la școala primară. În seara asta primesc piept de pui la cuptor – fără oase – cu fasole verde, piure instant de cartofi și, bineînțeles, jeleu. În seara asta e roșu. Mâine va fi galben sau verde. E nelipsit din aziluri. Nu știu de ce. E ca și cum ne petrecem toată viața fugind de jeleu, pentru ca în cele din urmă să descoperim că ne-așteaptă întotdeauna la final. În sfârșit, Fratele Don reușește să termine și se așază, iar festinul începe.

Celor mult prea fragili să vină în sala de mese, cât și celor imprevizibili din aripa din spate, tăvile cu mâncare le sunt aduse pe cărucioare. Mă ofer voluntar. Sunt vreo câțiva pacienți care nu mai au mult de trăit.

În seara asta, distracția de după masă este asigurată de un detașament al Tinerilor Cercetași, care sosesc fix la ora șapte, împart pungi cafenii decorate de ei și umplute cu fursecuri, cu negrese și altele asemenea. După care se strâng lângă pian, unde cântă *God Bless America*[1] și câteva cântece de tabără. Dar copiii de opt ani nu au tocmai chef de cântat, așa că supraveghetoarele lor țin linia melodică până la capăt. La șapte treizeci, spectacolul se încheie, iar rezidenții încep să se îndrepte spre camerele lor.

[1] *Dumnezeu să binecuvânteze America*, cântec patriotic american (n.red.)

Împing căruciorul unuia dintre ei, după aceea ajut la strâns masa. Timpul trece greu. Mi s-a repartizat aripa de sud: unsprezece camere a câte două persoane, o cameră cu un singur ocupant.

Medicamentația o primesc la nouă seara, reprezentând una dintre atracțiile zilei, cel puțin pentru rezidenți. Cei mai mulți dintre noi am râs de bunicii noștri pentru atenția pe care o acordau afecțiunilor, tratamentelor, diagnosticelor, medicamentației lor și pentru disponibilitatea de a le descrie tuturor celor dispuși să îi asculte. Curioasa dorință de a insista asupra amănuntelor de acest tip se accentuează odată cu înaintarea în vârstă și constituie adesea sursa glumelor spuse pe la spate pe care bătrânii oricum nu le pot auzi. Într-un azil, este și mai și, pentru că rezidenții sunt plasați aici de către familie, așa că și-au pierdut, în fapt, auditoriul. De aceea, caută să profite ori de câte ori vreun membru al personalului se apropie suficient de mult cât să-i audă și încep să turuie despre suferințele lor. Iar când vreun membru al personalului vine cu tăvița de medicamente, entuziasmul lor devine palpabil. Vreo câțiva se arată neîncrezători, reticenți, temători, dar și ei în scurt timp acceptă să-și ia pastilele și să le dea pe gât cu apă. Fiecare în parte primește aceeași pastiluță de dormit, pe care am luat-o și eu o dată și n-am simțit nimic. Mai primesc și alte pastile, pentru că nici unul nu s-ar mulțumi să ia doar una. Majoritatea medicamentelor sunt autentice, însă în timpul acestui ritual de seară se administrează și mult placebo.

După pastile, se face din ce în ce mai liniște, ei punându-se în pat și pregătindu-se de culcare. La zece, se dă stingerea. Cum era și de așteptat, toată aripa de sud îmi aparține numai mie. Mai există un îngrijitor pentru aripa de nord și alți doi pentru aripa din spate, a celor „supărați". Când trece bine de miezul nopții, iar toată lumea doarme, inclusiv ceilalți îngrijitori, mă apuc, singur fiind, să cotrobăi pe la recepție uitându-mă la înregistrări, consemnări, dosare, chei, orice găsesc. Securitatea în aceste

stabilimente este întotdeauna o glumă. Sistemul de operare pe calculator este cât se poate de previzibil, şi în scurt timp reuşesc să intru. Când sunt de serviciu, întotdeauna am în buzunar o micuţă cameră de fotografiat, cu ajutorul căreia să pot atesta existenţa unor băi murdare, farmacii neîncuiate, cearşafuri nespălate şi jegoase, registre măsluite, alimente expirate, pacienţi neglijaţi şi aşa mai departe. Lista e lungă şi tristă, iar eu sunt mereu la pândă.

*

Tribunalul din Ford County este situat în mijlocul unui minunat şi bine întreţinut teren acoperit cu gazon din centrul pieţei Clanton. În jurul lui sunt fântâni arteziene, stejari bătrâni, bănci pe care să te odihneşti, monumente comemorative şi două chioşcuri. Stând lângă unul dintre ele, mai că-mi răsună în urechi parada de pe 4 Iulie şi discursurile electorale din timpul vreunor alegeri. Un soldat din bronz al forţelor confederate stă solitar în vârful unui soclu de granit, cu o puşcă-n mână, privind spre nord după duşmani, vie amintire a unei glorioase şi pierdute cauze.

În clădire, găsesc cadastrul în biroul secretarului de instanţă, în acelaşi loc ca în oricare alt tribunal districtual din stat. Pentru această vizită port sacou bleumarin şi cravată, pantaloni prezentabili kaki şi pantofi eleganţi, iar cu o astfel de vestimentaţie pot foarte uşor trece drept un avocat din afara oraşului venit să verifice titlurile de proprietate. Aceştia se tot perindă. Nu ţi se cere să te înregistrezi. Nu vorbesc cu nimeni decât dacă mi se vorbeşte. Evidenţele sunt puse la dispoziţia publicului larg, iar vizitele sunt superficial monitorizate de funcţionari, mult prea dezinteresaţi ca să le bage în seamă. Pentru prima vizită îmi propun să mă familiarizez cu documentaţia, cu sistemul, ca să ştiu cum pot afla tot ce-mi trebuie. Autosesizări ale organelor de

stat, subvenţii, sechestre, confirmări testamentare, tot felul de astfel de evidenţe pe care le voi avea de luat la puricat într-un viitor apropiat. Rolul fiscal este la capătul culoarului, în biroul asesorului. Acţiunile civile înaintate şi cauzele le găsesc în biroul grefierului circumscripţiei teritoriale de la primul etaj. După vreo două ore, deja ştiu care şi unde sunt fără să fi vorbit cu cineva. Sunt doar un avocat din afara oraşului care-şi vede de treburile lui de fiece zi.

*

Cu fiecare nouă locaţie, principala mea preocupare este să găsesc acea persoană angajată în instituţia respectivă de ceva vreme şi totodată dispusă să-mi împărtăşească din bârfe. Această persoană lucrează de obicei la bucătărie, de cele mai multe ori este o persoană de culoare, de cele mai multe ori o femeie, iar dacă într-adevăr este o femeie de culoare care se ocupă de gătit, atunci ştiu cum să aflu bârfele. Complimentele nu funcţionează, pentru că femeile de acest tip miros de la o poştă vrăjeala. Nu poţi nici să lauzi mâncarea, pentru că sunt nişte lături, iar ele o ştiu foarte bine. Nu e vina lor. Li se pun la dispoziţie ingredientele şi li se spune cum anume să le gătească. La început, pur şi simplu trec pe acolo în fiecare zi, le salut, le întreb ce mai fac şi aşa mai departe. Faptul că unul dintre colegi, un angajat ca şi ele, un alb, este dispus să se arate atât de amabil şi să petreacă atâta timp pe teritoriul lor este ceva ieşit din comun. După trei zile de amabilităţi, Rozelle, în vârstă de şaizeci de ani, începe să flirteze cu mine, iar eu îi răspund. I-am spus că locuiesc singur şi că nu ştiu să gătesc, aşa că aş avea nevoie de ceva calorii în plus. În scurt timp, mă trezesc că Rozelle se apucă să-mi facă ouă jumări în fiecare dimineaţă când vine şapte, după care ne bem cafeaua împreună. Eu pontez de ieşire la şapte fix, dar de obicei mai stau

încă vreo oră. Străduindu-mă să o evit pe domnișoara Ruby, ajung totodată mai devreme cu ore bune față de momentul în care trebuie să pontez de intrare, mă mai și înscriu, pentru cât se poate de multe ore suplimentare. Fiind nou-venit, mi s-a repartizat schimbul de noapte – de la nouă seara până la șapte dimineața –, de vineri până luni, dar nu mă deranjează.

Eu și Rozelle cădem de acord că șefa, doamna Wilma Drell, este o prostănacă, o putoare leneșă care ar trebui înlocuită, dar probabil că nu se va întâmpla una ca asta pentru că șansele ca altcineva mai răsărit să vină să-i ia postul sunt minime. Rozelle a supraviețuit atât de multor directori, că nici nu și-i amintește pe toți. Sora Nancy primește notă de trecere. Trudy, de la recepție, nu. Înainte să închei prima săptămână aici, reușesc deja, împreună cu Rozelle, să-i evaluez pe toți ceilalți angajați.

Distracția începe atunci când ne apucăm să vorbim despre pacienți. Îi spun:

– Vezi dumneata, în fiecare seară la ora medicamentației îi dau lui Lyle Spurlock o doză de salpetru cu un cub de zahăr. Care-i scopul, Rozelle?

– Ai milă, Doamne, spune ea rânjind și descoperindu-și dinții enormi. (Ridică mâinile în aer, simulând surprinderea. Se uită de jur împrejur de parcă aș fi deschis cine știe ce cutie cu viermi.) Da' văd că ești un tinerel alb tare curios!

(Am atins însă o coardă sensibilă și-mi dau foarte bine seama că ei i-ar cam plăcea să scurme prin acest gunoi.)

– Eu știam că nu se mai folosește salpetru, îi spun.

Ea desface cu încetineală un pachet de dimensiuni industriale de vafe înghețate.

– Ascultă la mine, Gill, omu' ăsta a fugărit toate femeile care-au stat pe-aci. A și pus mâna pe multe dintre ele. Cu vreo câțiva ani în urmă, l-au prins în pat cu una dintre asistente.

– Cine, Lyle?

– Doamne, ai milă! E cel mai slinos bărbat de pe lumea asta. Nu poate să-şi ţină mâinile departe de femeile care-i ies în cale, indiferent cât de bătrâne ar fi. A înşfăcat asistente, paciente, îngrijitoare, doamne de pe la biserici care vin să cânte colinde. Obişnuiau să-l încuie în cameră în timpul orelor de vizită, pentru că altfel alerga după fetiţele familiilor. A intrat o dată şi-aicea, să vadă cum stă treaba. Am pus mâna pe un cuţit de măcelar şi m-am făcut înspre el. De-atunci n-am mai avut probleme.

– Dar are optzeci şi patru de ani!

– Nu mai e chiar atât de sprinten. Are diabet. I-au tăiat un picior. Da' mâinile încă-i sunt bune şi e în stare să pipăie orice femeie vede. Nu şi pe mine, ţine minte chestia asta, dar asistentele se feresc de el.

Imaginea bătrânului Lyle în pat cu una dintre asistente era mult prea tare ca să o ignor.

– Şi l-au prins cu una dintre asistente?

– Exact. Nu era una tocmai tânără, e drept, da' vreo treizeci de ani tot avea peste ea.

– Cine i-a prins?

– L-ai întâlnit pe Andy?

– Desigur.

Bucătăreasa se uită de jur împrejur înainte să-mi împărtăşească un amănunt care trecea de mulţi ani drept legendă.

– Ei bine, Andy lucra în aripa de nord pe-atunci, acuma e în aripa din spate... ştii camera aia de depozitare din capătul aripii de nord?

– Bineînţeles.

Nu ştiam de ea, dar voiam să aud povestea până la capăt.

– Ei bine, acolo era într-un timp un pat, iar Lyle şi asistenta n-au fost primii care să-l folosească.

– Nu-mi spune!

– Ascultă la mine. Nu ai idee câte tăvăleli s-au întâmplat pe-aici, mai ales pe vremea când Lyle Spurlock era în floarea vârstei!

– Deci Andy i-a prins în camera de depozitare?

– Întocmai. Asistenta a fost dată afară. L-au amenințat pe Lyle că-l trimit în altă parte, da' familia lui a intervenit și s-au răzgândit. A fost urât de tot. Doamne, ai milă!

– Și-au început să-i dea salpetru?

– Nu suficient de repede.

Împrăștia vafele pe o folie de copt ca să le bage la cuptor. Se uită din nou de jur împrejur, clar vinovată de ceva, dar nimeni nu ne privea. Delores, cealaltă bucătăreasă, se lupta cu filtrul de cafea, și-n plus era mult prea departe ca să ne audă.

– Îl știi pe domnu' Luke Malone, camera 14?

– Sigur, e în aripa mea.

Domnul Malone era un bătrân de optzeci și nouă de ani, țintuit la pat, practic orb și surd, care-și petrecea mai toată ziua holbându-se la un televizor mic atârnat de tavan.

– Ei bine, el și soția lui au stat dintotdeauna în camera 14. Ea a murit anul trecut de cancer. Cam cu vreo zece ani în urmă, madam Malone și bătrânu' Spurlock s-au ținut de prostii.

– Au avut o aventură?

(Rozelle era dispusă să spună tot, doar că era nevoie s-o mai îmboldesc din când în când.)

– N-am prea înțeles cum i-ai zis, cert este că se mai simțeau și ei bine. Pe-atunci Spurlock avea două picioare și tare rapid mai era. Obișnuiau să-l aducă pe domnu' Malone în cărucior până aici, să joace bingo, iar Spurlock o și tulea în camera 14, bloca ușa cu un scaun, și țup în pat cu madam Malone!

– Și au fost prinși?

– De vreo câteva ori, dar nu de domnu' Malone. El nu i-ar fi prins nici dacă ar fi fost în cameră cu ei. Da' nici nu i-a spus nimeni nimic. Bietul om...

– Groaznic!

– Ăsta e Spurlock.

Apoi m-a trimis la plimbare, pentru că avea de pregătit micul dejun.

*

Două nopți mai târziu, îi dau lui Lyle Spurlock un placebo în locul somniferelor lui. După o oră, mă întorc în camera lui, mă asigur că celălalt ocupant doarme dus și îi dau două reviste *Playboy*. La Paradis Liniștit nu există nici o interdicție expresă legată de astfel de publicații, dar doamna Wilma Drell și celelalte autorități ale locului hotărâseră să se facă eforturi ca orice fel de viciu să fie interzis. Nu se găsește alcool în instituție. Lumea joacă bingo și cărți, nu și jocuri de noroc. Cei câțiva fumători care mai supraviețuiesc trebuie să iasă în curte cu țigara. Cât despre consumul de material pornografic, nici nu se concepe una ca asta.

– Să nu le arăți nimănui, îi șoptesc eu lui Lyle, care înșfacă revistele precum un refugiat flămând căruia i se dă hrană.

– Mulțam, rostește el entuziast.

Îi aprind lampa de lângă pat, îl bat pe umăr și-i spun:

– Distrează-te!

(Pe ele, bătrâne! Lyle Spurlock devine cel mai nou admirator al meu.)

Dosarul meu despre el se îngroașă văzând cu ochii. E de unsprezece ani la Paradis Liniștit. După moartea celei de-a treia soții, familia lui hotărâse după cum se vedea că nu-i mai putea face față și-l plasase într-un „cămin pentru vârstnici" unde,

potrivit registrului de vizite, îl cam uitaseră. În ultimele șase luni, doar o fiică din Jackson trecuse să-l vadă de două ori. Este măritată cu un dezvoltator de centre comerciale destul de bogat. Domnul Spurlock are și un fiu în Fort Worth, care lucrează în transportul feroviar de marfă, dar nu-și vizitează niciodată tatăl. Nici nu-i scrie, nici nu-i trimite vreo vedere, potrivit registrului de corespondență. Mai toată viața, domnul Spurlock condusese o mică firmă de execuții de instalații electrice în Clanton și nu prea reușise să agonisească multe bunuri. Totuși, cea de-a treia soție a lui, la rândul ei căsătorită anterior de alte două ori, moștenise două sute șaizeci de hectare de pământ în Tennessee după moartea tatălui ei la vârsta de nouăzeci și opt de ani. Testamentul ei fusese deschis de juriști în Polk County cu zece ani în urmă, iar la împărțirea averii domnul Lyle Spurlock moștenise terenul. Sunt șanse mari ca progeniturile sale să nu știe nimic despre asta.

Îți ia ore de cercetări minuțioase prin cadastrul districtual până să găsești astfel de mici pepite. Multe dintre căutări nu scot nimic la iveală, dar, atunci când găsesc astfel de secrete, încântarea este deosebită.

*

În seara asta sunt liber, iar domnișoara Ruby insistă să ieșim să mâncăm un cheeseburger. Are un Cadillac sedan din 1972, lung cât jumătate de stradă, de-un roșu aprins, suficient de spațios să-ncapă opt persoane. Mă pune pe mine să conduc și ea vorbește, îmi arată una-alta și soarbe din paharul ei cu Jimmy, ținând în același timp un Marlboro aprins afară pe geam. Întrucât am schimbat un Beetle cu un Cadillac, nutresc sentimentul că acum conduc un autobuz. Mașina de-abia dacă încape pe un loc de parcare al unui restaurant drive-in, Sonic pe numele său, o versiune modernă a unui clasic timpuriu, așa încât parcarea fusese

construită pentru maşini de dimensiuni mult mai reduse. Reuşesc totuşi s-o parchez, după care comandăm burgeri, cartofi prăjiţi şi cola. Ea insistă să mâncăm chiar acolo, iar eu mă bucur că-i pot face o bucurie.

După câteva pahărele de dinainte de culcare şi alte câteva porţii matinale de whisky cu sifon, reuşesc să aflu că n-a avut niciodată copii. De-a lungul anilor, a fost părăsită de mai mulţi soţi. Încă n-a adus vorba despre vreun frate, vreo soră, vreo verişoară, vreo nepoată sau nepot. Este incredibil de singură.

Şi, potrivit lui Rozelle de la bucătărie, domnişoara Ruby ar fi condus, până cu vreo douăzeci de ani în urmă, ultima casă de toleranţă care supravieţuise în Ford County. Rozelle a fost şocată când i-am spus unde locuiesc, ca şi cum locul ar fi înţesat de spirite malefice.

– Ăla nu-i un loc potrivit pentru un băiat alb aşa tânăr, mi-a zis ea. (Rozelle merge la biserică de cel puţin patru ori pe săptămână.) Ai face mai bine să pleci de-acolo, m-a avertizat. În pereţii ăia e Satana.

Eu nu cred că e Satana, dar, la vreo trei ore după cină, când sunt aproape adormit, tavanul începe să se scuture. Şi se aud sunete – hotărâte, constante, menite să culmineze cât de curând în plină satisfacţie. Se aude şi un bocănit, ceva de genul unui cadru metalic de pat care se deplasează pe podea. Apoi grozavul geamăt al unui erou victorios. Tăcere. Actul epopeic a luat sfârşit.

O oră mai târziu, revine bocănitul, iar patul se pune din nou pe săltat pe podea. De data asta, eroul trebuie să fie ori masiv, ori violent, pentru că zgomotul e mai puternic. Ea, oricine ar fi ea, este mult mai vocală decât înainte, iar un răstimp destul de îndelungat şi impresionant ascult cu deplină curiozitate şi sporită excitaţie cum cei doi dau uitării orice inhibiţie şi-şi văd de treabă indiferenţi că i-ar putea auzi careva. Când termină, se răsteşte pur

şi simplu, iar eu sunt tentat să aplaud. Încep să se liniştească. La fel şi eu. Mă fură din nou somnul.

Cam o oră mai târziu, fata noastră muncitoare de deasupra îşi face pentru a treia oară numărul. E vineri şi-mi dau seama că aceasta este prima mea zi de vineri în apartament. Datorită acumulării de ore suplimentare, doamna Wilma Drell îmi ordonase să plec acasă. N-am să mai repet greşeala asta. De-abia aştept să-i spun lui Rozelle că domnişoara Ruby n-a renunţat la mai vechiul ei rol de matroană, că vechiul ei hotel cu preţuri mici încă este folosit pentru alte scopuri, iar Satana e într-adevăr bine-mersi.

Sâmbătă, dimineaţa târziu, merg până în piaţa centrală la unul dintre restaurante şi-mi cumpăr nişte minisendvişuri cu cârnaţi. Mă întorc cu ele la domnişoara Ruby. Îmi răspunde la uşă îmbrăcată într-un halat de baie, cu părul zbârlit tot, iar ochii umflaţi şi roşii, după care ne aşezăm la masa ei din bucătărie. Mai face nişte cafea, o poşircă vai de mama ei dintr-o marcă pe care o comandă prin poştă; eu refuz în mod repetat atunci când îmi oferă Jim Beam.

– Gălăgie mare noaptea trecută, zic eu.

– Nu mai spune!

(Ronţăie jur împrejur dintr-un minisendviş.)

– Cine locuieşte în apartamentul de deasupra mea?

– E gol.

– Noaptea trecută nu era gol. Lumea făcea sex acolo, şi cu mult zgomot.

– A, era Tammy! E una dintre fetele mele.

– Şi câte fete ai?

– Nu multe. Cândva aveam căcălău.

– Am auzit că aici a fost cândva o casă de toleranţă.

– O, da, spune ea zâmbind cu mândrie. Acum vreo cincisprezece-douăzeci de ani, aveam o duzină de fete, iar noi ne

ocupam de toți băieții importanți din Clanton – de politicieni, de șerif, de bancheri și de avocați. Îi lăsam să joace pocher la etajul trei. Fetele mele lucrau în celelalte camere. Ăia da, ani buni!

Zâmbea uitându-se la un perete, gândurile zburându-i către acele zile bune.

– Și cât de des lucrează Tammy?

– Vinerea, uneori și sâmbăta. Soțul ei este șofer pe TIR, e plecat la sfârșit de săptămână, iar ea are nevoie de niște bani în plus.

– Și clienții?

– Are vreo câțiva. E atentă și selectivă. Te interesează?

– Nu. Sunt doar curios. Deci să mă aștept la aceeași gălăgie în fiecare vineri și sâmbătă?

– Mai mult ca sigur.

– Nu mi-ați pomenit despre asta atunci când mi-ați închiriat apartamentul.

– Păi, n-ai întrebat. Ei, hai, Gill, doar nu te-ai supărat! Dacă vrei, aș putea să-ți pun o vorbă bună pe lângă Tammy. N-ai avea mult de mers. Ar putea veni chiar ea la tine.

– Care-i tariful?

– Este negociabil. Mă ocup eu de asta.

– Mă mai gândesc.

*

După treizeci de zile, sunt convocat în biroul doamnei Drell pentru evaluare. Marele companii adoptă astfel de politici care le umplu nenumăratele manuale și ghiduri și le dau sentimentul că sunt grozav de bine conduse. HVQH vrea ca fiecare nou angajat să fie evaluat la treizeci, șaizeci și, respectiv, nouăzeci de zile de la angajare, după care o dată la șase luni. Majoritatea azilurilor au

cam aceiași termeni în catastife, dar rareori își bat capul cu întâlnirile respective.

Ne omorâm timpul cu nimicurile obișnuite despre cum mă descurc, ce cred despre slujbă, cum mă înțeleg cu ceilalți angajați. Până acum, nici o nemulțumire. Mă complimentează pentru bunăvoința de a mă oferi voluntar pentru ore suplimentare. Trebuie să recunosc că nu e chiar atât de nasoală pe cât am crezut la început. Mi s-a mai întâmplat să mă înșel, dar nu de multe ori. Încă e pe lista mea, dar a coborât pe locul trei.

– Se pare că pacienții te plac, îmi zice.

– Sunt foarte simpatici.

– De ce petreci atât de mult timp vorbind cu bucătăresele?

– Este împotriva regulamentului?

– Păi, nu, doar un pic cam neobișnuit.

– Sunt foarte dispus să renunț dacă vă deranjează.

(N-am nici cea mai mică intenție să renunț, indiferent de ce spune doamna Drell.)

– A, nu! Am găsit niște reviste *Playboy* sub salteaua domnului Spurlock. Ai idee cum au ajuns acolo?

– Nu l-ați întrebat pe domnul Spurlock?

– Ba da, dar nu vrea să spună.

Bravo ție, Lyle!

– Nu am habar cum au ajuns acolo. Sunt împotriva regulamentului?

– Nu tolerăm astfel de mizerii. Sigur n-ai avut nimic de-a face cu ele?

– Eu aș fi de părere că, dacă domnul Spurlock, de optzeci și patru de ani și plătitor de chirie integrală, vrea să se uite în *Playboy,* atunci ar trebui lăsat s-o facă. Unde-ar fi problema?

– Nu-l cunoști pe domnul Spurlock. Încercăm să nu-i determinăm vreo stare de surescitare. Pentru că altfel... ei bine, e mare belea.

– Dar are optzeci şi patru de ani!

– De unde ştii că plăteşte chirie integrală?

– El mi-a zis.

Ea dă o pagină ca şi cum ar fi fost multe alte subiecte de evaluat la dosarul meu. După care îl închide şi-mi spune:

– Până aici, totu-i bine, Gill! Suntem mulţumiţi de cum îţi faci treaba. Poţi să pleci!

Odată scăpat, mă duc direct la bucătărie să-i povestesc lui Rozelle despre recentele evenimente întâmplate la domnişoara Ruby.

*

După şase săptămâni în Clanton, mi-am încheiat inspecţia. Am puricat toate evidenţele publice şi am studiat sute de articole vechi din *Ford County Times*, ziar a cărui colecţie e depozitată tot la tribunal. Nu s-a deschis nici un proces împotriva căminului Paradis Liniştit. Doar două reclamaţii mărunte care apar înregistrate la agenţia din Jackson, ambele rezolvate la nivel administrativ.

Doar şase rezidenţi ai căminului Paradis Liniştit au bunuri care merită atenţia. Domnul Jesse Plankmore deţine o sută douăzeci de hectare de teren împădurit cu pini pitici undeva lângă Pidgeon Island, în nord-estul extrem al Ford County. Dar domnul Plankmore nu mai ştie de existenţa lor. A închis obloanele cu ani în urmă şi e de aşteptat să de-a colţul dintr-o clipă în alta. În plus, soţia lui a murit acum unsprezece ani, iar testamentul ei a fost deschis de un avocat. L-am citit de două ori. Toate bunurile îi erau lăsate moştenire domnului Plankmore şi apoi, la moartea lui, celor patru copii. S-ar presupune că şi el are un testament identic, al cărui original este pus la păstrare în seiful avocatului.

Celălalt deținător de proprietăți este prietenul meu, Lyle Spurlock. Cu un portofoliu neglijat de două sute șaizeci de hectare de teren liber de datorii, este unul dintre cei mai promițători clienți din câți am văzut de ceva ani buni. Dacă n-ar fi el, mi-aș fi inițiat deja strategia de retragere.

Am mai aflat și altele în urma cercetărilor, subiecte numai bune de bârfă, dar fără o valoare în sine. Domnișoara Ruby are de fapt șaizeci și opt de ani, are trei divorțuri la activ, cel mai recent fiind înaintat cu douăzeci și doi de ani în urmă, nu are copii, nici cazier, iar clădirea ei este evaluată oficial la 52 000 de dolari. Acum douăzeci de ani, pe vremea când era o casă de toleranță cât se poate de prosperă, fusese estimată la de două ori pe-atât. Potrivit unei mai vechi povești relatate în *Ford County Times,* cu optsprezece ani în urmă, poliția ar fi descins în clădire și le-ar fi arestat, pe ea, pe două dintre fete și pe doi dintre clienți, unul din ei fiind membru în legislatura de stat, dar din alt district. Existau și alte articole pe tema asta. Individul ar fi demisionat – căzând în dizgrație –, după care s-ar fi sinucis. Populația cu înaltă conduită morală, majoritară, pornise un scandal monstru, motiv pentru care domnișoara Ruby rămăsese efectiv fără afacere.

Celălalt bun al ei, cel puțin bunul care prezenta interes pentru oficialități, este Cadillacul din 1972. Cu un an în urmă, dăduse 29 de dolari pe plăcuțele de înmatriculare.

La Cadillac îmi stă gândul atunci când o las să mă prindă pe la opt dimineața, întorcându-mă acasă de la muncă.

– 'Neața, Gill, spune ea scoțând un gâjâit din plămânii înecați în fum. Ce zici de-un Jimmy?

(O găsesc pe veranda îngustă din față, într-un compleu hidos de pijamale roz, halat culoarea lavandei, șlapi roșii din plastic și o răpitoare pălărie neagră care ar proteja-o de ploaie mai bine decât

ar putea-o face o umbrelă. Cu alte cuvinte, una dintre vestimentațiile ei cotidiene.)

Mă uit la ceas, îi zâmbesc și-i spun:

– Desigur.

Dispare înăuntru și se întoarce grăbită cu două pahare mari, fără picior, în care turnase Jim Beam cu apă minerală. Un Marlboro îi stă captiv între buzele roșii și lipicioase, iar atunci când vorbește saltă rapid în sus și-n jos.

– Ai avut o noapte ușoară la azil, Gill?

– Ca de obicei. V-ați odihnit bine?

– Toată noaptea am stat trează.

– Îmi pare rău.

Stătea trează toată noaptea pentru că dormea toată ziua, o reminiscență a unei vieți anterioare. De obicei, se luptă cu whisky-ul până pe la zece dimineața, când se culcă, și doarme până ce se întunecă.

Trăncănim despre una-alta, noi bârfe despre oameni pe care nu-i voi întâlni niciodată. Mă joc cu băutura, dar mi-e teamă s-o las neconsumată pe toată. Deja mi-a pus de vreo câteva ori sub semnul întrebării bărbăția atunci când am încercat să scap fără să dau pe gât tot whisky-ul.

– Spuneți-mi, domnișoară Ruby, ați cunoscut vreodată un bărbat pe nume Lyle Spurlock? întreb eu într-o pauză de bârfit.

Îi ia ceva vreme să se gândească la toți bărbații pe care-i cunoscuse, însă în cele din urmă numele Lyle nu-i spune nimic.

– Mi-e teamă că nu, dragule! De ce?

– Este unul dintre pacienții mei, preferatul meu, pe cuvânt, și mă gândeam să-l duc la film în seara asta.

– Ce drăguț din partea ta!

– Rulează două filme unul după altul la cinematograful în aer liber.

Mai să împroaşte o gură de whisky, după care se pune pe râs până ce i se taie răsuflarea. Când, în cele din urmă, se linişteşte, îmi spune:

– Vrei să duci un moşneag la filme deocheate?

– Bineînţeles. De ce nu?

– E amuzant.

(Încă se veseleşte nespus, expunându-şi dinţii mari şi galbeni. O gură de Jimmy, un fum din ţigară şi-şi revine.)

Potrivit arhivelor cotidianului *Ford County Times,* la Daisy, cinematograful în aer liber, rulase în 1980 o versiune pentru un astfel de cinema a filmului pornografic *Gâtlej adânc,* după care oraşul Clanton explodase. Avuseseră loc proteste, marşuri, emiteri de ordonanţe, procese de atacare a ordonanţelor, predici după predici, discursuri ale politicienilor, iar după ce tot tamtamul se stinsese şi se aşternuse la loc praful, cinematograful în aer liber îşi văzuse mai departe de treabă, prezentând în continuare filme deocheate oricând poftea, pe deplin susţinut printr-o anume interpretare a unei curţi federale a Primului Amendament[1]. Totuşi, proprietarul cinematografului acceptase un compromis, şi anume, să difuzeze filme pentru adulţi doar miercuri seara, când credincioşii se aflau la biserică. În celelalte seri, difuza la greu pelicule de groază pentru adolescenţi, dar promisese să dea şi cât mai multe filme Disney, în funcţie de câte putea achiziţiona. Dar nu avusese nici o importanţă. Un boicot al credincioşilor creştini era în desfăşurare de atâta vreme, încât Daisy ajunsese să fie privit precum un cancer al comunităţii.

– Să îndrăznesc să vă rog să-mi împrumutaţi maşina? întreb eu pe un ton de parcă mă scuzam pentru îndrăzneală.

---

[1] Primul Amendament al Constituţiei Statelor Unite ale Americii interzice Congresului să voteze legi prin care să se instituie o religie oficială de stat sau prin care o religie este preferată în locul alteia, să promulge legi prin care s-ar împiedica libertatea religioasă, legi care să îngrădească libertatea cuvântului, libertatea presei, legi care să limiteze dreptul la adunare paşnică şi la a trimite petiţii guvernului. (n.tr.)

– Pentru ce?

– Ei bine, zic eu arătând din cap spre micuțul meu Beetle parcat lângă trotuar, un pic cam neîncăpător.

– De ce nu-ți iei ceva mai mare?

Așa mic cum era, tot valora mai mult decât tancul ei.

– M-am gândit la asta. Oricum, s-ar putea să fim înghesuiți. Era doar un gând al meu, nu-i mare scofală. Vă înțeleg perfect dacă nu sunteți de acord.

– Lasă-mă să mă gândesc un pic. Își zdrăngăne cuburile de gheață în pahar, după care spune: Cred c-am să-mi mai torn un păhărel. Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc!

Îmi arde deja limba și brusc mă ia și cu ameteală. Mă duc la culcare. Și ea se duce la culcare. După un somn lung, ne întâlnim din nou pe verandă, la asfințit.

– Eu îmi torn un pic de Jimmy, zise ea. Tu?

– Nu, mulțumesc! Am de condus.

Își pregătește un Jimmy cu sifon și pornim. Eu nu-i adresasem invitația a ni se alătura mie și lui Lyle pentru o seară ca între băieți, dar, când mi-am dat seama că n-avea de gând să-mi lase Cadillacul fără s-o iau și pe ea, mi-am spus: „De ce nu? Lui Lyle Spurlock n-are să-i pese". Ea îmi mărturisește, în timp ce plutim prin oraș într-un automobil care aduce mai degrabă a barjă petrolieră deplasându-se în aval, că speră ca filmele să nu fie prea vulgare. Rostește asta bătând exagerat din gene, dar tare înclin să cred că domnișoara Ruby ar putea duce orice mizerie ne-ar servi Daisy, cinematograful în aer liber.

Deschid puțin geamul ca să permit aerului curat de-afară să mai dilueze miesmele emanate de domnișoara Ruby. Pentru ieșirea din această seară, a ales să toarne pe ea o cantitate sporită din variatele sale parfumuri. Își aprinde un Malboro, dar nu deschide geamul din dreptul ei. Pentru o clipă, mi-e teamă că

flacăra ar putea aprinde vaporii care înlăvuie scaunul din față și că amândoi am putea arde de vii. Dar trecem cu bine peste asta.

În timp ce ne croim drum spre căminul Paradis Liniștit, o răsfăț pe domnișoara Ruby cu bârfele pe care le-am cules de la bucătărie despre domnul Spurlock, cu privirile și mâinile lui zburdalnice. Pretinde că ar fi auzit ceva zvonuri cu ani în urmă despre un tip în vârstă care ar fi fost prins în pat cu o asistentă și se arată sincer nerăbdătoare să întâlnească un astfel de personaj. Mai ia o sorbitură de Jimmy și-mi spune că parcă și-ar aduce aminte de un client pe nume Spurlock din perioada de glorie.

De schimbul doi răspunde sora Angel, o femeie aspră și bisericoasă care în momentul de față este pe locul doi pe lista mea cu oameni de rahat și se prea poate să devină prima persoană de-aici pe care s-o demit. Mă și informează degrabă că nu este de acord cu planurile mele de a-l lua pe Lyle la film. (În afară de Lyle și, mai nou, de domnișoara Ruby, n-am spus nimănui altcuiva la ce fel de filme mergem.) Îi răspund imediat că nu contează cu ce nu este ea de acord, pentru că doamna Wilma Drell, regina numărul unu a stupului, își exprimase deja acordul, acord care nu venise, e drept, cu dragă inimă, ci abia după ce domnul Spurlock și fiica lui (prin telefon) făcuseră mai mult tărăboi decât putuse duce regina.

– Scrie negru pe alb, spun eu. Verificați dosarul. Aprobat de W. Drell.

Ea învârte niște hârtii, bodogăne ceva incoerent, se încruntă de parcă ar ataca-o o migrenă. În doar câteva minute, eu și Lyle ne luăm avânt pe ușă afară. Și-a pus pe el cei mai buni pantaloni și singurul sacou pe care-l are – unul bleumarin strălucitor, aflat în posesia lui de zeci de ani – și pășește cu un șchiopătat plin de determinare. După ce ieșim din clădire, îl apuc de braț și-i spun:

– Știți, domnule Spurlock, avem un oaspete neașteptat cu noi.

– Pe cine?

– I se spune domnişoara Ruby. Este proprietăreasa mea. De la ea am luat maşina cu împrumut, dar a venit la pachet. Îmi pare rău!

– E-n regulă.

– E o persoană drăguţă. O să vă placă.

– Înţelesesem că mergem să vedem filme deocheate.

– Chiar aşa. Nu vă faceţi griji, n-o vor deranja pe domnişoara Ruby. Nu e tocmai o doamnă în adevăratul sens al cuvântului, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun.

Lyle înţelege. Cu un licăr în privire, Lyle înţelege pe deplin. Ne oprim în dreptul portierei pasagerului din faţă şi fac prezentările, apoi Lyle se introduce cu greu pe bancheta cavernoasă din spate. Înainte să ieşim din parcare, domnişoara Ruby se întoarce şi spune:

– Lyle, dragule, nu vrei o gură de Jim Beam?

Din geanta-i roşie şi mare deja scoate un sticlonţ de un litru.

– Cred că nu, spune Lyle, iar eu mă relaxez.

Una era să-l duc pe Lyle la un filmuleţ porno, dar, dacă-l aduceam trotilat înapoi, aş fi dat de bucluc.

Ea se apleacă înspre mine şi-mi spune:

– E simpatic.

Pornim la drum. Mă aştept ca domnişoara Ruby să pomenească despre restaurantul drive-in, şi aşa şi face, la doar câteva minute.

– Ştii, Gill, aş vrea un cheeseburger şi nişte cartofi prăjiţi la cină. Ce-ai zice dacă am trece noi pe la Sonic?

Mă chinui un pic, dar reuşesc să poziţionez barja petrolieră pe un loc îngust în parcarea de la Sonic. Locul e plin ochi, vreo câţiva clienţi se uită lung după noi, toţi stând în autovehicule considerabil mai mici şi mai noi. Nu ştiu dacă se amuză pe seama Cadillacului de un roşu strălucitor, care de-abia dacă încape, sau pe seama ciudatului trio din el. Nu că mi-ar păsa.

Am mai făcut eu din astea, în celelalte cămine. Unul dintre cele mai prețioase cadouri pe care le pot face prietenilor mei favoriți este libertatea. Le-am dus pe bătrâne la biserică, la cluburi sociale, la înmormântări, la nunți și, bineînțeles, în complexe comerciale. I-am dus pe bătrânei la întâlniri ale foștilor membri ai forțelor armate, la meciuri, la baruri, biserici și la cafenele. Se bucură ca niște copii și-ți rămân recunoscători pentru aceste mici excursii, aceste simple acte de bunăvoință care-i scot din camere. Partea tristă însă este că aceste incursiuni în lumea reală se soldează de fiecare dată cu necazuri. Ceilalți angajați, stimații mei colegi, urăsc disponibilitatea mea de a petrece ore suplimentare cu rezidenții, iar ceilalți rezidenți devin foarte geloși pe cei suficient de norocoși să poată evada pentru câteva ore. Dar nu mă tulbură pe mine necazurile.

Lyle pretinde că e plin deja, probabil fiind umplut până la refuz cu carne de pui ca de cauciuc și cu jeleu verde. Eu îmi comand un hotdog și o bere de ghimbir, iar în scurt timp navigăm din nou în aval, cu domnișoara Ruby molfăind un cartof prăjit, iar Lyle undeva în spate, bucurându-se de spațiile deschise. Dintr-odată îmi spune:

– Aș vrea o bere.

Opresc în parcarea unui magazin general.

– Ce marcă?

– Schlitz, spune el fără să ezite.

Cumpăr un bax de șase doze de 500 de ml, i le dau în spate și pornim din nou. Aud cum deschide una și soarbe zgomotos.

– Gill, nu vrei și tu? mă întreabă.

– Nu, mulțumesc!

Urăsc mirosul și gustul de bere. Domnișoara Ruby își toarnă niște whisky peste băutura ei răcoritoare și ia o înghițitură după alta. E toată numai zâmbet, mă gândesc că se întâmplă asta, pentru că acum are un partener de pileală.

Ajunşi la Daisy, cumpăr trei bilete a câte cinci dolari bucata, nici unul dintre amicii mei neoferindu-se să plătească, apoi intrăm uşurel în parcarea cu pietriş şi ne alegem un loc pe rândul trei, departe de oricare alt autovehicul. Număr alte şase maşini prezente. Începe filmul. Pun difuzorul la mine pe geam, îi reglez volumul astfel încât Lyle să audă toate gemetele, după care mă las pe spate în scaun. Domnişoara Ruby încă mai ronţăie din cheeseburger. Lyle se trage pe mijlocul banchetei, ca să nu-i fie obstrucţionată vederea.

În scurt timp, ne dăm seama şi de intriga filmului. Un comis-voiajor umblă din uşă în uşă încercând să vândă aspiratoare. Te-ai aştepta ca un asemenea comis-voiajor să fie cât de cât ferchezuit şi cel puţin să se străduiască să prezinte o personalitate agreabilă. Ei bine, tipul ăsta e soios din cap până-n picioare, plin de cercei şi tatuaje, are o cămaşă strâmtă de mătase cu doar vreo câţiva nasturi şi un rânjet pofticios care ar băga-o în sperieţi pe orice casnică respectabilă. Bineînţeles că în acest film nu există casnice respectabile. Odată ce comis-voiajorul nostru cel libidinos intră pe uşă, trăgând după el un aspirator inutil, nevasta îl atacă, hainele cad de pe ei, hârjoana se dezlănţuie. Soţul îi găseşte pe canapea şi, în loc să-l bată măr pe individ cu furtunul de la aspirator, bărbăţelul li se alătură. În scurt timp, totul se transformă într-o reuniune de familie, cu indivizi goi-puşcă năvălind în camera de zi din toate direcţiile. Familia este una dintre acele familii tipice pentru filmele porno, în care copiii sunt de aceeaşi vârstă cu părinţii, dar cui îi mai pasă? Sosesc şi vecinii, scena căpătând dimensiunile unui coit frenetic în maniere şi poziţii pe care puţini muritori şi le-ar putea imagina.

Mă las şi mai jos în scaun, doar cât să pot vedea peste volan. Domnişoara Ruby încă molfăie – chicotind la vederea cine ştie cărui amănunt de pe ecran, deloc jenată –, iar Lyle îşi deschide o nouă bere, singurul zgomot care vine din spate.

Un țărănoi într-o camionetă aflată cu două rânduri înapoia noastră se pune pe claxonat de fiecare dată când apare în film vreun moment culminant. În rest, cinematograful Daisy este destul de liniștit și de gol.

După cea de-a doua orgie, mă plictisesc și mă scuz ca să merg până la baie. Traversez agale parcarea până la o clădire mică și ponosită unde se vând gustări și se găsesc toaletele. Camera de proiecție este o anexă cam instabilă instalată deasupra acesteia. Cu siguranță că Daisy, cinematograful în aer liber, a avut și zile mai bune. Cumpăr o cutie mare de floricele râncede și o pornesc fără grabă înspre Cadillacul roșu. Pe drum, nici nu-mi trece prin cap să arunc o privire către ecran.

A dispărut domnișoara Ruby! La o fracțiune de secundă după ce realizez că scaunul ei este gol, o aud chicotind pe bancheta din spate. Bineînțeles că lumina de interior nu funcționează, probabil că nu mai mergea de vreo douăzeci de ani. E întuneric beznă acolo în spate, dar oricum n-am de gând să mă întorc spre ei.

– Sunteți în regulă, copii? întreb eu făcând pe bona.

– Ba bine că nu, răspunde Lyle.

– E mai mult loc aici în spate, spune domnișoara Ruby.

După zece minute, mă scuz din nou și plec într-o plimbare lungă prin parcare, până la ultimul rând și mai departe, trecând printr-un vechi gard și urcând o pantă până la trunchiul unui arbore bătrân unde sunt împrăștiate peste tot cutii de bere în jurul unei mese de picnic rupte, rămase dovadă a trecerii pe-acolo a unor adolescenți mult prea nevârstnici sau mult prea săraci ca să-și cumpere bilete la spectacol. Mă așez pe masa șubredă, de unde văd foarte bine ecranul din depărtare. Număr șapte mașini și două camionete, clienți plătitori. Cea mai apropiată de Cadillacul domnișoarei Ruby claxonează încă la momentele potrivite. Reflexia ecranului face să strălucească tabla roșie a mașinii. Din câte îmi pot da seama, nu se clatină absolut deloc.

Tura mea începe la nouă seara, iar eu nu întârzii niciodată. Regina Wilma Drell mă pusese să confirm în scris că domnul Spurlock avea să se întoarcă fix la ora nouă, așa că, rămânându-mi doar treizeci de minute la dispoziție, pornesc agale înapoi spre mașină, întrerup orice se întâmplă acolo, pe banchetă, dacă s-o fi întâmplând ceva, și-i anunț că sosise vremea să plecăm.

– Eu am să rămân aici în spate, spune domnișoara Ruby chicotind, cam împleticindu-i-se limba, lucru neobișnuit de vreme ce ea este imună la băutură.

– Ești în regulă, domnule Spurlock? întreb eu în timp ce pornesc motorul.

– Ba bine că nu!

– Și ia ziceți, copii, v-a plăcut filmul?

Amândoi izbucnesc în hohote sonore, iar eu îmi dau seama că sunt beți. Chicotesc tot drumul până acasă la domnișoara Ruby, sunt amuzanți foc. Ea ne spune noapte bună, noi ne transferăm în broscuța mea, iar în timp ce eu și domnul Spurlock o pornim spre căminul Paradis Liniștit, îl întreb:

– V-ați distrat?

– De minune! Mulțumesc!

Are în mână o bere Schlitz, a treia, după socoteala mea, iar ochii îi sunt pe jumătate închiși.

– Și ce făceați voi pe bancheta din spate?

– Nu cine știe ce.

– E simpatică, nu-i așa?

– Da, doar că miroase rău. Tot parfumul ăla... Nu mi-am închipuit niciodată c-am să ajung pe bancheta din spate cu Ruby Clements.

– O cunoașteți?

– Mi-am dat eu seama cine e. Trăiesc aici de multă vreme, fiule, și am uitat o mulțime. Dar a fost o vreme când mai toată

lumea știa cine e. Unul dintre soții ei era văr cu una dintre soțiile mele. Cred că spun bine. Asta cu mult timp în urmă.

Nu poți să nu iubești orașele mici!

*

Următoarea noastră expediție, două săptămâni mai târziu, o facem pe un câmp de luptă din Războiul Civil la Brice's Crossroads, cam la o oră de Clanton. Asemenea majorității bătrânilor sudiști, domnul Spurlock pretinde că are strămoși care au luptat cavalerește pentru Confederație. Încă le mai poartă pică nordiștilor și poate deveni de-a dreptul înverșunat când vine vorba despre Reconstrucție[1] („nu s-a întâmplat nicicând") și despre milogii[2] de yankei („niște hoți nenorociți").

Îl extrag din cămin într-o marți dimineață, devreme și, sub supravegherea atentă și dezaprobatoare a reginei Wilma Drell, evadăm în micuțul meu Beetle, lăsând în urmă Paradisul Liniștit. Opresc la un magazin general, cumpăr două pahare mari de cafea râncedă, câteva sendvișuri și băuturi răcoritoare și pornim să reiterăm războiul.

Mie nu-mi pasă deloc de Războiul Civil și nu mă bântuie vreo fascinație neostoită pentru el. Noi, sudiștii, am pierdut, și am făcut-o răsunător. Și cu asta, basta. Lăsați-o moartă-n păpușoi. Dar dacă domnul Spurlock vrea să-și petreacă ultimele zile visând la gloria Confederației și la ce-ar fi putut să fie, atunci îmi voi da toată silința. În ultima lună, am citit o duzină de cărți despre război, toate luate de la biblioteca din Clanton, și mai am încă trei în apartamentul meu din clădirea domnișoarei Ruby.

---

[1] Perioada Reconstrucției Statelor Unite, de după Războiul Civil (1861–1865), când economia și structurile sociale au fost regândite. (n.tr.)

[2] În original *carpetbaggers*, apelativ pentru nordicii care au plecat în Sud după Războiul Civil, ca să profite de pe urma Reconstrucției. (n.tr.)

Se întâmplă uneori ca el să-mi spună lucruri de mare detaliu – lupte, generali, mișcări de trupe –, alteori nu mai știe nimic. Păstrez conversația la nivelul celui mai de interes subiect al meu din ultima vreme: conservarea câmpurilor de luptă ale Războiului Civil. Vorbesc cu înverșunare despre distrugerea terenurilor sacre, mai ales despre cele din Virginia, unde așezări precum Bull Run, Fredericksburg și Winchester au fost decimate de dezvoltare. Treaba asta îl zgândăre serios, după care atipește.

La fața locului, ne uităm la câteva monumente și elemente caracteristice câmpului de luptă. Este convins că bunicul său, Joshua Spurlock, a fost rănit în timpul unei manevre eroice din timpul bătăliei de la Brice's Crossroads. Ne așezăm pe un gard de lemn și mâncăm sendvișuri pe post de masă de prânz, iar el privește în zare ca în transă, parcă așteptând să audă bubuit de tunuri și nechezat de cai. Vorbește despre bunicul său, care murise fie în 1932, fie în 1934, undeva în jurul vârstei de nouăzeci de ani. Când Lyle era copil, bunicul îl încânta spunându-i povești despre cum îi omorâse pe yankei, cum fusese împușcat și cum se luptase alături de Nathan Bedford Forrest, cel mai mare dintre toți comandanții sudiști.

– La Shiloh s-au întâlnit, îmi zise el. M-a dus bunicul o dată acolo.

– V-ar plăcea să mergeți din nou? întreb eu.

Zâmbește larg, e clar că și-ar dori tare mult să vadă din nou câmpul de bătălie.

– Ar fi un vis, spune el, umezindu-i-se ochii.

– Pot aranja chestia asta.

– Vreau să merg în aprilie, atunci a avut loc lupta, ca să pot vedea Livada de Piersici și Balta Însângerată, și Cuibul de Viespi.

– Vă promit. Mergem în aprilie următor.

Aprilie era la cinci luni distanță și, ținând cont de istoricul meu, mare mi-ar fi fost mirarea dacă aș mai fi fost angajat la

căminul Paradis Liniştit în acel moment. Însă, chiar dacă n-aş mai fi lucrat acolo, nimic nu mă putea împiedica să-l vizitez pe amicul meu Lyle şi să-l iau din nou în excursie.

Doarme mai tot drumul de întoarcere în Clanton. Între reprizele de somn, îi explic că sunt implicat într-un grup naţional care munceşte să conserve câmpurile de bătălie ale Războiului Civil. Grupul este absolut privat, fără vreun ajutor din partea guvernului, şi astfel depinde de donaţii. Cum eu în mod evident câştig puţin, le trimit un cec cu o sumă mică în fiecare an, însă unchiul meu, care-i un barosan, trimite ditamai cecurile la rugămintea mea.

Lyle se arată intrigat de poveste.

– Îi puteţi oricând include în testamentul dumneavoastră, spun eu.

Nici o reacţie. Nimic. O las baltă.

Ne întoarcem la Paradis Liniştit, unde-l conduc până în cameră. În vreme ce-şi scoate puloverul şi pantofii, îmi mulţumeşte pentru „o zi grozavă". Îl bat amical pe spate, îi spun că şi mie mi-a plăcut mult şi când să ies îmi zice:

– Gill, eu nu mi-am făcut nici un testament.

Mă pretind surprins, dar de fapt nu sunt. Există un număr uluitor de oameni, mai ales printre cei din aziluri, care nu şi-au bătut niciodată capul să-şi facă testament. Îi arunc o privire de om şocat, apoi dezamăgit, şi-i spun:

– Haideţi că vorbim despre asta mai încolo, de-acord? Ştiu ce trebuie făcut.

– Sigur, spune el răsuflând uşurat.

*

La cinci treizeci în zorii zilei următoare, cu pustiul pe culoare, cu luminile stinse şi cu toată lumea adormită sau cel

puțin presupus adormită, mă aflu la recepție și citesc despre campania sudistă a generalului Grant, când tresar speriat de apariția bruscă a doamnei Daphne Groat. Are optzeci și șase de ani și suferă de demență, fiind un rezident al aripii din spate. Cum anume reușise să treacă de ușa încuiată e ceva ce nu voi afla nicicând.

– Vino repede! îmi sâsâie printre puținii dinți rămași, cu o voce spartă și slăbită.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu sărind în picioare.

– E Harriet. E pe podea.

Dau fuga în aripa din spate, mă reped să tastez codul, trec dincolo de ușa masivă și alerg pe culoar până în camera 158, unde doamna Harriet Markle locuiește încă de pe vremea când eu mă confruntam cu pubertatea. Aprind lumina în camera ei și o zăresc pe jos, în mod evident inconștientă, dezbrăcată, doar cu niște ciorapi negri în picioare, zăcând într-o baltă îngrețoșătoare de vomă, urină, sânge și fecale. Mi se taie genunchii de la putoare, iar eu am avut parte la viața mea de o mulțime de mirosuri crâncene. Întrucât m-am mai confruntat cu astfel de situații, reacționez instinctiv. Îmi scot repede aparatul de fotografiat, fac patru poze, îl vâr la loc în buzunar și mă duc după ajutor. Nici urmă de doamna Daphne Groat, și nimeni altcineva nu e treaz în aripa din spate.

Nu se vede vreun îngrijitor de serviciu. Cu opt ore și jumătate în urmă, când începuse tura noastră, o femeie pe nume Rita pontase de intrare la recepție, unde mă aflam și eu, după care se îndreptase spre aripa din spate. Era de serviciu, singură, ceea ce contravenea regulilor, pentru că acolo se impunea prezența a doi îngrijitori. Acum, nici urmă de Rita. Mă reped până în aripa de nord, îl înșfac pe un îngrijitor pe nume Gary și ne apucăm amândoi de treabă. Ne luăm mănuși de cauciuc, măști sanitare și cizme, o ridicăm iute pe doamna Harriet de jos și o punem în

pat. Respiră, dar abia-abia, şi are o rană adâncă deasupra urechii stângi. Gary o spală, în timp ce eu curăţ pe jos cu mopul. Când reuşim să strângem mizeria cât de cât, sun după o ambulanţă, apoi telefonez sorei Angel şi reginei Wilma. De-acum se treziseră şi alţii, o mulţime întreagă se adunase în jurul nostru.

Rita nu-i niciunde de găsit. Suntem doar doi îngrijitori, eu şi Gary, la cincizeci şi doi de rezidenţi.

Bandajăm rana femeii, îi punem pe ea lenjerie intimă şi o cămaşă de noapte curate, iar, în vreme ce Gary rămâne lângă patul ei s-o supravegheze, eu trag o fugă până la recepţia aripii din spate să verific registrele. Doamna Harriet nu mai fusese hrănită de la prânzul zilei trecute – de aproape optsprezece ore –, în plus, îi fusese neglijată şi medicamentaţia. Fotocopiez repede toate însemnările şi înregistrările făcute, pentru că pot să pariez că vor fi modificate în câteva ore. Împăturesc copiile şi le bag într-un buzunar.

Soseşte ambulanţa, doamna Harriet este aşezată pe targă şi luată de-acolo. Sora Angel şi doamna Drell se pun pe şuşotit agitate şi încep să caute prin documentaţie. Eu mă întorc în aripa de sud şi încui dovezile într-un sertar. Le iau acasă peste câteva ore.

În ziua următoare, îşi face apariţia un bărbat în costum de la nu ştiu ce birou regional şi cere să mă intervieveze în legătură cu ce se întâmplase. Nu e avocat, aceştia se vor arăta mai târziu, şi nici în mod deosebit de deştept. Începe prin a ne explica mie şi lui Gary ceea ce considera el că văzuserăm şi făcuserăm noi în acel moment de criză, iar noi îl lăsăm să bată câmpii. Continuă prin a ne asigura că doamna Harriet fusese hrănită şi i se asigurase medicamentaţia aşa cum trebuia – toate astea apărând scrise negru pe alb chiar acolo, în registre –, iar Rita ieşise până la o ţigară, numai că i se făcu rău, motiv pentru care fusese nevoită să

tragă o scurtă fugă până acasă înainte de a se întoarce în aripă și de a o găsi pe doamna Harriet în „nefericita" situație.

Eu fac pe prostul, specialitatea casei. La fel și Gary; în cazul lui, e o chestiune mai naturală, dar e și îngrijorat să nu-și piardă slujba. Eu, unul, nu sunt. Într-un final, idiotul pleacă, și o face cu impresia că reușise să ne prostească pe noi, ăștia, dintr-un orășel de țărănoi, izbutind cu măiestrie să prevină un alt foc ce stătea să izbucnească în bătătura drăguțului Grup HVQH.

Doamna Harriet stă o săptămână în spital, cu capul spart. A pierdut mult sânge și probabil că i s-au accentuat afecțiunile cerebrale, deși cine ar putea să spună în ce măsură? Oricum, promite să fie un proces frumos, asta dacă ajunge în mâinile cui trebuie.

Datorită popularității unor astfel de procese și a numărului mare de vulturi care dau târcoale azilurilor, m-am învățat că trebuie să mă mișc repede. Avocatul meu este un vechi prieten pe nume Dexter Ridley, din Tupelo, și apelez la el ori de câte ori se ivește o astfel de ocazie. Dex are în jur de cincizeci de ani, vreo câteva neveste și câteva vieți la activ, și acum câțiva ani a ajuns la concluzia că nu ar putea supraviețui din întocmirea a tot felul de contracte și din intentarea a tot felul de divorțuri cu acordul părților. Așa că Dex a urcat o treaptă și a devenit litigant, deși arareori ajunge în instanță. Marele lui talent este acela de a intenta mari procese, după care face presiuni până când cealaltă parte cade de acord să încheie o înțelegere. Are panouri publicitare cu figura lui zâmbitoare peste tot prin nordul statului Mississippi.

Într-una dintre zilele mele libere mă urc în mașină și trag o fugă până în Tupelo, îi arăt fotografiile color cu doamna Harriet dezbrăcată și plină de sânge, îi arăt copiile însemnărilor făcute de îngrijitori în registre, și de dinainte de modificarea lor, și de după, și e de acord să preia cazul. Dex bagă în viteză maximă,

contactează familia lui Harriet Markle și în mai puțin de o săptămână de la incident notifică Grupului HVQH o problemă gravă. Am stabilit că nu le spune nimic despre mine, despre fotografiile mele și despre datele sustrase decât în caz de necesitate. Cu astfel de informații din interior sunt șanse mari să se încheie rapid o înțelegere, iar eu să rămân din nou fără slujbă.

Prin ordin venit din partea biroului central al instituției, doamna Wilma Drell devine brusc tare amabilă. Mă sună și-mi spune că performanțele mele s-au îmbunătățit considerabil, motiv pentru care îmi acordă o creștere de salariu. De la șase, la șapte dolari pe oră, doar să nu spun nimănui altcuiva din personal. Îi adresez un potop de mulțumiri siropoase, iar ea rămâne convinsă că începem să ne înțelegem de-acum.

Târziu în acea noapte, îi citesc domnului Spurlock un articol dintr-o revistă, despre un dezvoltator imobiliar din Tennessee care încearcă să intre cu buldozerele pe un câmp de luptă din timpul Războiului Civil lăsat de izbeliște, unde să ridice un centru comercial și un complex de apartamente ieftine. Localnicii și paznicii conservării unor astfel de terenuri se luptă cu el, dar dezvoltatorul imobiliar are banii și politica de partea lui. Lyle se arată mâhnit de asta, vorbim pe îndelete despre cum ar putea fi ajutați băieții cei buni. Nu aduce vorba despre testament, iar pentru mine este în continuare mult prea devreme să fac vreo mișcare.

*

În căminele pentru vârstnici, celebrarea zilelor de naștere reprezintă un eveniment foarte important, din motive evidente. Ai face bine să le sărbătorești, cât mai apuci. De fiecare dată, se organizează o petrecere în sala de mese, cu tort, lumânări și înghețată, fotografii și cântece și altele asemenea. Noi, angajații,

ne dăm toată silința să-i binedispunem și să facem atmosferă, ne dăm peste cap numai să reușim să întindem petrecerea măcar treizeci de minute. Cam în jumătate dintre cazuri vin și vreo câțiva membri ai familiei, fapt ce mai înviorează starea de spirit. Dacă nu apare nici un membru al familiei, muncim și mai mult. Fiecare zi de naștere ar putea fi și ultima, dar bănuiesc că lucrul acesta este valabil pentru fiecare dintre noi. Și chiar se adevărește pentru unii.

Lyle Spurlock împlinește, pe 2 decembrie, optzeci și cinci de ani, și se ivește fiica lui bună de gură din Jackson, împreună cu doi dintre copiii și trei dintre nepoții ei, plus potopul obișnuit de nemulțumiri, pretenții și sugestii, toate într-un patetic și zgomotos efort de a-și convinge iubitul tată că-i pasă atât de mult de el, încât se simte nevoită să ne facă nouă zile fripte. Aduc cu ei baloane și coifuri caraghioase, un tort din nucă de cocos (preferatul lui) cumpărat din magazin, alături de câteva cadouri ieftine împachetate în cutii țipătoare, printre care ciorapi, batiste și ciocolate străvechi. Una dintre nepoate pornește un radio-casetofon portabil din care-i cântă undeva în surdină Hank Williams (presupusul favorit). O alta desfășoară o expoziție de fotografii alb-negru mărite ale tânărului Lyle în armată, ale tânărului Lyle pășind spre altar (pentru prima dată), ale tânărului Lyle pozând în diverse posturi cu zeci de ani în urmă. Majoritatea rezidenților sunt de față, la fel și majoritatea angajaților, inclusiv Rozelle de la bucătărie, deși știu că ea este aici pentru tort, și nu pentru că i-ar purta afecțiune sărbătoritului. La un moment dat, Wilma Drell se apropie prea mult de Lyle, care, nemailuând salpetru, întinde stângaci, dar extrem de evident mâna spre fundul ei amplu. Și o apucă bine. Ea țipă îngrozită, iar mai toată lumea râde ca și cum ar face parte din program, dar cel puțin mie îmi este clar că regina Wilma nu se amuză. Imediat, fiica lui Lyle reacționează mult prea exagerat, se răstește la el, îl

loveşte peste mână şi-l ceartă, iar pentru câteva momente atmosfera devine tensionată. Wilma dispare şi nu mai e de găsit pentru restul zilei. Mă îndoiesc că s-a mai bucurat de atâta distracţie în ultimii ani.

După o oră, petrecerea îşi pierde din energie, câţiva dintre prietenii noştri aţipesc. Fiica şi toate progeniturile ei strâng rapid, şi în curând pleacă. Îmbrăţişări, pupături şi toate cele, „dar e drum lung până-n Jackson, tati". Petrecerea de aniversare a celor optzeci şi cinci de ani ai lui Lyle ia sfârşit. Îl conduc înapoi în camera lui, cărându-i cadourile şi vorbind despre Gettysburg.

Imediat după stingere, mă strecor în camera lui şi-i dau cadoul din partea mea. După câteva ore de căutări şi câteva telefoane către persoanele potrivite, aflasem că într-adevăr existase un căpitan Joshua Spurlock care luptase în Regimentul Zece de Infanterie al statului Mississippi în Bătălia de la Shiloh. Era din Ripley, Mississippi, un oraş aflat nu departe de locul naşterii tatălui lui Lyle, potrivit celor scormonite de mine prin registre oficiale. Găsisem o firmă în Nashville specializată în suvenire din Războiul Civil, unele autentice, altele contrafăcute, căreia îi plătisem 80 de dolari să-mi facă ceva. Cadoul meu consta într-un Certificat de Vitejie înrămat şi strălucitor, acordat căpitanului Spurlock, certificat flancat în dreapta de un steag al forţelor confederate, iar în stânga de emblema oficială a Regimentului Zece de Infanterie. Nu are pretenţia de a fi mai mult decât este în fapt – o foarte frumoasă şi foarte falsă recreare a ceva ce nu existase din capul locului –, dar, pentru cineva într-atât de pasionat de gloria trecutului cum este Lyle, reprezintă cel mai grozav cadou primit vreodată. Privindu-l, ochii i se umplu de lacrimi. Bătrânul poate să moară împăcat acum, dar, din partea mea, ar face bine să mai aştepte.

– Este minunat, spune el. Nu am cuvinte. Mulţumesc!

– Cu plăcere, domnule Spurlock! A fost un soldat de toată isprava.

– Da, a fost.

*

Exact la miezul nopţii, livrez cel de-al doilea cadou din partea mea.

Domnul Hitchcock este colegul de cameră al lui Lyle, un bătrânel firav şi care se stinge ca lumânarea, cu numai un an mai mare decât Lyle, dar într-o stare mult mai proastă decât el. Mi se povestise că dusese o viaţă curată, fără alcool, tutun ori alte vicii şi totuşi nu-i prea mai rămăseseră zile. Toată viaţa lui, Lyle umblase după femei, pe multe le şi prinsese, ba într-un timp suda ţigară de la ţigară şi bea zdravăn. După atâţia ani în câmpul muncii de acest tip, sunt convins că ADN-ul este cel puţin pe jumătate soluţia sau pe jumătate vinovatul.

În orice caz, la ora de medicamentaţie i-am strecurat domnului Hitchcock un somnifer ceva mai puternic, iar acum e în altă lume. N-are s-audă nimic.

Domnişoara Ruby, despre care sunt sigur că s-a dat la Jimmy cu regularitatea-i obişnuită, îmi urmează întocmai indicaţiile şi-şi parchează imensul Cadillac lângă ghena de gunoi de lângă intrarea din spate a bucătăriei. Se extrage cu greu de pe locul şoferului, cu un pahar în mână, chicotind deja. De pe locul pasagerului iese Mandy, pe care o văd pentru prima dată, una dintre fetele „mai bune" ale domnişoarei Ruby, dar n-avem timp de prezentări. Le şoptesc să păstreze liniştea, după care mă urmează prin întuneric în bucătărie, apoi în sala de mese slab luminată unde ne oprim pentru o clipă.

Domnişoara Ruby îmi spune cu mândrie-n glas:

– Ei bine, Gill, ea este Mandy.

Ne dăm mâna.

– O reală plăcere, zic eu.

Mandy abia dacă-mi oferă un zâmbet. Figura ei îmi spune „Hai să terminăm odată chestia asta." Are în jur de patruzeci de ani, e cam plinuță, machiată strident, dar incapabilă să ascundă urmele lăsate de o viață grea. Următoarele treizeci de minute mă vor costa 200 de dolari.

În căminul Paradis Liniștit toate luminile sunt scăzute, iar eu arunc o privire pe culoarul de sud să mă asigur că nu mișcă nimeni, apoi pornesc cu pas grăbit, împreună cu Mandy, până în camera 18 unde domnul Hitchcock zace în pat precum un comatos, dar domnul Spurlock face ture așteptând. El se uită la ea, ea se uită la el. Îi arunc un scurt „La mulți ani!", după care închid ușa și bat în retragere.

Eu și domnișoara Ruby așteptăm în sala de mese, bând. Ea își are păhărelul. Eu iau câte o gură din sticlonțul de rezervă și trebuie să recunosc că, după trei luni, whisky-ul nu mi se mai pare chiar atât de rău ca la început.

– E o scumpă, spune domnișoara Ruby, mai mult decât încântată că reușise din nou să-i ajute pe oameni să se întâlnească.

– Simpatică, zic eu absent.

– A început să lucreze pentru mine când s-a lăsat de liceu. Avea o familie groaznică. Au urmat vreo două căsătorii nefericite. Tot timpul s-au ținut de ea belelele. Mi-aș dori s-o pot ține mai ocupată, dar e foarte greu în zilele astea. Femeile au devenit atât de ușoare, că nici nu mai cer bani pentru serviciile lor.

Domnișoara Ruby, o matroană de carieră și fără remușcări, se vaită că femeile moderne sunt prea ușoare. Rămân pe gânduri câteva clipe, după care mai iau o gură și las să treacă.

– Câte fete aveți acum?

– Doar trei, și toate part-time. Cândva, aveam o duzină și tare le mai țineam ocupate!

– Ce vremuri...

– Într-adevăr, ce vremuri... Cei mai buni ani din viața mea. Crezi că am putea face ceva afaceri aici la Paradis Liniștit? Știu că în închisoare se alocă o zi anume pe săptămână pentru vizitele conjugale. Nu v-ați gândit să faceți și voi același lucru? Aș putea s-aduc vreo două fete o dată pe săptămână și sunt sigură că s-ar descurca destul de ușor.

– E probabil cea mai proastă idee pe care-am auzit-o în ultimii cinci ani.

În umbră, îi văd ochii roșii cum se întorc spre mine și mă fixează crunt.

– Poftim? îmi aruncă printre dinți.

– Mai luați o gură. În locul ăsta sunt internați cincisprezece bărbați, domnișoară Ruby, cu o medie de vârstă, de... hai să zicem optzeci de ani. Și, trecându-i în revistă, cinci sunt imobilizați la pat, trei, în moarte cerebrală, trei nu se pot da jos din cărucior, așa că ne rămân poate vreo patru care sunt sub tratament ambulatoriu. Dintre cei patru, n-aș paria decât pe Lyle Spurlock că e capabil de vreo performanță. Nu poți vinde sex într-un azil.

– Eu am mai făcut-o. Nu e primul meu rodeo!

Cu aceste cuvinte, lansează una dintre patentatele ei chicoteli înecate în fum, după care începe să tușească. Își revine în cele din urmă, lăsându-mi suficient timp să mă calmez cu un alt gât de Jim Beam.

– Sex într-un azil, spune ea chicotind. Poate că asta m-așteaptă!

Îmi mușc limba.

Când vizita se încheie, ne luăm rapid și stânjeniți la revedere. Mă uit după Cadillac până ce iese în siguranță din zona căminului și se face nevăzut, după care mă relaxez și eu în cele din urmă.

De fapt, mai aranjasem o astfel de întâlnire amoroasă în trecut. Nu era primul rodeo nici pentru mine.

Merg să văd ce face Lyle şi-l găsesc dormind ca un prunc. Proteza e în pahar, gura-i stă pungă, dar buzele-i sunt răsfrânte într-un zâmbet de plăcere. N-aş şti să spun dacă domnul Hitchcock mişcase în ultimele trei ore. Habar n-o să aibă ce-a scăpat. Verific celelalte camere şi-mi văd de treabă, iar când se liniştesc toate, mă aşez confortabil la recepţie cu nişte reviste în faţă.

Dex îmi spune că Grupul HVQH menţionase de mai multe ori posibilitatea de a cădea la o înţelegere în ceea ce priveşte cazul Harriet Markle înainte de a ajunge în instanţă. Dex le dăduse puternic de înţeles că dispunea de informaţii din interior privind o muşamalizare a faptelor – registre falsificate şi alte dovezi pe care Dex se pricepe să le menţioneze cu măiestrie atunci când vorbeşte la telefon cu avocaţii care reprezintă asemenea companii. HVQH spune că ar dori să evite publicitatea proastă adusă de un proces neplăcut. Dex îi asigură că va fi mult mai neplăcut decât îşi închipuie ei. Se schimbă mingi din cele două terenuri, treburi de-ale avocaţilor. Doar că pentru mine asta înseamnă că zilele-mi sunt numărate. Dacă declaraţia mea sub jurământ şi fotografiile, şi datele sustrase vor grăbi încheierea unei înţelegeri, atunci aşa să fie. Voi fi bucuros să le pun la dispoziţie dovezile, după care să-mi văd de drum.

Eu şi domnul Spurlock jucăm dame mai în fiecare seară la opt, în sala de mese, mult după momentul cinei şi cu o oră înainte să pontez de intrare în tură. De obicei, suntem singuri, deşi, în serile de luni, undeva într-un colţ, se întruneşte un club de tricotat, în serile de marţi, într-un altul, se întruneşte un club de lectură din Biblie, iar când şi când, dacă reuşesc să umple trei-patru scaune, se desfăşoară întâlniri ale unei mici filiale a

Societății de Istoriografie din Ford County. Chiar și atunci când am seri libere obișnuiesc să trec pe la opt să facem câteva partide. Fie asta, fie beau împreună cu domnișoara Ruby și mă înec cu fumul ei de țigară.

Lyle câștigă nouă din zece partide, nu că mi-ar păsa. De la întâlnirea lui cu Mandy l-a tot supărat brațul drept. Îl simte amorțit și nici nu prea mai poate vorbi așa repede. Tensiunea îi este un pic mai crescută și se plânge de dureri de cap. Cum eu am cheia de la farmacie, l-am băgat pe Nafred, pentru subțierea sângelui, și pe Silerall, pentru cei care au suferit un atac cerebral. Am văzut zeci de atacuri cerebrale, așa că știu să pun un astfel de diagnostic. Un ușor atac cerebral, unul care trece neobservat de toți ceilalți, nu că ar fi cineva atent. Lyle e o mârțoagă bătrână și rezistentă care nu se plânge și nici nu-i plac doctorii, mai degrabă ar primi un glonț decât s-o sune pe fiică-sa și să se văicărească de sănătate.

– Mi-ați spus că nu v-ați făcut niciodată un testament, zic eu într-o doară uitându-mă la tabla de joc.

Patru doamne joacă o partidă de cărți la vreo zece metri depărtare și, credeți-mă, nu au cum să ne audă. De-abia dacă se aud între ele.

– M-am tot gândit la asta, spune el.

Ochii îi sunt obosiți. De la aniversarea lui, de când cu Mandy, de la atacul cerebral încoace, Lyle a mai îmbătrânit.

– Despre ce avere e vorba? întreb, ca și cum nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie.

– Niște pământ, cam asta-i tot.

– Cât pământ?

– Vreo două sute șaizeci de hectare în Polk County.

Zâmbește, reușindu-i un salt dublu.

– Ce valoare are?

– Habar n-am. Dar e un teren liber de datorii şi gol. Nu am plătit să-mi facă cineva o evaluare oficială, dar, potrivit celor spuse de doi agenţi specializaţi în asemenea chestiuni, un hectar ar valora aproape o mie de dolari.

– Parcă ziceaţi ceva legat de pus nişte bani deoparte ca să ajutaţi la conservarea câmpurilor de luptă din Războiul Civil.

Exact ceea ce vrea Lyle să audă. Se luminează la faţă, îmi zâmbeşte şi spune:

– O idee grozavă! Exact asta vreau să fac.

Pe moment, uită de joc.

– Cea mai bună organizaţie este una din Virginia, Fondul de Apărare Confederat. Trebuie să aveţi grijă. Unele organizaţii nonprofit donează cel puţin jumătate din bani pentru ridicarea de monumente în onoarea forţelor unioniste. Nu cred că vreţi treaba asta.

– Nu, nici vorbă! (Pentru o clipă, ochii i se aprind, Lyle e din nou gata de luptă.) Nu din banii mei, adaugă el.

– Aş fi bucuros să pot acţiona în calitate de mandatar al dumneavoastră, spun eu şi mut o piesă pe tablă.

– Ce înseamnă asta?

– Numiţi Fondul de Apărare Confederat drept beneficiar al averii dumneavoastră, iar atunci când muriţi banii intră într-un fond pe care eu sau oricare altă persoană pe care o desemnaţi îi poate supraveghea îndeaproape, asigurându-se că sunt folosiţi cum trebuie.

Zâmbeşte.

– Asta îmi doresc, Gill! Asta e!

– Aşa e cel mai bine...

– Nu te deranjează, nu? Tu te-ai ocupa de toate după ce mor.

Îi iau mâna dreaptă, i-o strâng, îl privesc drept în ochi şi-i spun:

– Aş fi onorat, Lyle!

Facem câteva mutări în liniște, după care abordez o serie de amănunte rămase nelămurite.

– Cum rămâne cu familia dumitale?

– Cum să rămână?

– Fiicei, fiului, ce le lăsați moștenire?

Răspunsul este o combinație între un oftat, un sâsâit și o sforăitură, care, însoțite de datul ochilor peste cap, mă fac să pricep imediat că dragii lui copii n-aveau să primească nimic. Lucrul acesta este perfect legal în Mississippi și în majoritatea statelor. Când îți faci testamentul, poți exclude pe oricine altcineva, cu excepția soțului sau soției care-ți supraviețuiesc. Și totuși, unii încă merg la proces.

– N-am mai primit vești de la fiul meu de cinci ani. Fiica mea are mai mulți bani decât mine. Nimic. Nimic nu le las!

– Ei știu de pământul ăsta din Polk County? întreb eu.

– Nu cred.

Asta-i tot ce am nevoie să aud.

Două zile mai târziu, vuiește tot azilul. „Vin avocații!" Mulțumită mie, în principal, se răspândiseră bârfe despre un proces masiv pe cale să se deschidă, în contextul căruia familia doamnei Harriet Markle avea să scoată totul la iveală și să încaseze milioane. În parte, adevărat, dar doamna Harriet nu știe nimic despre asta. E din nou în patul ei, unul foarte curat, este bine hrănită și i se dă medicamentația cuvenită, este supravegheată corespunzător și, practic, moartă pentru restul lumii.

Avocatul ei, onorabilul Dexter Ridley din Tupelo, statul Mississippi, ajunge într-o după-amiază târzie împreună cu un anturaj restrâns format din secretara lui credincioasă și doi asistenți, ambii purtând costume la fel de negre precum cel al lui Dexter, ambii încruntându-se potrivit unei pure tradiții avocățești. E o echipă impresionantă și nici c-am mai văzut atâta

agitație la Paradis Liniștit. Nici nu l-am mai văzut atât de pus la punct și de strălucitor. Până și florile de plastic de la recepție au fost înlocuite cu flori vii. Ordin de la biroul central.

Dex și echipa sa sunt întâmpinați de un directoraș trimis de companie, tot numai zâmbet. Motivul oficial al vizitei este acela de a-i acorda lui Dex oportunitatea de a inspecta, examina, fotografia, măsura și, în general, de a cotrobăi peste tot prin căminul Paradis Liniștit, iar el, vreme de-o oră și ceva, asta și face cu mare măiestrie. E specialitatea lui. Are nevoie să „simtă locul" înainte să-l dea în judecată. Oricum, joacă teatru. Dex este sigur că, discret și generos, se va ajunge la o înțelegere fără să se deschidă proces.

Deși tura mea nu începe decât abia la nouă, îmi caut și eu de treabă pe-aici ca de obicei. Rezidenții și angajații s-au obișnuit deja să mă vadă mai la orice oră. E ca și cum nici n-aș pleca vreodată. Numai că plec, credeți-mă!

Rozelle lucrează până târziu și pregătește cina, n-o gătește, îmi aduce ea aminte, doar o pregătește. Eu stau în bucătărie, bătând-o la cap, bârfind și ajutând-o din când în când. Vrea să știe ce pun la cale avocații și, ca de obicei, nu pot decât să speculez, dar o fac emițând o mulțime de teorii. Fix la șase după-amiaza rezidenții se pornesc spre sala de mese, iar eu încep să car tăvile cu terciul fad pe care li-l servim. În seara asta, jeleul este galben.

La exact șase treizeci, intru în acțiune. Părăsesc sala de mese și mă îndrept spre camera 18, unde îl găsesc pe domnul Spurlock stând pe pat și citind o copie a testamentului său. Domnul Hitchcock e la capătul celălalt al culoarului, ia cina, așa că putem vorbi.

– Vreo întrebare? zic eu.

Are doar trei pagini, pe alocuri scrise clar, pe alocuri ticsite de un limbaj juridic care l-ar zăpăci și pe un profesor de drept. Dex este un geniu când vine vorba despre formulat astfel de lucruri.

Adaugă suficient limbaj clar încât să convingă persoana care semnează că, deşi el sau ea nu prea ştie ce semnează, impresia generală este cea de document perfect în regulă.

– Cred că da, spune Lyle nesigur.

– O groază de termeni juridici, îi vin eu în ajutor cu explicaţii. Dar aşa se cere. Ideea e că lăsaţi totul în grija Fondului de Apărare Confederat, iar eu voi supraveghea totul. Asta e ceea ce vă doriţi?

– Da, şi-ţi mulţumesc, Gill.

– Sunt onorat. Să mergem!

Nu ne grăbim – Lyle se mişcă mult mai greu de când cu atacul cerebral –, dar în cele din urmă ajungem în zona recepţiei, aproape de uşa de la intrare. Regina Wilma, sora Nancy şi Trudy, recepţionera, au plecat deja de vreo două ore. E linişte acum, cât se serveşte cina. Dex şi secretara lui aşteaptă. Cei doi asistenţi şi directoraşul trimis de companie au plecat şi ei. Facem prezentările. Lyle trage un scaun, eu rămân în picioare lângă el, după care Dex face metodic un rezumat la sânge al documentului. Lyle îşi pierde interesul la scurt timp, iar Dex observă asta.

– Asta e ceea ce vă doriţi, domnule Spurlock? întreabă el, avocatul plin de grijă.

– Da, răspunde Lyle, încuviinţând din cap.

E deja obosit de-atâtea chestiuni juridice.

Dex scoate un stilou, îi arată lui Lyle unde să semneze, după care adaugă semnătura lui în calitate de martor şi îi cere secretarei să facă şi ea acelaşi lucru. Garantează amândoi că Lyle se află „în deplinătatea facultăţilor mentale". Dex semnează apoi o declaraţie pe proprie răspundere, iar secretara îşi scoate sigiliul notarial şi timbrul pentru a binecuvânta testamentul în mod oficial. M-am aflat în astfel de situaţii de mai multe ori şi credeţi-mă,

femeia asta poate autentifica notarial orice. Vâră-i o copie a *Magna Carta* sub nas, jură-i că e originală şi ţi-o autentifică.

La zece minute după ce-şi pune semnătura pe testament, Lyle Spurlock se află în sala de mese, mâncându-şi cina.

*

O săptămână mai târziu mă sună Dex să mă înştiinţeze că e pe cale a se întâlni cu măreţii avocaţi de la birourile centrale ale companiei, cu care va intra într-o şedinţă importantă de încheiere a unei înţelegeri. Se hotărâse să le arate fotografiile mult mărite ale doamnei Harriet Markle zăcând dezbrăcată într-o baltă de fluide corporale. Şi avea să le arate şi înscrisurile falsificate în registre, fără să le înmâneze copiile. Toate acestea vor conduce la o înţelegere, dar vor dezvălui totodată companiei complicitatea mea. Eu sunt cârtiţa, turnătorul, trădătorul şi, chiar dacă marea companie nu mă va concedia imediat – Dex va avea grijă să-i ameninţe –, am învăţat din experienţă că este cel mai bine să-mi văd de drum.

Cel mai probabil compania o va concedia pe regina Wima, probabil şi pe sora Angel. Aşa să fie. Rareori mi s-a întâmplat să părăsesc un proiect fără să fie cineva concediat.

A doua zi, mă sună Dex să-mi spună că încheiase cazul, confidenţial, desigur, pentru suma de 400 000 de dolari. Ar putea părea puţin prin comparaţie cu gravitatea neglijenţei de care se făcuse vinovată compania şi cu expunerea pe care ar risca-o, dar nu este o înţelegere tocmai rea. Daunele pot fi destul de greu de dovedit în astfel de cazuri. Nu e ca şi cum doamna Harriet ar fi câştigat bani şi în consecinţă s-ar confrunta mai nou cu o enormă pierdere financiară. Ea n-are să vadă nici o leţcaie din înţelegere, dar puteţi fi siguri că cei dragi ei se ceartă deja. Recompensa pe

care o primesc eu este de 10% pentru descoperirea cazului, plătibilă imediat.

A doua zi, sosesc doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre, iar frica pune stăpânire pe căminul Paradis Liniştit. Au loc şedinţe nesfârşite în biroul reginei Wilma. Atmosfera e tensionată. Ador situaţiile acestea, iar cea mai mare parte a după-amiezii mi-o petrec alături de Rozelle, ascunzându-mă în bucătărie, pe când zvonurile curg. Am un ditamai bagajul de teorii fanteziste, iar cele mai multe zvonuri par să fie lansate din bucătărie. Doamna Drell este concediată, în cele din urmă, şi escortată afară din clădire. Sora Angel este concediată la rândul ei şi escortată afară din clădire. Mai târziu, auzim un zvon cum că sunt căutat, aşa că mă strecor pe o uşă laterală şi dispar.

Am să mă întorc peste vreo săptămână să-mi iau rămas-bun de la Lyle Spurlock şi de la alţi câţiva prieteni. Am să aflu ultimele bârfe de la Rozelle, am s-o îmbrăţişez şi am să-i promit că voi mai trece pe-acolo din când în când. Am să mai trec şi pe la domnişoara Ruby, să pun lucrurile în ordine cu chiria, să-mi adun lucrurile şi să mai beau un ultim păhărel pe verandă. Îmi va fi greu să-mi iau rămas-bun, dar, la urma urmei, o fac destul de des.

Aşa că, după patru luni, părăsesc oraşul Clanton şi, pe când mă îndrept spre Memphis, nu pot să nu cad pradă îngâmfării. Acesta este unul dintre cele mai reuşite proiecte ale mele. Numai onorariul pentru descoperirea cazului îmi ajunge pe un an. Prin testament, domnul Spurlock îmi lasă efectiv totul mie, deşi el nu-şi dă seama de asta. (Fondul de Apărare Confederat dispăruse cu ani în urmă.) Probabil că nici nu se va mai atinge de document înainte să moară, iar eu am să-mi fac apariţia suficient de des cât să mă asigur că blestemăţia de testament rămâne îngropat în sertar. (Încă mai trec să-i verific pe câţiva dintre cei mai generoşi prieteni ai mei.) După ce moare, şi vom afla asta imediat, pentru

că secretara lui Dex citeşte zilnic necrologurile, fiica lui va veni degrabă, va găsi testamentul şi va înlemni, iar în scurt timp îşi va angaja avocaţi care să deschidă acţiune pentru contestarea testamentului. Vor formula tot felul de acuzaţii mârşave la adresa mea, dar nu-i poţi condamna.

Contestările testamentelor sunt iniţiate în faţa juraţilor în Mississippi, iar eu nu am de gând să mă supun unei cercetări atente din partea a doisprezece cetăţeni de condiţie medie şi să încerc să neg că m-am dat bine pe lângă un bătrân în ultimele lui zilele într-un azil. Nu, domnule. Noi n-ajungem niciodată în instanţă. Noi, adică eu şi Dex, ajungem la o înţelegere în astfel de cauze înainte să mergem în instanţă. Familia alege de obicei să ne dea 25% din moştenire numai să scape de noi. E mai ieftin decât să-şi plătească avocaţi şi să susţină cheltuielile unei acţiuni în instanţă şi, în plus, familia nu prea vrea să se facă de ruşine cu un proces urât în văzul tuturor, în care să fie întorşi şi pe-o parte, şi pe alta că nu prea îşi petrecuseră timpul cu al lor drag defunct.

După patru luni de muncă grea, sunt epuizat. Îmi voi petrece o zi-două în Memphis, cartierul meu general, după care mă voi urca într-un avion spre Miami, unde am un apartament în South Beach. Am să stau să mă bronzez vreo câteva zile, mă voi odihni, după care mă voi gândi la următorul meu proiect.

Ciudat băiat

Precum majoritatea zvonurilor care umblau prin Clanton, acesta porni fie din prăvălia bărbierului, fie de la cafenea, fie din biroul grefierului de la tribunal, cert este că, odată ajuns în stradă, pe-aici i-a fost drumul. Un zvon trăsnet ar face ocolul pieței centrale cu o viteză care ar sfida orice tehnologie și de cele mai multe ori ar ajunge înapoi la sursă într-o formă atât de alterată și de deformată, încât l-ar descumpăni pe inițiator. Cam asta este natura zvonurilor, dar, în mod excepțional, cel puțin în Clanton, unul se dovedi adevărat.

În prăvălia bărbierului, în partea de nord a pieței, unde domnul Felix Upchurch tunde la păr și dă sfaturi de aproape cincizeci de ani, zvonul fu adus într-o dimineață devreme de către un om care în mod curent spunea lucruri adevărate.

– Am auzit că băiatul ăl mic al lui Isaac Keane se întoarce acasă, zise el.

Pauză, și de tuns, și de lecturat ziare, și de fumat țigări, și de la contrazis pe tema meciului celor de la Cardinal desfășurat cu o seară în urmă. După care cineva spuse:

– Nu e ăsta băiatul ăla ciudat?

Tăcere. Apoi revin clănțănitul de foarfece, întorsul de pagini, un tușit acolo, o dregere de voce aici. Când în prăvălia bărbierului erau scoase la suprafață subiecte delicate, pe moment lumea le întâmpina cu precauție. Nimeni nu voia să se lanseze în

opinii, de teamă să nu fie acuzat că se ţine de bârfe. Nimeni nu voia nici să confirme, nici să nege, pentru că un fapt incorect sau o presupunere eronată ar face repede picioare şi ar produce pagube, mai ales în chestiuni legate de sex. În alte locuri din oraş, lumea era mult mai puţin ezitantă. Totuşi, întoarcerea băiatului celui mic al lui Keane avea să fie, cu siguranţă, disecată din zeci de direcţii şi aici, numai că, aşa cum se-ntâmplă întotdeauna, domnii respectabili purcedeau cu precauţie.

– Păi, eu auzisem că nu umbla după fete.

– Auziseşi bine. Fiica lu' văru-meu a mers la aceeaşi şcoală cu băiatul ăla şi spunea că el a fost dintotdeauna dintre ăia pe invers, un adevărat fătălău, care, cum i s-a ivit prilejul, a şi tăiat-o de-aici să se ducă într-un oraş din ăla mare. Cred că despre San Francisco era vorba, dar nu vă luaţi după mine.

(„Nu vă luaţi după mine" era o strategie de apărare menită să nege ceea ce tocmai spusese. Iar odată negate corespunzător afirmaţiile, ceilalţi erau liberi apoi să le repete, iar, dacă informaţia se dovedea falsă, bârfitorul iniţial nu putea fi ţinut răspunzător.)

– Câţi ani are?

Făcură o pauză să calculeze.

– Vreo treizeci şi unu, treizeci şi doi.

– Şi de ce se-ntoarce?

– Ei bine, acuma, nu sunt tocmai sigur, dar se spune că e bolnav rău, că e cu un picior în groapă, şi n-are pe nimeni în marele oraş care să-l îngrijească.

– Se-ntoarce să moară acasă?

– Aşa se spune.

– Isaac s-ar răsuci în mormânt, să afle.

– Se spune că familia i-ar fi tot trimis bani ani la rând, numai să-l ţină departe de Clanton.

– Eu credeam c-au terminat toţi banii lui Isaac.

Ceea ce stârni o digresiune despre banii lui Isaac, despre averea lui, despre bunuri şi datorii, despre neveste, copii şi

neamuri, despre circumstanţele misterioase în care murise, după care concluzionară în unanimitate că Isaac decedase exact la timp, pentru că familia pe care o lăsase în urmă nu era decât o adunătură de idioţi.

– Şi de ce boală suferă băiatul?

Rasco, unul dintre marii vorbăreţi din oraş, cunoscut că tare le mai înflorea, spuse:

– Se zice că are boala ălora pe invers. Aia fără leac.

Bickers, fiind, la cei patruzeci de ani ai lui, cel mai tânăr dintre cei prezenţi, spuse:

– Doar nu vorbeşti despre SIDA, nu?

– Aşa se spune.

– Băiatul a luat SIDA, şi acum se întoarce în Clanton.

– Aşa se spune.

– Nu se poate!

Zvonul fu confirmat câteva minute mai târziu la restaurantul din partea de est a pieţei centrale, unde o chelneriţă plină de viaţă, pe nume Dell, tot serveşte micul dejun de o mulţime de ani. Aglomeraţia matinală era reprezentată de adunătura obişnuită de ajutori de şerif şi de muncitori în fabrică ieşiţi din tură, presărată pe ici, pe colo cu vreo doi funcţionăraşi. Unul dintre ei zise:

– Ia spune, Dell, ai auzit tu ceva de băiatu' ăl mai mic al lui Keane cum c-ar veni înapoi acasă?

Dell, care din plictiseală stârnea adesea zvonuri nevinovate, dar în general avea surse de încredere, răspunse:

– Păi a sosit deja.

– Şi are SIDA?

– De avut, are ceva. E palid, slab rău, zici că-i mort, nu alta.

– Când l-ai văzut?

– Păi nu l-am văzut. Dar menajera mătuşă-sii mi-a spus totul ieri după-masă. (Dell se afla în spatele tejghelei, aşteptând să primească noi farfurii cu mâncare de la bucătar, iar toţi ceilalţi din restaurant erau numai ochi şi urechi la ea.) E bolnav rău, asta-i clar. Nu are leac, nu-l poate ajuta nimeni cu nimic. N-a

găsit pe nimeni în San Francisco să aibă grijă de el, aşa c-a venit să moară acasă. Foarte trist...

– Şi unde stă?

– Ei bine, de stat în casa mare, n-are să stea, asta sigur. Familia s-a reunit şi a decis că nu se poate să stea acolo. Ce are el este contagios ca naiba, şi mortal, aşa că-l pun să stea într-una dintre căsuţele mai vechi ale lui Isaac, din Lowtown.

– Stă cu coloraţii?

– Cică da.

Le luă o vreme să-şi deprindă mintea cu ideea asta, dar, în cele din urmă, li se păru cu sens. Gândul că un Keane ar putea locui dincolo de calea ferată, în zona negrilor, era greu de acceptat, dar la urma urmei părea logic, pentru că un individ bolnav de SIDA nu putea fi acceptat în zona de oraş a albilor.

Dell continuă:

– Numai Dumnezeu ştie câte bărăci şi căsuţe a cumpărat şi a ridicat bătrânul Keane în Lowtown. Cred că încă mai are vreo câteva zeci.

– Ai idee cu cine va sta băiatul?

– Nici nu-mi prea pasă. Nu vreau decât să nu-l văd pe-aici.

– Ei, Dell, ce-ai face dacă ar intra aici, acuma, şi-ar cere să-i serveşti micul dejun?

Chelneriţa se şterse pe mâini pe o cârpă de bucătărie, se uită lung la bărbatul care-i adresase întrebarea, îşi încleştă fălcile şi spuse:

– Ascultă, eu pot să refuz să servesc pe cine vreau. Crede-mă că, la ce clienţi am, mă gândesc la asta mai tot timpul. Dar, dacă el are să intre aici, am să-i cer să plece. Nu uitaţi că băiatul ăsta e contagios ca naiba şi nu vorbesc aici despre vreo răceală banală. Dacă accept să-l servesc, atunci farfuria sau paharul lui ar putea să ajungă foarte uşor la unul dintre voi după aia. Ia gândiţi-vă la treaba asta.

Se gândiră vreme îndelungată.

În cele din urmă, cineva spuse:

– Oare cât o mai fi având de trăit?

Întrebarea respectivă fu formulată şi dincolo de drum, la primul etaj al tribunalului, în biroul grefierului, unde mulţimea strânsă la cafeaua de dimineaţă molfăia produse de patiserie şi afla ultimele noutăţi. Myra, care se ocupa de înregistrarea actelor de proprietate asupra terenurilor, terminase liceul cu un an înaintea lui Adrian Keane şi bineînţeles că se ştia, încă de la acea vreme, că era diferit. Scena era acum a ei.

La zece ani după absolvire, Myra şi soţul ei se aflau în vacanţă în California şi îl sunase pe Adrian. Se întâlniseră să ia prânzul împreună la Debarcaderul Pescarului şi, având insula Alcatraz şi Podul Golden Gates pe fundal, se simţiseră minunat împreună vorbind despre anii petrecuţi în Clanton. Myra îl asigurase pe Adrian că în oraşul lor natal nu se schimbase nimic. Adrian vorbise cu dezinvoltură despre stilul lui de viaţă. Erau în anul 1984, el era fericit că-şi putea afişa orientarea sexuală, deşi nu avea o relaţie cu cineva anume. Îşi făcea griji să nu ia SIDA, o boală despre care Myra nu mai auzise în 1984. Un prim val de contaminări cu SIDA făcuse ravagii prin comunitatea locală de homosexuali, iar numărul victimelor era copleşitor, înspăimântător. Se impuneau schimbări radicale ale stilului de viaţă. Unii mor în mai puţin de şase luni, le explicase Adrian Myrei şi soţului ei. Alţii rezistă ani la rând. El pierduse deja câţiva prieteni.

Myra descrise din nou întâlnirea, cât putu de în detaliu, captivatei audienţe formate din vreo alţi doisprezece grefieri. Însuşi faptul că ajunsese la San Francisco şi traversase acel pod îi dădea o aură specială. Văzuseră şi fotografii, în mai multe ocazii.

– Se aude că e deja aici, spuse unul dintre grefieri.

– Oare cât mai are de trăit?

Myra însă nu ştia. De la prânzul din urmă cu cinci ani nu mai luase legătura cu Adrian şi era clar că acum nici nu-şi mai dorea.

Câteva minute mai târziu, prezenţa lui în oraş fu confirmată de către domnul Rutledge în momentul în care intră în prăvălia

bărbierului pentru ferchezuiala săptămânală. În fiecare dimineață la răsărit, nepotul lui obișnuia să livreze cotidianul din Tupelo, și fiecare casă din centrul orașului Clanton primea câte un exemplar. Nepotul auzise zvonurile și era cu ochii în patru. Pedalase mai încet atunci când intrase pe Harrison Street și încă mai încet când se apropiase de casa cea veche a familiei Keane și, ca să vezi, chiar în acea dimineață, doar cu două ore mai devreme, dăduse nas în nas cu un străin pe care n-avea să-l uite curând.

Domnul Rutledge descrise întâlnirea.

– Joey mi-a spus că n-a văzut niciodată un om mai bolnav ca ăsta, sfrijit, tot numai piele și os, cu pete pe brațe, tras la față și cu păr rar. Mi-a spus că arăta cadaveric.

Lui Rutledge rareori i se întâmpla să dea peste un fapt pe care să nu-l poată îmbunătăți cumva, iar acest aspect le era bine cunoscut tuturor. Și totuși lumea îl asculta. Nimeni nu îndrăzni să se îndoiască de faptul că Joey, un puști destul de limitat de treisprezece ani, ar fi știut să folosească un cuvânt cum e „cadaveric".

– Și ce i-a zis?

– Joey i-a zis „Bună dimineața", tipul i-a spus „Bună dimineața", și Joey i-a înmânat ziarul, dar a avut grijă să nu se apropie prea mult.

– Deștept băiat!

– După care s-a urcat pe bicicletă și-a luat-o la goană. Chestia aia nu se ia din aer, nu?

Nimeni nu se hazardă să-și dea cu presupusul.

La opt treizeci, Dell auzise deja și ea că fusese văzut, se specula de-acum pe marginea sănătății lui Joey. Pe la nouă fără un sfert, Myra și grefierii discutau surescitați despre fantomatica apariție care l-ar fi speriat pe băiatul cu ziarele, în fața casei bătrânului Keane.

O oră mai târziu, o mașină a poliției făcu un tur de recunoaștere pe Harrison Street, cei doi oameni ai legii din interior

căznindu-se din răsputeri să surprindă vreo apariție a fantomei. Pe la prânz, toată suflarea din Clanton știa că un om care stătea să moară de SIDA se afla în mijlocul lor.

*

Încheiară afacerea fără să negocieze prea mult. Era inutil să se tot certe în circumstanțele date. Cele două părți nu porneau de pe poziții egale, așa că nu fu de mirare că femeia albă obținu ce dorise.

Femeia albă era Leona Keane, Mătușa Leona pentru unii, Leona Leoaica pentru toți ceilalți, vechea putere matriarhală a unei familii aflate de mult timp în declin. Negresa era domnișoara Emporia, una din cele două fete bătrâne de culoare din Lowtown. Și Emporia avea o vârstă înaintată, cam șaptezeci și cinci de ani, gândea ea, deși nu existase vreo înregistrare a zilei ei de naștere. Familia Keane era proprietara casei în care Emporia stătea cu chirie de-o viață și doar datorită faptului că erau proprietari se încheie afacerea atât de repede.

Emporia avea să se îngrijească de nepot și, la moartea lui, ea avea să primească un titlu de proprietate pe deplin garantat. Micuța casă roz de pe Roosevelt Street avea să devină a ei, fără să plătească vreun ban și liberă de orice debite. Transferul nu ar însemna cine știe ce pentru familia Keane, dat fiind că tot risipeau din bunurile lui Isaac de o mulțime de vreme. Însă, pentru Emporia, transferul însemna totul. Gândul de a deveni proprietara mult iubitei ei căsuțe depășea cu mult ca însemnătate rezervele sale cu privire la îngrijirea unui băiat alb muribund.

Pentru că Mătușa Leona nu ar concepe niciodată s-o vadă careva de partea cealaltă a căii ferate, aranjă cu grădinarul să-l ducă el pe băiat și să-l lase la destinația lui finală. Când vechiul Buick al Mătușii Leona se opri în fața casei domnișoarei Emporia, Adrian Keane privi clădirea roz cu verandă albă, cu ferigi atârnând, cu jardiniere dând pe dinafară de panseluțe și de

flori de priboi, cu o peluză micuță în față, delimitată printr-un gărduleț de lemn, apoi privi casa scundă de alături, vopsită într-un galben-pal, la fel de frumoasă și de îngrijită. Privi mai departe de-a lungul străzii, înspre un rând de căsuțe înguste, dar zâmbitoare, împodobite cu flori, având balansoare și uși primitoare. După care își întoarse din nou privirea către căsuța cea roz și hotărî că prefera să moară acolo decât în conacul mizerabil din care tocmai plecase, aflat la mai puțin de doi kilometri depărtare.

Grădinarul, care nu-și scosese mănușile de grădinărit ca nu cumva să se infecteze în vreun fel, descărcă rapid din mașină cele două valize scumpe de piele care conțineau tot avutul lui Adrian, după care plecă în grabă, fără să-și ia rămas-bun și fără să-i strângă mâna. Fusese strict instruit de către domnișoara Leona să aducă Buick-ul iute înapoi și să-i dezinfecteze bine interiorul.

Adrian privi dintr-o parte în alta a străzii, observă câțiva oameni adăpostindu-se de soare pe verande, își luă apoi bagajele și traversă curtea din față, mergând până în dreptul treptelor pe o alee pavată cu cărămidă. Ușa din față se deschise, iar domnișoara Emporia îl întâmpină cu un zâmbet.

– Bun venit, domnule Keane! spuse ea.

– Te rog, nu e necesară treaba asta cu domnitul, zise Adrian. Mă bucur să te cunosc. (În acest moment al conversației, ar fi picat foarte bine o strângere de mână, dar Adrian înțelese situația.) Știi ce, adăugă el iute, nu riști absolut nimic dacă dăm mâna, dar haide să sărim peste asta.

Emporia fu perfect de-acord. O avertizase Leona că avea s-o cam înspăimânte înfățișarea lui. Trecu rapid în revistă obrajii scofâlciți și ochii adânciți în orbite și o piele atât de albă, cum nu îi mai fusese dat să vadă, și se făcu a nu observa constituția scheletică acoperită de niște haine care-i erau mult prea largi acum. Fără să ezite, îl invită la o măsuță de pe verandă și-l întrebă:

– Nu doriți niște ceai îndulcit?

– Ba da, mulțumesc!

Cuvintele erau repezi, își pierduse de ani buni accentul sudist. Iar Emporia se întreba ce altceva mai pierduse tânărul acesta de-a lungul vremii. Se așezară la măsuța de răchită, ea îi turnă din ceaiul îndulcit. Alături, era o farfurioară cu fursecuri cu ghimbir. Ea luă unul, el nu.

– Cum stați cu pofta de mâncare? îl întrebă.

– Nu mai există așa ceva. Când am plecat de-aici, cu ani în urmă, am slăbit mult. M-am ferit de prăjeli, nici nu mai m-am dat în vânt după mâncare vreodată. Acum, cu boala asta, nu prea mai am vreun fel de poftă.

– Deci n-am să am mult de gătit?

– Eu zic că nu. Ești în regulă cu toată înțelegerea asta? Vreau să spun, îmi pare că familia mea te-a cam vârât pe gât toată afacerea asta, ceea ce le cam și stă în fire. Dacă nu îți convine, pot foarte bine să-mi caut să stau în altă parte.

– E în regulă așa cu e, domnule Keane.

– Te rog să-mi spui Adrian. Eu cum să îți spun?

– Emporia. Haide să ne spunem pe numele mic.

– De acord!

– Unde în altă parte să-ți găsești să stai? întrebă ea.

– Nu știu. Oricum e doar o chestiune temporară.

Avea o voce răgușită și vorbea rar, ca și cum ar fi depus un mare efort să rostească. Purta un tricou albastru de bumbac, blugi și sandale.

Emporia lucrase cândva la spital și văzuse mulți pacienți bolnavi de cancer în fază terminală. Noul ei prieten îi aducea aminte de acei sărmani. Totuși, așa bolnav cum era, se cunoștea că fusese un tânăr destul de arătos cândva.

– Ție îți convine aranjamentul ăsta? întrebă ea.

– De ce nu mi-ar conveni?

– Un tânăr domn dintr-o familie de vază să locuiască aici, în Lowtown, cu o bătrână femeie de culoare nemăritată vreodată...

– S-ar putea chiar să ne distrăm împreună, spuse el, izbutind să schițeze chiar și-un prim zâmbet.

– Sunt sigură c-o să ne înțelegem!

El amestecă în ceai. Zâmbetul îi dispăru odată cu trecerea micului moment de frivolitate. Emporia își amestecă și ea în ceai, gândindu-se: „Bietul om; nu prea are pentru ce să zâmbească".

– Am plecat din Clanton din o mulțime de motive, spuse el. Nu e un loc bun pentru oameni ca mine, pentru homosexuali. Și nu tocmai grozav pentru cei ca voi. Urăsc felul în care am fost crescut. Mi-e rușine pentru felul în care familia mea îi tratează pe cei de culoare. Detestam bigotismul din orașul ăsta. De-abia așteptam să scap de-aici. În plus, îmi doream să ajung într-un oraș mare.

– În San Francisco?

– Mai întâi am plecat la New York, am trăit acolo vreo câțiva ani, după care am obținut o slujbă pe Coasta de Vest. Până la urmă, m-am mutat în San Francisco. Și-apoi m-am îmbolnăvit.

– Și de ce te-ai întors, dacă urăști atât de mult orașul ăsta?

Adrian slobozi un oftat de parcă răspunsul avea să-i ia o oră sau de parcă n-avea habar de răspuns. Își șterse transpirația de pe frunte, transpirație cauzată nu atât de umiditate, cât de boala sa. Sorbi din pahar. În cele din urmă, spuse:

– Nu sunt sigur. Am văzut o groază de oameni murind în ultima vreme, am fost la mai multe înmormântări decât îi sunt date în mod obișnuit unui om. N-am putut suporta gândul că aș putea fi îngropat într-un mausoleu rece dintr-un oraș îndepărtat. Poate e doar o chestie specific sudistă. În cele din urmă, tot acasă ne întoarcem.

– Mi se pare normal.

– Și, ca să fiu sincer, am rămas și fără bani. Medicamentele sunt foarte scumpe. Aveam nevoie de familie ori cel puțin de resursele ei. Sunt și alte câteva motive. E complicat. N-am vrut să-mi împovărez prietenii cu o altă moarte în agonie.

– Deci plănuiai să stai acolo la ei, nu aici în Lowtown?

– Crede-mă, Emporia, prefer să stau aici. Nu m-au vrut înapoi în Clanton. Mulți ani, m-au plătit numai să stau departe. M-au

dezmoştenit, m-au scos din testamentele lor, au refuzat să-mi rostească numele. Aşa că m-am gândit să le mai chinui un pic viețile pentru ultima dată. Să-i fac să sufere puțin. Să-i fac să cheltuiască niște bani.

O maşină de poliție trecu încet în josul străzii. Nu comentă nici unul respectiva apariție. După ce maşina dispăru din vedere, Adrian mai luă o gură de ceai şi spuse:

– Trebuie să te pun la curent, să-ți dau niște amănunte de bază. Sufăr de SIDA de trei ani şi nu mai am mult de trăit. În principiu, nu reprezint nici un pericol pentru cei din jur. Singura cale prin care poți contracta boala este prin schimb de fluide corporale, aşa că ar fi mai bine să ne punem de la început de acord că noi n-o să facem sex.

Emporia hohoti de râs, iar la scurt timp i se alătură şi Adrian. Râseră până le dădură lacrimile, până începu să se clatine veranda, până ce ajunseră să râdă de cât de tare râdeau. Vreo câțiva vecini se treziră din toropeală, privindu-i de la distanță. Când se liniştiră în cele din urmă, ea spuse:

– N-am mai făcut sex de-atâta vreme, c-am şi uitat cum e.

– Ei bine, domnişoară Emporia, dă-mi voie să te asigur de faptul că eu am avut parte de suficient sex cât să-mi ajungă mie, dumitale şi pentru jumătate din oraşul Clanton. Doar că vremurile alea au apus.

– Şi ale mele.

– Bun. Fiecare din noi n-are decât să-şi țină mâinile acasă. Pe lângă asta, ar fi înțelept să ne luăm şi alte precauții.

– O doamnă asistentă a trecut ieri pe-aici şi mi-a explicat o serie de lucruri.

– Bun. Cele legate de spălatul rufelor, al farfuriilor, cele legate de mâncare, de medicamente ori de folosirea băii? Ți-a vorbit despre toate astea?

– Da.

El îşi suflecă mâneca stângă şi arătă înspre o vânătaie urâtă.

– Uneori, se mai întâmplă să mi se deschidă chestiile astea și, dacă se întâmplă, am să mi le bandajez. O să te anunț când anume.

– Păi parcă era vorba că nu ne atingem.

– Corect, însă doar în caz că nu te poți abține.

Ea râse din nou, scurt de data asta.

– Serios, acum, Emporia, n-are de ce să-ți fie teamă.

– Înțeleg.

– Sunt sigur de asta, doar că nu vreau să trăiești cu frica în sân că te-ai putea infecta de la mine. Tocmai ce am petrecut patru zile cu ce-a mai rămas din familia mea, timp în care s-au purtat cu mine de parcă aș fi fost radioactiv. La fel vor face și toți ceilalți de pe-aici. Îți sunt recunoscător pentru faptul că ai acceptat să vezi de mine și nu vreau să-ți faci griji. N-au să urmeze lucruri tocmai plăcute de-acum încolo. Deja arăt ca și mort, însă situația se va înrăutăți și mai mult.

– Ai mai văzut treburile astea, așa-i?

– O, da. De multe ori. În ultimii cinci ani, am pierdut mai bine de zece prieteni. Este oribil...

Ea avea atât de multe întrebări, despre boală și despre stilul lui de viață, despre prietenii lui și despre atâtea altele, dar le lăsă pentru mai târziu. Brusc, părea obosit.

– Hai să-ți arăt pe-aici, spuse ea.

Mașina poliției trecu din nou, încet, prin dreptul casei. Adrian se uită după ea și întrebă:

– Deci cam cât de des patrulează polițiștii pe-aici pe stradă?

„Mai niciodată", fu ea pe cale să-i răspundă. Existau alte zone în Lowtown unde casele nu arătau la fel de bine, iar vecinii nu erau tocmai de încredere. Pe-acolo erau și birturi, și o sală de biliard, și un magazin de spirtoase, și grupuri de tineri fără slujbă care-și pierdeau vremea pe la colțuri de stradă, și acolo vedeai mașina poliției trecând de câteva ori pe zi. Ea însă i spuse:

– A, mai trec din când în când.

Intrară în casă, în camera de zi.

– E o locuință micuță, spuse ea parcă scuzându-se.

La urma urmei, el fusese crescut într-o casă mândră, pe o stradă umbrită de copaci înalți. Iar acum se afla într-o căsuță ridicată de tatăl său și aflată în proprietatea familiei sale.

– E de două ori mai mare decât era apartamentul meu din New York, spuse el.

– Nu mai spune!

– Vorbesc serios, Emporia. E minunată. Voi fi fericit aici.

Podelele de lemn străluceau de cât de lustruite erau. Mobila era perfect centrată de-a lungul pereților. Ferestrele erau luminoase și curate. Nu era nimic anapoda, totul arăta îngrijit. În spatele camerei de zi și al bucătăriei erau două mici dormitoare. În camera lui Adrian era un pat dublu cu un cadru de fier care acoperea jumătate din podea. Mai exista o toaletă micuță, o debara mult prea înghesuită și pentru un copil și un aparat compact de aer condiționat la fereastră.

– Este perfect, Emporia! De câtă vreme locuiești aici?

– Hmm, să fie vreo douăzeci și cinci de ani.

– Mă bucur tare mult că va fi a ta, și asta în curând.

– Așa e, dar hai să nu ne grăbim. Ești obosit?

– Da.

– Vrei să tragi un pui de somn? Asistenta mi-a spus că ai nevoie să dormi mult.

– Un pui de somn mi-ar prinde tare bine!

Trase ușa după ea, în cameră se făcu liniște.

Cât el dormi, un vecin de peste drum veni agale și se așeză pe verandă lângă Emporia. Se numea Herman Grant și făcea parte dintre acei oameni mai curioși din fire.

– Ce caută băiatu' ăla alb aici? întrebă el.

Emporia avea răspunsul deja pregătit, unul la care se tot gândise de vreo câteva zile. Spera ca întrebările și confruntările să treacă la fel de repede cum aveau să și vină.

– Îl cheamă Adrian Keane, este băiatul cel mai mic al domnului Isaac Keane şi este foarte bolnav. Am fost de acord să am grijă de el.

– Dar, dacă e bolnav, de ce nu e la spital?

– Nu e bolnav aşa cum ai crede. La spital nu mai au ce să-i facă. Nu-i trebuie decât să se odihnească şi să ia zilnic o sacoşă de pastile.

– E pe ducă?

– Probabil că da, Herman. Va fi şi mai rău, după care va muri. E foarte trist.

– Are cancer?

– Nu, nu e cancer.

– Da' ce e?

– E un alt fel de boală, Herman. Una de care suferă lumea în California.

– Asta n-are nici o logică.

– Multe lucruri nu au.

– Eu nu pricep de ce stă cu tine, aici în partea noastră de oraş.

– După cum ţi-am spus, Herman, am grijă de el.

– Te obligă să faci asta pentru că sunt proprietarii casei tale?

– Nu.

– Te plătesc?

– Vezi-ţi de treaba ta, Herman!

Herman plecă, luând-o în josul străzii. În scurt timp, aflase toată lumea.

*

Comandantul poliţiei se opri pe la restaurant să mănânce nişte clătite, iar în scurt timp Dell îl prinse la înghesuială.

– Eu nu înţeleg, şi pace, de ce nu-l puteţi băga pe băiatul ăla în carantină, spuse ea în gura mare în beneficiul celor de faţă, toţi cu urechile ciulite.

– Pentru asta am nevoie de un ordin judecătoresc, Dell, spuse comandantul poliției.

– Așa că e pur și simplu liber să umble prin oraș să împrăștie peste tot microbi?

Comandantul poliției era un om răbdător care făcuse față multor situații critice de-a lungul anilor.

– Avem cu toții dreptul să ne plimbăm liberi prin oraș, Dell. Așa scrie undeva în Constituție.

– Și dacă infectează pe cineva? Ce-ai să mai spui atunci?

– Ne-am interesat la Departamentul Sănătății. SIDA a ucis șaptezeci și trei de pesoane în ultimul an în Mississippi, asta înseamnă că cei de-acolo știu cu ce-au de-a face. SIDA nu e ca gripa. Nu te poți infecta decât prin intermediul fluidelor corporale.

Tăcere, răstimp în care Dell și restul clienților se gândiră adânc la câte fluide ar putea produce corpul uman. Pe perioada pauzei, comandantul poliției înfulecă la clătite, iar după ce înghiți, spuse:

– Ascultați, n-aveți nici un motiv să vă agitați. Supraveghem îndeaproape totul. Nu deranjează pe nimeni. În principal, nu face decât să stea pe verandă cu Emporia.

– Am auzit că lumea e deja cam supărată pe-acolo.

– Așa merge vorba.

La prăvălia bărbierului, unul dintre clienții fideli spuse:

– Am auzit că negrii nu sunt tocmai încântați. Au aflat că băiețașul ăla ciudat s-ar ascunde într-una dintre casele de închiriat ale tăticutului lui cel mort. Lumea-i furioasă.

– Nu poți să-i condamni. Tu ce-ai face dacă s-ar muta într-o casă de lângă a ta?

– Mi-aș lua pușca și m-aș asigura că-și ține fundul pe partea lui de gard.

– Nu face rău nimănui. Ce-i cu toată agitația asta?

– Am citit un articol noaptea trecută. Se prezice că SIDA va deveni cea mai periculoasă boală contagioasă din istoria lumii.

Va ucide milioane, mai ales în Africa, unde evident toată lumea se culcă cu toată lumea.

– Eu credeam că la Hollywood se întâmplă asta.

– Și acolo. California are mai multe cazuri de bolnavi de SIDA decât oricare stat.

– Și nu de-acolo a luat-o băiatu' lui Keane?

– Așa se spune.

– E greu de crezut că noi, aici în Clanton, în anul 1989, avem un bolnav de SIDA.

În biroul grefierului, o tânără pe nume Beth devenise centrul atenției pe când se mâncau niște gogoși, pentru că soțul ei era agent de poliție și cu o zi în urmă fusese trimis să verifice cum stăteau lucrurile în Lowtown. Trecuse cu mașina prin dreptul micuței case roz a Emporiei Nester și, într-adevăr, pe veranda din fața casei stătea un tânăr alb numai piele și os. Nici polițistul, nici soția lui nu-l întâlniseră vreodată pe Adrian Keane, dar, cum jumătate din oraș scormonise după albume vechi de absolvire a liceului din Clanton, circulau poze cu clasa din care făcuse parte. Și, întrucât polițistul fusese instruit să-i identifice imediat pe suspecți, era destul de sigur că-l văzuse pe Adrian Keane.

– Dar de ce îl supraveghează poliția? întrebă Myra, cumva iritată.

– Ei bine, soțul meu a mers acolo, pentru că așa i s-a cerut să facă, îi răspunse Beth tăios.

– A suferi de o boală nu reprezintă o infracțiune, nu-i așa? replică iute Myra.

– Nu, dar poliția are misiunea de a proteja populația, nu?

– Așadar, supraveghindu-l ei pe Adrian Keane și asigurându-se că stă pe verandă, noi toți ceilalți vom fi mai în siguranță, asta vrei să ne spui, Beth?

– Nu am spus asta, așa că nu-mi pune tu vorbe în gură. Pot să spun și singură ceea ce am de spus!

Și tot așa.

*

Adrian dormi până târziu, după care rămase în pat multă vreme, privind țintă tavanul acoperit cu placaj alb și întrebându-se cam câte zile mai avea. După care se întrebă din nou cu privire la motivul pentru care ajunsese acolo, doar că răspunsul îl cunoștea. Își văzuse atât de mulți prieteni mistuindu-se... Cu luni în urmă, luase decizia că aceia dintre prietenii săi aflați încă în viață nu meritau povara de a-l vedea și pe el mistuindu-se. Fusese mai ușor să-și ia rămas-bun printr-o sărutare și o îmbrățișare pătimașă cât încă mai era în stare.

În prima noapte în casa roz, avusese parte de obișnuitele serii de frisoane și nădușeli, de aduceri aminte și coșmaruri, de scurte reprize de somn și lungi perioade de privit în gol prin întuneric. Se trezise obosit și știa că nici n-avea să scape de starea de extenuare. În cele din urmă, se hotărî să se dea jos din pat, se îmbrăcă, apoi se confruntă cu medicamentele. Avea mai bine de o duzină de sticluțe cu pastile, toate aranjate frumos în linie, toate puse într-o ordine prescrisă de doctori. Prima șarjă includea opt medicamente, pe care le dădu pe gât cu un pahar de apă. Avea să revină de mai multe ori în cursul zilei, să ia alte combinații de pastile și, pe când înfileta capacele la loc, se gândea cât de inutile erau. Medicamentele nu erau suficient de performante încât să-i salveze viața – un astfel de remediu era foarte departe –, îi ajutau doar la prelungirea existenței. Poate. De ce să se mai chinuie? Costau 1 000 de dolari pe lună, bani pe care familia i-i furniza fără nici o tragere de inimă. Doi dintre prietenii săi se sinuciseseră, iar gândul acesta nu-i era nici lui tocmai străin.

Casa se încălzise deja, iar el își aminti de lungile zile umede din copilărie, de toridele și lipicioasele veri de care nu-i fusese dor în cealaltă viață a lui.

O auzi pe Emporia în bucătărie și merse s-o salute.

El nu mânca nici carne, nici produse lactate, așa că se opriră în cele din urmă asupra unei farfurii cu roșii tăiate felii, culese din grădina ei. Ciudat mic dejun, se gândi Emporia, dar Mătușa

Leona îi spusese să-i dea să mănânce orice dorea. „A fost plecat pentru o lungă perioadă", îi spusese ea.

După aceea, își preparară două căni cu cafea instant din cicoare cu zahăr și se mutară pe veranda din față.

Emporia voia să afle tot ce se putea despre New York City, un loc despre care doar citise și pe care-l văzuse doar la televizor. Adrian i-l descrise, îi vorbi despre anii petrecuți acolo, despre facultate, despre prima lui slujbă, despre străzile aglomerate, nesfârșitele magazine și prăvălii, cartierele organizate pe etnii, mulțimile de oameni și viața de noapte sălbatică. O doamnă cel puțin la fel de în vârstă ca Emporia se opri în fața casei și-i strigă:

– Bună, Emporia!

– 'Neața, Dori! Vino să stai cu noi!

Doris nu ezită. Fură făcute prezentările, însă fără strângeri de mână. Doris era soția lui Herman Grant, cel de peste drum, o foarte apropiată prietenă a Emporiei. Dacă Doris avea ceva emoții aflându-se aproape de Adrian, nu se cunoștea deloc. După câteva minute, cele două femei deja se puseseră pe vorbit despre noul lor pastor, un bărbat despre care nu prea aveau convingerea că le era pe plac, iar de-acolo se lansară într-o bârfă despre treburile de la biserică. Pentru ceva timp, uitară de Adrian care era mulțumit că le putea asculta amuzat. Când terminară cu biserica, trecură la familii. Bineînțeles că Emporia nu avea copii, dar Doris avea cât pentru amândouă. Opt, majoritatea împrăștiați prin Nord, cu vreo treizeci și ceva de nepoți și alți câțiva și mai mici. Discutară despre tot soiul de peripeții și de conflicte.

După o oră de ascultat, Adrian interveni când făcură o pauză.

– Ascultă, Emporia, am treabă până la bibliotecă, să verific niște cărți. Probabil că e prea departe ca să merg pe jos.

Emporia și Doris se uitară la el ciudat, dar își ținură gura. Până și cea mai întâmplătoare privire adresată lui Adrian scotea la iveală un om mult prea slăbit pentru a putea răzbi măcar până

la capătul străzii. Pe căldura asta, bietul băiat ar fi leşinat la nici o azvârlitură de băţ de casa roz.

Oraşul Clanton avea o bibliotecă, aproape de piaţa centrală, dar nu se pusese niciodată problema deschiderii unei filiale şi în Lowtown.

– Cum vă deplasaţi pe-aici? întrebă el.

Era evident că Emporia nu deţinea o maşină.

– Suni la Alb şi Negru.

– La ce?

– La Compania de Taximetrie Alb şi Negru, spuse Doris. Eu apelez la ei mai tot timpul.

– Tu nu-i ştii pe Alb şi Negru? întrebă Emporia.

– Am fost plecat vreme de paisprezece ani.

– Da, aşa e. E o poveste lungă, spuse Emporia foindu-se pe scaun şi găsindu-şi o poziţie confortabilă din care să spună povestea.

– Aşa e, adăugă Doris.

– Există doi fraţi, ambii pe nume Hershel. Unul negru şi unul alb, cam de aceeaşi vârstă. Eu aş zice cam de patruzeci de ani, tu nu, Doris?

– E corect aşa, în jur de patruzeci.

– Acelaşi tată, mame diferite. Unul aici. Unul acolo. Tatăl lor a plecat în lume cu mult timp în urmă, iar cei doi Hershel ştiau adevărul, doar că nu îl puteau accepta. În cele din urmă, s-au reunit şi au admis ceea ce tot oraşul ajunsese oricum să cunoască. Seamănă mult unul cu altul, nu-i aşa, Doris?

– Ăla alb e mai înalt, da' ăla negru are ochi verzi, poţi să crezi?

– Aşa că pornesc o firmă de taximetrie. Şi-au făcut rost de două maşini Ford cu vreun milion de kilometri la bord. Le-au vopsit în alb şi negru, de unde şi numele companiei. Iau oameni de pe-aici şi-i reped până dincolo, la făcut de curăţenie prin case şi prin prăvălii, iar uneori mai iau şi pe unii de dincolo şi-i reped încoace.

– Pentru ce? întrebă Adrian.

Emporia se uită la Doris, a cărei privire o întâlni pe a celeilalte, pentru ca apoi să se-ndrepte în altă parte. Adrian simți miros de delicioase afaceri murdare de orășel de provincie, așa că nu se lăsă.

– Ei, haideți, spuneți-mi, doamnelor! Pentru ce aduc taximetriștii albi dincoace de linia ferată?

– Au ceva jocuri de pocher pe-aici, admise Emporia. Asta din ce-am auzit.

– Și ceva femei, adăugă Doris în surdină.

– Și ceva whisky la preț de contrabandă.

– Înțeleg, zise Adrian.

Acum, că spusese lucrurilor pe nume, cei trei se uitară după o tânără mamă care mergea în josul străzii cu o pungă mare de cumpărături în brațe.

– Deci aș putea să-l sun pe unul dintre frații Hershel să vină să mă ia și să mă ducă la bibliotecă? întrebă Adrian.

– Pot eu să sun în numele tău. Mă cunosc foarte bine.

– Sunt băieți de treabă, adăugă Doris.

Emporia părăsi veranda și intră în casă. Adrian zâmbi în sinea lui, încercând să se convingă de adevărul poveștii celor doi frați cu numele de Hershel.

– O femeie scumpă tare, spuse Doris, făcându-și vânt cu evantaiul.

– Așa e, zise el.

– Doar că nu și-a găsit bărbatul potrivit.

– De câtă vreme o cunoașteți?

– Nu de mult. De vreo treizeci de ani, poate.

– Și treizeci de ani nu e mult?

Femeia râde pe-nfundate.

– Poate pentru dumneata, însă eu am copilărit cu unii de pe-aici și am fost copilă cu multă vreme în urmă. Câți ani crezi dumneata că am?

– Patruzeci și cinci.

– Eşti mare pişicher. Peste trei luni împlinesc optzeci de ani.

– Nu se poate!

– Dumnezeu mi-e martor.

– Şi câţi ani are Herman?

– El spune că optzeci şi doi, dar eu nu l-aş crede.

– De cât timp sunteţi căsătoriţi?

– M-am măritat când aveam cincisprezece ani. Cu mult timp în urmă.

– Şi aveţi opt copii?

– Opt am. Cât despre Herman, el are unsprezece.

– Herman are mai mulţi copii decât dumneata?

– Are trei copii din afară.

Adrian hotărî să nu exploreze conceptul de „copii din afară". Poate că ştiuse ce-nseamnă pe vremea când trăia în Clanton sau poate că nu. Emporia reveni cu o tavă cu pahare şi un urcior cu apă cu gheaţă. Pentru a-i mai alunga din griji, Adrian insistase cu blândeţe ca el să folosească aceeaşi veselă şi aceleaşi tacâmuri – pahar, farfurie, castron, ceaşcă, furculiţă, cuţit ori lingură – de fiecare dată. Ea turnă apă cu gheaţă şi lămâie în paharul anume ales pentru el, un suvenir luat de la târgul din district din 1977.

– L-am prins pe Hershel cel alb. Ajunge într-un minut, spuse Emporia.

Sorbiră din apa cu gheaţă, îşi făcură vânt, după care discutară chestiunea căldurii. Doris spuse la un moment dat:

– Emporia, dumnealui crede că eu am patruzeci şi cinci de ani. Ce spui tu de treaba asta?

– Albii nu pot să-şi dea seama. Uite taxiul.

În mod clar, afacerea nu era tocmai în floare într-o dimineaţă de marţi, pentru că maşina sosi în mai puţin de cinci minute după ce sunase Emporia. Era într-adevăr un bătrân Ford Fairlane, negru, cu uşi albe şi cu capotă albă, o maşină curată, cu roţi strălucind şi numere de telefon pe aripi.

Adrian se ridică și își dezmorți încet oasele, ca și cum fiecare mișcare în parte cerea să-i fie contemplată.

– Ei bine, mă întorc într-o oră – o oră și ceva. Mă duc la bibliotecă doar să iau câteva cărți.

– Crezi că vei fi în regulă? îl întrebă Emporia foarte preocupată.

– Desigur. Voi fi bine. Domnișoară Doris, mi-a făcut mare plăcere să vă întâlnesc, spuse el aproape ca un sudist adevărat.

– Ne mai vedem, zise Doris zâmbindu-i larg.

Adrian ieși de pe verandă, coborî scările și parcursese jumătate din alee către stradă, când Hershel cel alb se repezi afară din mașină și strigă:

– O, nu! Ducă-s-ar naibii, nici să nu te gândești c-ai să te urci la mine în taxi! (Veni în fața mașinii și-l aținti furios cu degetul pe Adrian.) Am auzit eu de tine!

Adrian încremeni, năuc, incapabil să-i răspundă.

Hershel o ținea înainte.

– Nu-mi distrugi tu mie afacerea!

Emporia veni până pe trepte. Îi spuse:

– E în regulă, Hershel! Ai cuvântul meu.

– Ajunge, domnișoară Nester! Aici nu e vorba despre dumneata. Pe el eu nu-l iau în mașină. Trebuia să-mi fi spus că despre el era vorba.

– Ei, hai, Hershel...

– Tot orașul știe de el. Nici vorbă! La dracu', nici nu se pune problema!

Călcând apăsat, Hershel se întoarse spre portiera deschisă din dreptul șoferului, urcă, o trânti și plecă în trombă. Adrian privi mașina dispărând în josul străzii, apoi se întoarse încet și urcă scările, trecând de cele două femei și intrând în casă. Era obosit și avea nevoie de un pui de somn.

*

Cărțile sosiră după-amiază târziu. Doris avea o nepoată care preda la școala primară și care acceptaseră să ia cu împrumut ceea ce dorise Adrian. Se hotărâse să înfrunte în cele din urmă lumea ficțională a lui William Faulkner, un autor pe care i se impusese în liceu să-l citească. La acea vreme, Adrian credea, asemenea tuturor elevilor din Mississippi, că exista o lege a statului prin care li se impunea profesorilor de engleză să-l includă pe Faulkner în materia obligatorie. Se luptase din greu cu *O parabolă, Recviem pentru o călugăriță, Neînfrânții* și altele pe care se străduise să le uite, pentru ca în final să capituleze confruntat cu o năucitoare înfrângere la jumătatea romanului *Zgomotul și Furia.* Acum, în ultimele zile ale vieții sale, era hotărât să-l înțeleagă pe Faulkner.

După cină sau „dineu", cum i se mai spunea, se așeză pe verandă cât Emporia spălă vasele și o luă de la început, cu *Plata soldatului,* publicat în 1926, când Faulkner nu avea decât douăzeci și nouă de ani. Citi câteva pagini, după care făcu o pauză. Ascultă sunetele din jurul lui: râsetele blânde de pe celelalte verande, chițăielile copiilor care se jucau undeva mai departe, un televizor la vreo trei case mai jos, vocea stridentă a unei femei nervoase pe soțul ei. Privi cum lumea se plimba alene dintr-o parte în alta a Roosevelt Street, cât se poate de conștient de faptul că oamenii care treceau prin dreptul casei roz îi aruncau priviri curioase. Le zâmbea de fiecare dată și-i saluta din cap atunci când li se întâlneau privirile, primind doar vreo câteva saluturi reticente drept răspuns.

La asfințit, Emporia veni pe verandă și se instală în balansoarul ei preferat. O vreme, nici unul nu spuse nimic. Nici nu era nevoie să-și spună ceva, pentru că de-acum erau vechi amici.

Într-un târziu, ea zise:

– Îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat cu Hershel și taxiul lui.

– Nu-ți face griji pentru asta. Îl înțeleg.

– Nu e decât un ignorant.

– Emporia, mi-a fost dat să văd și mai și, la fel ca și ție.

– Cam așa e. Dar tot nu e cinstit.

– Nu, nu este.

– Vrei să-ți aduc niște ceai cu gheață?

– Nu. Aș vrea ceva mai tare.

Femeia se gândi o clipă la ce-i spusese, dar nu-i răspunse.

– Ascultă, Emporia, știu că tu nu bei, dar eu beau. Nu sunt un mare băutor, dar aș cam vrea ceva mai tare.

– N-am acceptat niciodată băutură în casă.

– Atunci am să beau pe verandă. Chiar aici.

– Sunt o femeie credincioasă, Adrian!

– Eu știu o mulțime de credincioși care beau. Uită-te în Prima Carte a lui Timotei, capitolul 5, versetul 23, unde Pavel îi spune lui Timotei să ia o gură de vin să-și dreagă stomacul.

– Ai probleme cu stomacul?

– Am probleme cu toate cele. Am nevoie de niște vin să mă dreg.

– Nu știu ce să spun.

– Te-ai simți și tu mult mai bine.

– Da' pe mine nu mă supără stomacul.

– Bine. Tu bei ceai, iar eu am să beau vin.

– Și unde-ai să găsești vin? Magazinele de alcool sunt închise.

– Se închid la zece. Scrie în lege. Pun pariu că este unul nu departe de-aici.

– Ascultă aici, nu că ți-aș spune eu ce să nu faci, dar ar fi o mare greșeală să te duci după băutură la o oră așa târzie. S-ar putea să nu mai apuci să te-ntorci. (Nici nu-și putea închipui că un alb, mai ales unul în starea lui Adrian, ar putea merge cale de patru străzi până la magazinul de spirtoase al lui Willie Ray, în a cărui parcare își făceau veacul durii ăi tineri, că și-ar putea

cumpăra băutură şi ar reuşi să se întoarcă teafăr şi nevătămat înapoi la ea acasă.) E o idee proastă, ascultă ce-ţi spun!

Trecură câteva minute fără a se rosti nici un cuvânt. Apoi zăriră un bărbat apropiindu-se la pas de ei pe mijlocul străzii.

– Cine-i tipul ăla? întrebă Adrian.

– Carver Sneed.

– E de treabă?

– E-n regulă.

Brusc, Adrian strigă după el:

– Domnule Sneed!

Carver era un tânăr de aproape de treizeci de ani care locuia împreună cu părinţii în capătul îndepărtat al Roosevelt Street. Nu se ducea undeva anume, de fapt, nu-şi propusese decât să arunce o privire la „stafia" care stătea să moară pe veranda Emporiei Nester. Nu îşi propusese însă să ajungă efectiv faţă în faţă cu omul cu pricina. O coti înspre gărduleţul de lemn şi adresă un „Sara bună, domnişoara Emporia".

Adrian stătea pe treapta de sus a scării.

– El e Adrian, îi spuse Emporia, nu prea încântată să-l vadă.

– Mă bucur să te cunosc, Carver! îi zise Adrian.

– Şi eu pe dumneata.

„N-are nici un sens să pierd vremea", se gândi Adrian.

– Ai fi tu amabil să dai o fugă până la prăvălia cu alcool? spuse el. Aş vrea să beau ceva, iar domnişoara Emporia nu ţine băutură în casă.

– În casa mea n-ai să găseşti băutură, spuse ea. Şi nici n-a fost vreodată.

– Fac cinste cu un bax de şase beri pentru deranj, adăugă repede Adrian.

Carver veni până lângă trepte şi ridică privirea înspre Adrian, apoi se uită la Emporia, care stătea cu mâinile încrucişate la piept şi cu fălcile-ncleştate.

– Vorbeşte serios? o întrebă el pe Emporia.

– De mințit, nu a mințit până acum, spuse ea. Nu zic că n-o face niciodată.

– Ce-ți trebuie de la prăvălie? îl întrebă Carver pe Adrian.

– Aş vrea nişte vin, preferabil un Chardonnay.

– Un ce?

– Orice vin alb găseşti.

– Da' Willie Ray nu prea ține vin. Nu cere lumea.

Brusc, Adrian îşi făcu griji cu privire la felul în care înțelegea lumea noțiunea de vin de această parte a căii ferate. De partea cealaltă, selecția de vinuri era destul de rudimentară. Parcă şi vedea în fața ochilor un suc de fructe uşor alcoolizat, cu un capac înfiletat în vârf.

– Are Willie Ray ceva vin în sticle cu dop de plută?

Carver se gândi pentru o clipă, după care întrebă:

– Dopu' ăla de plută la ce-i bun?

– Cum deschideți sticlele cu vin la prăvălie la Willie Ray?

– Le deşurubăm capacul.

– Înțeleg. Şi cam cât e o sticlă de vin la prăvălia lui Willie Ray?

Carver înalță din umeri şi răspunse:

– Eu nu prea beau din ăsta. Prefer berea.

– Aproximativ. Cam cât?

– Boone's Farm te-ajunge la vreo patru dolari sticla.

Adrian scoase nişte bani din buzunarul drept al pantalonilor de stambă.

– Hai s-o lăsăm baltă cu vinul. Vreau să cumperi cea mai scumpă sticlă de tequila pe care o găseşti la prăvălie. Ai înțeles?

– Cum zici mata.

– Să iei şi un bax de şase beri pentru tine şi să-mi aduci restul.

Adrian îi întinse banii, dar Carver înmărmuri. Se uită la bani, se uită la Adrian, după care se uită la Emporia cerându-i ajutor.

– E-n regulă, spuse Adrian. Nu te îmbolnăveşti dacă pui mâna pe bani.

Carver tot nu se putu mişca, neizbutind să se forţeze să se întindă după bani şi să-i ia.

– Carver, nu ai de ce să-ţi faci griji, îi spuse Emporia, arătându-se brusc nerăbdătoare să-i ajute cu tranzacţia. Ai încredere în mine!

– Îţi jur că vei fi bine, îi zise Adrian.

Carver scutură din cap, după care începu să bată în retragere.

– Îmi pare rău, murmură el mai mult pentru sine.

Adrian îşi puse banii la loc în buzunar, uitându-se cum Carver se făcea nevăzut în noapte. Picioarele îi erau slăbite, avea nevoie să stea jos, poate chiar să şi doarmă. Se lăsă uşor pe vine şi se aşeză să se odihnească pe treapta de sus a scării, unde îşi sprijini capul de balustradă, iar pentru o bucată îndelungată de timp nu spuse nimic. În spatele lui, Emporia se ridică şi intră în casă.

Când se întoarse pe verandă,femeia îl întrebă:

– „Tequila" se scrie cu q sau cu c?

– Lasă, Emporia.

– Cu q sau cu c?

Trecu pe lângă el şi coborî treptele până pe alee.

– Nu, Emporia. Te rog. Nu-mi mai este sete.

– Parcă avea un q, aşa-i?

Ajunsese în stradă, purtând o pereche veche de tenişi albi şi deplasându-se cu o impresionantă vioiciune.

– E q, îi strigă Adrian.

– Ştiam eu, veni răspunsul de la vreo două case depărtare.

Şi adesea zvonurile erau complet false, nişte născociri de-a dreptul ticluite de cei cărora fie le făcea plăcere să-şi vadă micuţele minciuni rătăcind peste tot prin oraş, fie le făcea plăcere să creeze probleme.

Cel mai recent zvon porni din tribunal, de la primul etaj, din biroul grefierului, unde avocaţii veneau şi plecau la orice oră din zi. Când un grup de avocaţi se aduna să vadă de o serie de titluri de proprietate, bârfele se ţineau lanţ. Cum familia Keane beneficia de mai multă atenţie decât i s-ar fi cuvenit în mod normal, fu cât se poate de firesc ca avocaţii să joace un rol activ în generarea de discuţii. Fu chiar şi mai firesc ca unul dintre ei să creeze probleme.

Deşi variaţiuni ale zvonului se brodiră de îndată, cel de bază era următorul: Adrian avea mai mulţi bani decât credea lumea, pentru că bunicul său ar fi constituit o serie de depozite bancare complicate înainte ca Adrian să se fi născut, iar la împlinirea a patruzeci de ani ar fi intrat în posesia unei sume impresionante, dar, cum el n-avea şanse să prindă patruzeci de ani, moştenirea putea fi transferată, prin intermediul unui testament, oricărui beneficiar ales de el. Iar partea cea frumoasă: un avocat nenumit ar fi fost angajat de Adrian să-i redacteze testamentul, instruindu-l că această viitoare moştenire misterioasă va avea drept beneficiari pe: (a) Emporia Nester ori (b) un nou grup ce susţinea drepturile homosexualilor care se chinuia să se pună pe picioare în Tupelo, ori (c) un iubit al său din San Francisco, ori (d) un fond de acordare de burse universitare doar pentru studenţii de culoare. Alegeţi după cum consideraţi.

Din cauza complexităţii sale, zvonul nu avu parte de un traseu prea bogat, şi mai că se scufundă sub propria greutate. Când lumea şuşotea despre, să zicem, cine se vedea cu a cărui nevastă, subiectul era cât se poate de clar şi uşor de înţeles. Însă cei mai mulţi nu aveau experienţă în materie de depozite bancare şi de moşteniri care să sară peste o generaţie sau de alte invenţii avocăţeşti, motiv pentru care detaliile deveniră mult mai confuze decât de obicei. Când termină Dell de vorbit despre asta la restaurant, băiatului i-ar fi revenit deja o avere, din care Emporia

avea să primească cea mai mare parte, motiv pentru care familia băiatului amenința să-l dea în judecată.

Doar la prăvălia bărbierului se găsi o voce a rațiunii să întrebe ceea ce s-ar fi cuvenit:

– Dacă tot are bani, de ce așteaptă să moară într-o colibă veche din Lowtown?

Și de-aici porni o discuție despre cât de mulți bani ar avea el în fapt. Părerea unanimă era aceea că n-avea mulți, dar că ar fi mizat pe moștenirea din depozitele bancare. Unul mai curajos își găsi să râdă de toți ceilalți, exprimându-și părerea că toate acelea erau doar niște prostii, el știind foarte bine că întregul clan Keane era sărac lipit pământului.

– Uitați-vă, numai, la vechea casă, spuse el. Sunt prea săraci s-o văruiască și prea mândri să-i dea doar o spoială.

*

La sfârșitul lui iunie, căldura ajunse să atingă un nou nivel, iar Adrian prefera să stea de unul singur la el în cameră, lângă zgomotosul aparat de aer condiționat care de-abia dacă funcționa. Începuse să facă temperatură mult mai des decât înainte, așa că pur și simplu n-ar fi putut supraviețui aerului sufocant de pe verandă. La el în cameră, nu purta decât chiloți, care adesea îi erau uzi leoarcă de transpirație. Citea Faulkner și scria zeci de scrisori prietenilor săi din cealaltă viață. Și dormea, în mai multe reprize, mai toată ziua. O dată la trei zile, trecea pe-acolo o asistentă care-l examina rapid și-i mai lăsa o serie de medicamente, pe care el le arunca de-acum pe toate la toaletă.

Emporia se străduia din greu să mai pună ceva grăsime pe el, dar Adrian nu avea poftă de mâncare. Cum femeia nu gătise niciodată pentru o familie a ei, avea o experiență limitată în bucătărie. Grădina ei de legume îi asigura suficiente roșii, dovlecei,

mazăre, fasole neagră și pepeni galbeni cu care să se hrănească tot anul, iar Adrian se străduia sârguincios să se desfete cu generoasele mese pe care i le pregăti. Îl convinse să mănânce turtă de mălai – chiar dacă mai conținea și unt, și lapte, și ouă. Ea nu mai întâlnise pe nimeni care să refuze să mănânce carne de vită, pește, pui ori produse lactate, de aceea îl și întrebă de mai multe ori:

– Toți ăia din California mănâncă așa?

– Nu, dar sunt mulți vegetarieni acolo.

– Tu ai fost crescut mai bine de-atât.

– Hai să nu vorbim despre felul în care am fost eu crescut, Emporia. Întreaga mea copilărie a fost un coșmar.

Ea punea masa de trei ori pe zi, la orele stabilite de el, și se întindeau cât puteau de mult. Adrian era conștient că era important pentru ea să se asigure că el era hrănit corespunzător, de aceea și mânca cât putea de mult. Dar, după două săptămâni, era evident că el continua să piardă în greutate.

Stăteau la masa de prânz când sună pastorul. Emporia, ca de obicei, răspunse la telefonul pe care-l avea prins pe perete în bucătărie. Bineînțeles că Adrian avea permisiunea să folosească telefonul, doar că o făcea rar. Nu avea pe nimeni în Clanton cu care să vorbească. Nu sună pe nimeni din familia sa și nici ei nu-l sunară pe el. Avea prieteni în San Francisco, însă mai toți pe cale să se prăpădească, așa că nu voia să le audă vocile.

– Bună ziua, părinte, spuse ea, după care se întoarse dinspre masă și întinse cordonul telefonului cât de mult putu.

Vorbiră scurt, după care ea încheie printr-un plăcut „Ne vedem la ora trei." Se așeză și mușcă imediat dintr-o turtă de mălai.

– Ce face părintele? întrebă Adrian.

– Bine, socot.

– Trece pe-aici la trei după-amiază?

– Nu. Am să trec eu pe la biserică. Îmi spunea că are să discute ceva cu mine.

– Ai idee despre ce?

– Da' curios mai eşti în ultima vreme!

– Păi, Emporia, sunt de două săptămâni deja în Lowtown, unde am învăţat că treburile fiecărei persoane în parte sunt de fapt treburile tuturor celorlalţi. Este aproape nepoliticos să nu-mi bag puţin nasul. Şi-apoi, homosexualii sunt mai băgăcioşi decât heterosexualii. Ştiai asta?

– Eu n-am auzit niciodată aşa ceva.

– E adevărat. S-a demonstrat faptic. Aşa că de ce n-ar trece părintele pe-aici să te vadă? Nu în asta constă meseria lui, să facă vizite la domiciliu, să vadă ce-i fac enoriaşii, să primească cu braţele deschise noi enoriaşi asemenea mie? L-am văzut acum trei zile pe verandă la Doris şi Herman, stând la vorbă cu ei. Se tot uita încoace, de parcă s-ar fi putut pricopsi cu vreo febră. Nu-ţi prea place de el, aşa-i?

– Mi-a plăcut mai mult celălalt.

– Şi mie. Să ştii că nu merg cu tine la biserică, Emporia, aşa că te rog să nu mă mai întrebi.

– Doar de două ori te-am întrebat.

– Da, şi ţi-am mulţumit. Foarte drăguţ din partea ta, dar nu mă interesează să merg nici la biserica ta, nici la oricare altă biserică. Nu sunt tocmai sigur că aş fi bine-venit undeva, oriunde.

Femeia nu avu ce să comenteze.

– Într-una din nopţile trecute am avut un vis. Se făcea că într-o biserică, o biserică albă, undeva aici în Clanton, se oficia o slujbă de invocare, una dintre acelea gălăgioase, cu flăcările iadului şi pucioasă, cu lume care se dă de-a dura pe culoare şi leşină, şi corul care cântă cât îi ţine plămânii *Să ne-adunăm cu toţii la râu,* cu preotul la altar implorând şi insistând ca toţi păcătoşii să vină şi să lase tot. Ţi-ai făcut o imagine, da?

– În fiecare duminică.

– Iar eu intru pe uşă, îmbrăcat în alb, arătând mai rău decât arăt acum, şi pornesc de-a lungul culoarului înspre preot. El are o căutătură terorizată pe chip, e incapabil să scoată vreun cuvânt. Corul se opreşte în mijlocul strofei. Toată lumea încremeneşte cât timp eu înaintez pe culoar, ceea ce-mi ia tare mult. În cele din urmă, cineva strigă: „El e! Tipul cu SIDA!" Altul strigă: „Fugiţi!" Se dezlănţuie iadul pe pământ. Toată lumea dă năvală. Mamele îşi înşfacă pruncii. Eu continui să merg pe culoar. Bărbaţii care sar pe fereastră. Eu continui să merg. Nişte femei imense în robe aurii pentru corişti se prăvălesc pe fundurile lor imense încercând să iasă din sanctuar. Continui să merg înspre preot, iar în cele din urmă, ajungând lângă el, întind o mână. El nu se mişcă. Nici nu vorbeşte. Biserica e goală, nici un sunet.

Adrian sorbi din ceai şi-şi şterse fruntea.

– Continuă. Ce se întâmplă mai departe?

– Nu ştiu, m-am trezit şi am râs zdravăn. Visele pot părea foarte reale. Bag seamă că unii păcătoşi sunt mult prea pierduţi.

– Nu aşa scrie în Biblie.

– Mulţumesc, Emporia! Şi-ţi mulţumesc pentru masa de prânz. Am nevoie să mă întind.

La trei după-amiază, Emporia se întâlni cu reverendul Biler în biroul lui de la biserică. O astfel de întâlnire într-un astfel de loc nu putea însemna decât necazuri şi, la scurt timp după schimbul iniţial de amabilităţi, preotul trecu la subiect sau cel puţin la unul dintre subiecte.

– Am auzit că ai fost văzută în prăvălia de spirtoase a lui Willie Ray.

Treaba asta n-o surprinse deloc pe Emporia, care era pregătită.

– Am şaptezeci şi cinci de ani, cu cel puţin treizeci de ani mai mult decât dumneata, iar dacă eu aleg să cumpăr un medicament pentru un prieten, atunci îl cumpăr şi gata.

– Medicament?

– El aşa îi spune, iar eu am promis familiei lui că îi voi administra medicamentele necesare.

– Spune-i cum vrei, Emporia, doar că bătrânii sunt nemulţumiţi de asta. Una dintre doamnele noastre în vârstă văzută într-o prăvălie de spirtoase... Ce exemplu le oferi tinerilor noştri?

– Asta îmi cere slujba, iar slujba asta n-are să mai dureze mult.

– Se zvoneşte că l-ai invitat să ni se alăture la biserică.

„Îţi mulţumesc, Doris", gândi Emporia, dar nu spuse nimic. Doris era singura persoană căreia îi spuse că-l invitase pe Adrian.

– Eu invit pe toată lumea la biserică, părinte. Doar asta vă doriţi, nu? Asta spune şi Biblia.

– Ei bine, acesta-i un caz diferit.

– Nu vă faceţi griji. Nu vrea să vină.

– Slavă Domnului! Răsplata pentru păcate este moartea, Emporia, iar acest tânăr plăteşte pentru păcatele lui.

– Da, aşa e.

– Iar tu, Emporia, eşti în siguranţă? Boala asta face ravagii prin ţară şi peste tot în lume. Este extrem de contagioasă şi, ca să fiu sincer cu tine, comunitatea este foarte îngrijorată în privinţa siguranţei tale. De ce îţi asumi tu acest risc? De ce faci asta? Nu-ţi stă în fire să faci aşa ceva.

– Asistenta îmi spune că sunt în siguranţă. Îl spăl, îl hrănesc, îi dau medicamentaţia şi port mănuşi de cauciuc când îi spăl hainele. Virusul se ia prin contact sexual şi prin sânge, eu evitându-le pe ambele.

Ea zâmbi. El nu.

Preotul îşi împreună mâinile şi le aşează pe birou cu mare pioşenie.

– Unora dintre enoriașii noștri nu le este tocmai comod în vecinătatea dumitale.

Pe toate le anticipase, mai puțin asta, iar când înțelese cu adevărat ce spusese preotul, Emporia rămase fără cuvinte.

– Dumneata atingi ceea ce și el atinge. Respirați același aer, mâncați din aceeași mâncare, beți din același ceai și din aceeași apă, și Dumnezeu știe ce altceva. Îi speli hainele, lenjeria intimă și așternuturile, mai și porți mănuși de cauciuc din cauza virusului. Nu-ți sunt toate acestea de-ajuns să înțelegi în ce mare primejdie de afli, Emporia? După care aduci microbii aici, în casa Domnului.

– Nu sunt în pericol, părinte. Știu sigur că nu sunt în pericol.

– Poate, dar felul în care ești percepută este totul. Unii dintre frații și surorile tale de-aici cred că este o nebunie să faci una ca asta și le este teamă.

– Cineva trebuie să se îngrijească de el.

– Dar aceștia sunt albi înstăriți, Emporia!

– Nu are pe nimeni altcineva.

– Nu despre asta vorbim. Pe mine biserica mea mă preocupă.

– Este și biserica mea. Eu am fost aici cu mult înainte să vii dumneata, iar acum îmi cereți să mă țin departe?

– Vreau s-o consideri o scutire de la slujbă, asta până ce-și dă el obștescul sfârșit.

Minutele treceau greu, fără a se rosti nici un cuvânt. Emporia, cu ochii înlăcrimați, dar cu capul sus, se uita lung pe fereastră, privind frunzele unui copac. Biler rămase nemișcat, studiindu-și mâinile. Când în sfârșit ea se ridică, îi spuse:

– Atunci să-i spunem scutire de la slujbă, părinte. Începând de-acum, și va lua sfârșit când voi hotărî eu că a luat sfârșit. Și, cât sunt absentă, voi intra în magazinul de spirtoase de câte ori găsesc eu de cuviință, iar dumneata și spionii dumitale mărunți puteți bârfi cât vreți.

El o urmă înspre uşă.

– Nu exagera, Emporia! Cu toţii te iubim.

– Mă simt iubită.

– Şi ne vom ruga pentru tine, dar şi pentru el.

– Sunt sigură că va fi încântat să audă asta.

*

Numele avocatului era Fred Mays, iar numele acestuia fu singurul din *Pagini Aurii* pe care-l recunoscu. Adrian vorbi pe scurt cu el la telefon, după care îi scrise o scrisoare lungă. Într-o vineri după-amiază, la ora patru, Mays şi o secretară parcară în faţa căsuţei roz. Avocatul îşi scoase servieta. Mai scoase şi o ladă cu vin de la cel mai grozav magazin de băuturi alcoolice de partea cealaltă a căii ferate. Emporia merse vizavi, s-o viziteze pe Doris, astfel încât treburile juridice să se desfăşoare în privat.

Contrar variatelor zvonuri care umblau prin oraş, Adrian nu avea nici un bun personal. Nici nu exista vreun misterios depozit bancar constituit de vreo rudă de mult răposată. Testamentul pregătit de Mays nu se întindea pe mai mult de o pagină, rămăşiţele superficialelor rezerve băneşti ale lui Adrian mergând înspre Emporia. Al doilea document, şi cel mai important, prevedea aranjamentele pentru înmormântare. Când totul fu semnat şi autentificat notarial, Mays mai rămase pentru un pahar cu vin şi ceva discuţii generale despre Clanton. Paharul de vin nu-l ţinu mult. Mays şi secretara se arătară nerăbdători să încheie întâlnirea. Plecară, se salutară, dar nu-şi strânseră mâinile, iar de îndată ce ajunseră înapoi în biroul din piaţa centrală, începură să povestească despre starea deplorabilă în care se afla băiatul.

*

Duminica următoare, Emporia se plânse de o durere de cap și anunță că nu putea veni la biserică. Ploua, iar vremea îi oferi încă o scuză să stea acasă. Mâncară fursecuri pe verandă și se uitară la furtună.

– Te mai doare capul? întrebă Adrian.

– Mi-e mai bine. Mulțumesc.

– Mi-ai spus cândva că de mai bine de patruzeci de ani nu ai lipsit niciodată de la biserică. Astăzi, de ce stai acasă?

– Nu mă simt prea bine, Adrian. Pur și simplu.

– Te-ai certat cu pastorul?

– Nici vorbă!

– Ești sigură?

– Nici vorbă, am spus!

– Nu ai mai fost tu însăți de când te-ai întâlnit atunci cu el. Eu cred că ți-a spus ceva care te-a jignit și mai cred că a fost ceva legat de mine. Doris trece din ce în ce mai rar pe aici. Herman, niciodată. Isabelle n-a mai trecut de-o săptămână. Telefonul nu mai sună așa des. Mai nou, nici la biserică nu te mai duci. Dacă e să mă întrebi pe mine, aș zice că Lowtown ți-a cam întors spatele, și toate astea din cauza mea.

Femeia nu îl contrazise. Cum ar fi putut? Spunea adevărul și orice obiecție din partea ei ar fi sunat fals.

Tunetul zgâlțâi ferestrele, iar vântul își schimbă direcția, suflând ploaia pe verandă. Intrară în casă, Emporia la bucătărie, Adrian în camera lui, cu ușa închisă. Se dezbrăcă în chiloți și se întinse pe pat. Aproape terminase *Pe patul de moarte,* cel de-al cincilea roman al lui Faulkner și unul pe care Adrian se gândise serios să-l sară, din motive evidente. Dar îl găsi mult mai accesibil decât celelalte și neașteptat de amuzant. Îl termină într-o oră, apoi adormi.

Spre seară, ploaia se opri; aerul era curat și plăcut. După o cină ușoară cu mazăre și turtă de mălai, se întoarseră înapoi pe

verandă, unde Adrian anunță în scurt timp că îl supăra stomacul și că avea nevoie de niște vin, potrivit Cărții Întâi a lui Timotei, capitolul 5, versetul 23. Paharul de vin anume ales pentru el era de fapt o cană de cafea ciobită, cu pete permanente de cicoare. Luase vreo câteva guri, când Emporia îl anunță:

– Știi ceva, și pe mine mă cam supără stomacul. Aș încerca un pic din chestia aia.

Adrian zâmbi.

– Minunat, îi spuse. Mă duc să-ți aduc.

– Nu. Stai locului. Știu unde e sticla.

Se întoarse cu o cană asemănătoare și se așeză în balansoarul ei.

– Noroc! spuse Adrian, fericit că avea cu cine bea.

Emporia luă o gură, plescăi din buze și spuse:

– Nu-i rău!

– E un Chardonnay. E bun, dar nu grozav. Cel mai bun pe care-l aveau în magazin.

– Merge, spuse ea, încă precaută.

După a doua cană, începu să chicotească. Era întuneric, iar strada, liniștită.

– Voiam să te-ntreb ceva, spuse ea.

– Orice.

– Când ți-ai dat seama, știi tu, că ești diferit? Ce vârstă aveai?

El rămase pe gânduri, luă o gură zdravănă de vin, era o poveste pe care o mai spusese, dar doar celor care-l înțelegeau.

– Lucrurile au fost destul de normale până pe la vreo doisprezece ani. Cercetași, baseball, fotbal, tabere, pescuit, chestii obișnuite de băieți, dar când pubertatea și-a intrat în drepturi am început să realizez că nu mă interesau fetele. Ceilalți băieți nu vorbeau decât de fete, dar mie nici că-mi păsa. Nu mă mai interesau sporturile și începusem să citesc despre artă, design și modă. Pe măsură ce creșteam, băieții erau tot mai ocupați cu

fetele, nu și eu. Știam că ceva era în neregulă. Aveam un prieten, Matt Mason, un băiat care arăta foarte bine, le înnebunea pe fete. Într-o bună zi, mi-am dat seama că și mie îmi plăcea de el, dar, bineînțeles, n-am spus nimănui, niciodată. Numai la el visam. Îmi venea să mă urc pe pereți; după care am început să mă uit și să mă gândesc la alți băieți. Când aveam cincisprezece ani, am acceptat în cele din urmă față de mine însumi că eram pe invers. Deja ceilalți copii începuseră să șușotească. De-abia așteptam să plec de aici și să-mi trăiesc viața așa cum îmi doream.

– Ai vreun regret?

– Regrete? Nu, nu regret că sunt ceea ce sunt. Mi-aș dori să nu fiu bolnav, dar, la urma urmei, asta își dorește oricine este bolnav în fază terminală.

Emporia își puse cana goală pe masa de răchită și privi pierdută în întuneric. Lumina de pe verandă era stinsă. Stăteau în obscuritate, balansându-se ușor.

– Pot să-ți spun ceva personal? zise ea.

– Bineînțeles. Voi lua secretul cu mine în mormânt.

– Ei bine, și eu am fost cam ca tine, așa, doar că mie nu mi-au plăcut niciodată băieții. Vezi tu, eu nu m-am gândit niciodată că aș fi diferită și nu m-am gândit niciodată că ar fi ceva în neregulă cu mine. Doar că nu mi-am dorit niciodată să fiu cu un bărbat.

– N-ai avut niciodată un prieten?

– Poate că da, o dată. Era un băiat care-și pierdea timpul prin jurul casei, iar eu am simțit că aveam nevoie de un băiat, mă înțelegi. Familia mea începuse să se îngrijoreze, pentru că aveam aproape douăzeci de ani și eram încă nemăritată. M-am băgat în pat cu el de vreo câteva ori, dar nu mi-a plăcut. De fapt, mă îngrețoșa. Nu suportam să fiu atinsă astfel. Acuma, să-mi promiți că nu mă spui!

– Îți promit. Și apoi, cui aș putea spune?

– Am încredere în tine.

– Secretul tău e în siguranță. Ai povestit vreodată cuiva?

– Dumnezeule, nu! N-aș îndrăzni.

– Te-ai zbenguit vreodată cu vreo fată?

– Fiule, pe vremea aia nu mergea să faci așa ceva. Te-ar fi trimis pachet la casa de nebuni.

– Și acum?

Emporia scutură din cap și se gândi puțin.

– Din când în când se mai bârfește pe aici despre câte un băiat mai ciudat, dar nu se face mare tam-tam. Mai auzi zvonuri, știi tu, dar nici unul n-are să recunoască și să trăiască deschis, știi ce vreau să spun.

– Știu, într-adevăr.

– Doar că eu n-am auzit pe aici ca vreo femeie să umble după alte femei. Presupun că țin ascuns, se mărită și nu spun nimănui, niciodată. Sau fac ca mine: lasă timpul să treacă și spun că nu și-au găsit bărbatul potrivit.

– Asta-i trist.

– Eu nu sunt tristă, Adrian. Am avut o viață fericită. Ce zici de încă un pic de vin?

– Bună idee.

Emporia se grăbi s-o ia din loc, nerăbdătoare să pună capăt conversației.

Începuse să facă iarăși temperatură și nu-l mai lăsa. Transpira, apoi îl apuca o tuse chinuitoare și dureroasă care punea stăpânire pe el asemenea unor convulsii ce îl lăsau mult prea slăbit ca să se miște. Emporia spăla și călca așternuturi toată ziua, iar noaptea nu auzea decât gemete de durere din camera lui. Pregătea bucate pe care el nu le putea mânca. Își punea mănuși și-i făcea băi cu apă rece, nici unul nefiind deranjat de goliciunea lui. Brațele și picioarele îi semănau cu niște cozi de mătură, nu era în stare nici măcar să se deplaseze până pe veranda din față. Nu mai voia să fie

văzut de vecini, aşa că stătea în pat şi aştepta. Asistenta începuse să vină în fiecare zi, dar nu-i făcea nimic, doar îi lua temperatura, îi rearanja flacoanele cu pastile şi clătina din cap cu gravitate către Emporia.

În ultima noapte, Adrian reuşi să se îmbrace singur cu o pereche de pantaloni largi în carouri şi cu o cămaşă albă din bumbac. Îşi împachetă cu grijă pantofii şi hainele în cele două valize de piele, iar când totul fu pus în ordine luă pastila neagră şi o dădu pe gât cu vin. Se întinse în pat, se uită prin cameră, îşi aşeză un plic pe piept, zâmbi şi închise ochii pentru ultima dată.

Pe la zece în dimineaţa următoare, Emporia îşi dădu seama că nu mai auzise nici un zgomot din camera lui. Bătu uşor la uşa dormitorului, iar când intră îl găsi pe Adrian îmbrăcat frumos, încă zâmbind, odihnindu-se pe vecie.

Scrisoarea suna aşa:

Dragă Emporia,

Te rog să distrugi această scrisoare după ce o citeşti. Îmi pare rău că m-ai găsit astfel, dar, la urma urmei, acest moment era inevitabil. Boala şi-a urmat cursul, iar mie mi-a sosit ceasul. N-am făcut decât să grăbesc puţin lucrurile.

Fred Mays, avocatul, s-a ocupat de ultimele aranjamente. Te rog să-l suni pe el mai întâi. El îl va suna pe medicul legist, care va veni aici şi mă va pronunţa mort în mod oficial. Cum nici una dintre firmele de pompe funebre din oraş nu va dori să-mi preia corpul, un echipaj de ambulanţă mă va duce la un crematoriu în Tupelo. Acolo vor fi bucuroşi să mă incinereze şi să-mi pună cenuşa într-un recipient anume făcut pentru aşa ceva. Un recipient standard, nimic deosebit. Fred îmi va aduce apoi cenuşa înapoi în Clanton şi i-o va da dlui Franklin Walker de la firma de pompe funebre de aici din Lowtown. Domnul Walker a acceptat, fără nici o tragere de inimă, să mă îngroape în secţiunea

negrilor din cimitir, cât mai departe posibil de locul de veci al familiei mele.

Toate acestea vor fi făcute repede și, sper eu, fără ca familia mea să afle. Nu vreau ca oamenii aceia să se implice, nu că ar arde de dorință să o facă. Lui Fred i-am lăsat în scris cum să se ocupe de ei, dacă va fi necesar.

Când îmi va fi îngropată cenușa, aș fi onorat dacă ai rosti o rugă-două în tăcere. Și poți trece oricând pe la micul meu loc de veci să-mi lași flori. Din nou, nimic sofisticat.

În frigider mai sunt patru sticle de vin. Te rog să le bei în amintirea mea.

Îți mulțumesc tare mult pentru bunătatea ta. Mi-ai făcut ultimele zile mai suportabile, chiar agreabile uneori. Ești o ființă minunată și meriți să fii ceea ce ești.

Cu dragoste, Adrian

Emporia rămase pe marginea patului mult timp, ștergându-și ochii și chiar mângâindu-și genunchii. După care se reculese și merse la bucătărie, unde aruncă scrisoarea la gunoi și ridică receptorul.

De același autor a apărut

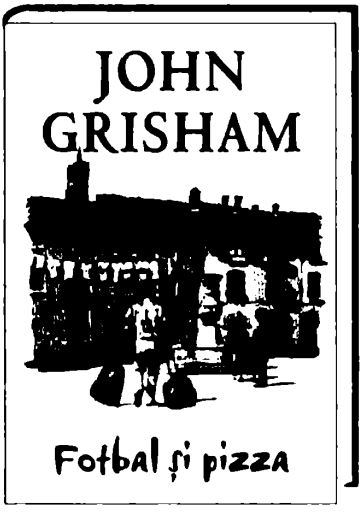

FOTBAL ȘI PIZZA

Rick Dockery era un fericit jucător de fotbal american de la Cleveland Browns, până când prestația într-un meci considerat înaintea intrării lui pe teren aproape câștigat „ajută" echipa să piardă și ajunge să fie privită drept cea mai dezastruoasă performanță din NFL. Cariera lui Rick pare încheiată, însă agentul lui îi găsește în cele din urmă o echipă care să-l accepte: Parma Panthers din... Italia. Cu inima îndoită, Rick acceptă provocarea, și pleacă spre Parma – un american care nu a fost niciodată în Europa și care nu vorbește și nici nu înțelege limba italiană. Iar a spune că Italia, patria operei, a vinurilor fine și a romantismului, îi pregătește câteva surprize lui Rick este doar un eufemism.

În prima sa colecție de povestiri, John Grisham ne duce înapoi în Ford County, Mississippi, decorul unde s-a petrecut acțiunea primului său roman, *...Și vreme e ca să ucizi.* Adunând laolaltă un grup de personaje memorabile, Grisham reușește să prezinte un ținut viu și plin de culoare, care însă ascunde drame și mistere greu de imaginat.

Mack Stafford, un avocat specializat în divorțuri, bețiv și sărac, primește o ofertă total neașteptată de a rezolva niște cazuri vechi pentru mai mulți bani decât a văzut vreodată. Mack este brusc plictisit de legi, de soția lui și de viața pe care o duce, așa că își pregătește marea evadare.

Tăcutul și plicticosul Sidney, angajat la o firmă de asigurări, își perfecționează talentul la blackjack cu speranța de a distruge cel mai mare cazino din Clanton deținut de Bobby Carl Leach care, printre alte crime, se face vinovat de faptul că i-a furat soția lui Sidney.

Clanton este zguduit de vestea că fiul homosexual al unei familii de vază s-a întors în sfârșit acasă ca să moară... de SIDA. Orașul este cuprins de frică și zvonurile se dezlănțuie. Dar în Lowtown, cartierul negrilor din Clanton, tânărul bolnav găsește un suflet înțelegător care să-i fie alături în ultimele zile de viață.

Deseori amuzante, de multe ori mișcătoare și întotdeauna captivante, povestirile demonstrează de ce John Grisham este considerat unul dintre cei mai populari naratori ai Americii.

ISBN 978-606-8251-04-2

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com